

လွယ်လွယ်လေး

ကြယ်စင်ပျိုလေး

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင့်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၇ ဇွန်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာပိုးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအာဖ်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိ - ၁၆၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင့်/ ကြယ်စင်မျိုးဝေ-ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇ ။

၂၈၈ - စာ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ။

(၁) အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင့်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

BURMESE
CLASSIC

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင့်

ပျော်ရွှင်ပါစေ ငှက်ကလေးရေ
မိုင်ထောင်ချီတဲ့ အလွမ်းများနဲ့
တစ်မိုးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ဟိုအဝေးမှာ
ကြိုးကြာ...မယ်ညို...အောက်ချင်းငှက်တွေ
အိမ်တန်းညိုညိုနီနီ။

လင်းအဂ္ဂ

အခန်း (၁)

“မဟာစံအိမ်”

ခမ်းနားလှသော စံအိမ်တော်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ခင်လွန်း
ကြင်တို့ ညီအစ်မမှာ ရင်သပ်ရှုမော။

ရေအိုင်ထဲမှ ဖားသူငယ်လေးတွေအတွက် မဟာသမုဒ္ဒ
ရာဟာ အပြောကျယ်လှသလိုပါပဲ။

အဘဦးစံလွန်းပြောတုန်းကတော့ ပေါ့ပေါ့လေး။

“ငါ့မြေးတို့ အဘိုးရဲ့သူငယ်ချင်း ကျော်ခေါင်ဆီမှာ သွား
နေရမယ်။ အဘ စာရေးပေးလိုက်မယ်။ ရန်ကုန် လူကြိုရှိုတုန်း
ထည့်လိုက်မယ်”

🌀 ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ရွာမှာသာဆက်နေရင် အကြီးမလွန်းကြင်လည်း သူပိုး
နေတဲ့ ထန်းရည်သမား အောင်ကြီးနဲ့ ရလိမ့်မယ်။ အငယ်မ
လွန်းဝတီလည်း ဆယ်တန်းနဲ့ကျောင်းပြီးရလိမ့်မယ်။ အဘနဲ့သူက
သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေ။ အဘ မနှစ်က မြို့သွားတော့ သူနဲ့
တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့အိမ် အတင်းခေါ်နေတာ။ အကူအညီလိုရင်
ပြောပါတဲ့”

“ဟာ ... အဘကလည်း ဒီလိုပဲ မြို့သွားတွေက
ပါးစပ်လောကွတ်ပြောတတ်ကြတာကြီး။ အတည်မှတ်နေရ
သလား အဘရဲ့”

“ဪ ... ဒါ နောက်နေရမယ့်စကားမှ မဟုတ်တာ။
အတည်ပေါ့။ ကျော်ခေါင့်ကိုယ်ထဲမှာ စခန်းသာသွေးတွေ စီးနေဆဲ
ပါ”

“အဘကလည်း သမီးတို့သွားတော့ အဘ ဘယ်သူနဲ့
နေမလဲ”

“ပူမနေနဲ့၊ ငါ တရားစခန်းဝင်ချင်နေတာ။ ဘုန်းကြီး
ဝတ်ချင်နေတာကြာပြီ။ နင်တို့ငဲ့နေရတာနဲ့ ငါ အပါယ်တံခါးပိတ်
ချင်ပြီ။ နိဗ္ဗာန်တံခါးပွင့်ချင်ပြီ။ လူကြိုရှိုတုန်း ထည့်လိုက်မယ်။
အဘ စာသေသေချာချာ ရေးထည့်ပေးလိုက်မယ်”

အုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် 🌀 ၉

အဘဦးစံလွန်းဟာ အသက် (၆၀) ကျော်ပေမယ့် အိုစရာ
ကျလွန်းသည်။ အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းလို့ လယ်အလုပ်၊ ကိုင်း
အလုပ်တွေကို ပစ်ခဲ့ပြီး ရဟန်းဘောင်ဝင်ချင်နေပေပြီ။ လောက
ကို ပြီးငွေ့ပြီ။ မြေးမလေးနှစ်ယောက်ကြောင့်သာ နောက်ဆံ
ရှေ့ဆံတွေ တင်းနေရတာ။

မြေးမလေးနှစ်ယောက်ဟာ သမီး ခင်ပွန်းရဲ့သွေးသား
လေး နှစ်ယောက်ပါ။ သမီးခမျာ တတိယကလေးကို မီးဖွားရင်း
မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးပါးခဲ့ရှာတော့ ဦးစံလွန်းပဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့
ရတာ။

သမီးရဲ့ခင်ပွန်းက တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ အလုပ်သွား
လုပ်ရင်းနှင့် ပြန်မလာတော့တာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုခွဲပင် မကတော့
ပါ။

နောက်ဆုံး ဟိုကလက်မခံလည်း ပြန်လာပါဟူသည့်
စကားနှင့် ခင်လွန်းကြင်နှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်
အရီးစုနှင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြခြင်းပါပေ။

အရီးစုကတော့ ဒီလိုပဲ ရန်ကုန်နှင့်ရွာကို ကားစီးပြီး
အခေါက်ခေါက် အခါခါ လာနေကျ။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပေ
မယ့် အရီးစုသည် သန်မာဖျတ်လတ်ဆဲ။

ရွာကမိန်းကလေးတွေကို အလုပ်ရှာပေးတော့လည်း သူ၊
ပညာအရည်အချင်းအလိုက် အိမ်ဖော်၊ ကလေးထိန်းမှသည် ကုမ္ပ
ဏီ၊ အထည်ဆိုင်တွေထိ သူက နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သည်။

ပြောရလျှင် လူရည်လည်သည်ပေါ့။ တောသားရဲ့ ဆွဲ
ထုတ် ဆိုသလိုပဲ ရိုးရှင်းသောမျက်နှာကြီးနှင့် လုပ်စားတတ်သည်။

တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုသလို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး
က ကျေးဇူးတွေတင်။ ပွဲစားရယ်တော့မဟုတ်၊ ဒီလိုပဲ သဒ္ဓါကြေး
ပေါ့။

ယခုလည်း သူ ငါးရုံခြောက်ရောင်းရအောင် သွားရင်း
ခင်လွန်းကြင်တို့ညီအစ်မကို အဘအိမ်ထဲဆွဲ ဦးကျော်ခေါင်ထံသို့
ပို့ပေးဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ။

စံအိမ်ကြီးရှေ့မှာ ခင်လွန်းဝတ်တို့ညီအစ်မ ကြောက်နူး
တွေ တုန်နေကြသော်လည်း အရီးကတော့ ခပ်သာသာ။

တကယ့်ကို တောသားရဲ့ ဆွဲထုတ်ပါဆို။ သူ့ကို သမ္မတ
အိမ်၊ ဝန်ကြီးချုပ်အိမ် လွှတ်တောင် သွားရမည့်အရီးစုပါ။ ပြော
သေး။

“ဟဲ့ ...ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ လူလူချင်းပဲ။
သူလည်းလူ၊ ကိုယ်လည်းလူ။ ငါက သရဲတွေ၊ တစ္ဆေတွေ၊

ဝိညာဉ်တွေသာ ကြောက်တာ” တဲ့။

ယခုလည်း သူကပင် ဆရာမကြီးလုပ်ကာ လူခေါ်ဘဲလဲ
တွေ ဘာတွေ နှိပ်လို့။

ခင်လွန်းကြင်နှင့်ခင်လွန်းဝတ်တို့ ညီအစ်မမှာတော့ နေ
စရာကို မရှိ။ ကြောက်လိုက်တာ၊ ကြောက်လိုက်တာ။ ကမ္ဘာမြေ
ကြီးတစ်ခုလုံး ကျုံ့ဝင်သွားသလို အသက်ရှူတွေ၊ ဘာတွေပင်
ကျပ်လို့။

သူမတို့ ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲကလို၊ သူမတို့ကြည့်ဖူး
ခဲ့တဲ့ ဗီဒီယိုတွေထဲကလို။

သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးက မောက်မာမှာလား။
စခန်းသာ သားဆိုပေမယ့် လူဆိုတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလျှင်
စိတ်ထားတွေလည်း ပြောင်းလဲတတ်တာပေါ့။

ကိုယ်ပင် မနှစ်ကစိတ်နှင့် သည်နှစ်စိတ် တူမှာမဟုတ်။
ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အား
ကိုးတကြီးနှင့် ကြည့်မိပြန်သည်။

အားကတော့ တက်မလာ။ တောသူမပုံစံ ချစ်စရာ
တောသူမလေးနှစ်ယောက်ပေါ့။⁴

ခင်လွန်းကြင်။

အသက် (၁၈) နှစ်ကျော်စ၊ အရပ် ၅-ပေခွဲလောက်နှင့် လိုက်ဖက်ညီသည့် ကိုယ်လုံးလေးရယ်၊ လှပသောမျက်နှာလေး ရယ်။

ဝတ်ထားတာကတော့ တော်ရိ လျော်ရိလေးပါပဲ။ ချိုချို တဲ့တဲ့နေရသည့် သရုပ်သဏ္ဌာန်။

ခင်လွန်းဝတီ။

အသက် (၁၇) နှစ်ထဲဝင်ပြီ။ သူ့အစ်မထက် အရပ်ရှည်ပြီး ထက်မြက်သည့်ပုံစံလေးက အခြေအနေအရ ဝပ်နေရပေမယ့် မျက်ဝန်းလှလှတွေမှာ အထင်းသား။

ချည်ထည်လေးတွေလောက်သာ ဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးပင် ချစ်စရာလေးတွေ။

ဆံပင်ရှည်လေးတွေနှင့်ပွဲ ယဉ်မှယဉ်။ အရှက်ကလေးတွေ နှယ်။ ဘဲလ်နှိပ်ပြီး (၅) မိနစ်လောက်ကြာမှ ခြံထဲမှ လူငယ်တစ် ယောက် ထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေး၏။ ထွက်လာသည့် လူငယ်ဟာ သူဌေးကြီး ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ မြေးလား၊ သားလား မသိ။

ပုံစံကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးပုံစံ၊ သူဌေးသားပဲလေ ဒီလောက် တော့ ရှိမှာပေါ့။

အိမ်နေရင်းမို့ ကွာတားဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်လောက် ဝတ်ထားပေမယ့် သူ့အသွင်က ဘာတွေနှင့် ဝင်းပနေမှန်းမသိ။ ကိုရီးယားကားထဲက မင်းသားနဲ့တော့ မတူ။ အမေရိကန် မင်းသားလိုလို၊ ဂျပန်မင်းသားလိုလို။

ရုပ်က စူပာပုပ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့် ရန်ဖြစ်ထားသည့် ရုပ်။

သူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အရီးစုနှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ဪ အရီးစု... ဒီတစ်ခေါက် ဘာတွေပါလာသလဲ ဗျ။ ဆတ်သားခြောက်လေး ဘာလေး မပါဘူးလား”

သူမတို့ (၃) ယောက်ကိုမြင်တော့ သူ့မျက်နှာကြော လျော့သွားပါသည်။ သူဟာ သူဌေးသားပေမယ့် မတူမတန်၊ လူလူချင်း အဆင့်ခွဲပုံတော့ မရှိ။

ကြည့်ပါလား။ အရီးစုကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစကားတွေ ပြောနေခဲ့တာ။ အရီးစု သည်အိမ်မျိုးတွေကို ငါးခြောက်တို့၊ အသားခြောက်တို့ ရောင်းနေကျထင်၏။

“လူလေးဖို့ ဆတ်သားခြောက် ပါ၊ ပါတယ်။ တစ်ပိဿာ ထဲရလို့ ဖွက်ယူလာခဲ့တာ။ ငါးရုံခြောက်လည်း ပါဗျ”

“သားက ငါးရဲ့ခြောက်လည်း ကြိုက်တယ်၊ အရီးစုကိုယ်တိုင် လှမ်းတာနော်”

“ကိုယ်တိုင်လှမ်းရုံတင်မက ငါးကိုပါ အရီးကိုယ်တိုင် ဆင်းဖမ်းလာခဲ့တာ။ အရီးချစ်သူက အင်းသူကြီးလေ”

အရီးစုက ခေတ်နှင့်အညီ သူ့ကို တော်ကီတွေကျွေးနေတော့ သူက အရီးစုပါလာသည့်အိတ်ကို ကူဆွဲရင်း တဟားဟား။

ခြံပေါက်ဝနှင့် တိုက်က နည်းနည်းလှမ်းသည်မို့ သူက အရီးစုကို နောက်လိုက်၊ ပြောင်လိုက်သေး၏။

“အရီးစု ... ဒီဟာလေး (၂) ကောင်က ရောင်းဖို့လား။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ လူကုန်ကူးတာတွေ၊ ဘာတွေ မလုပ်နဲ့နော်။ ထောင် အနှစ် (၂၀) ကျမှ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ အနှစ် (၂၀) ဆိုပြီး (၈) ရက်နဲ့လွတ်ချင်လည်း လွတ်တာပဲလေ”

တဟားဟားရယ်ရင်းနှင့်ပင် တိုက်ထဲရောက်လာကြသည်။ နန်းတော်ကြီးတမျှ ခမ်းနားလှပသည့် တိုက်ကြီး၏ညွှေခန်းက ဖိတ်ဖိတ်တောက်မတတ်။

လွန်းဝတီတို့ မထိုင်ရဲပါ။ အလှအပတွေ တန်ဆာဆင်ထားသည့်ဆိုဖာကြီးတွေဟာ ဂုဏ်သရေရှိ ညွှေသည်တွေအတွက်

ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ထိုင်လေ၊ အရီးစုနဲ့ ဟိုကောင်မလေး (၂) ယောက်။ အရီး သူတို့ကို ဘာလုပ်ဖို့ခေါ်လာတာလဲ”

“လူလေးအဖေနဲ့ ရွာကသူငယ်ချင်း အဘစ်လွန်းရဲ့ မြေးလေးတွေ။ ရေ့ ရေ့ ... ဒီမှာ စာပေးလိုက်တယ်၊ ဆရာကြီးကို သွားပြလိုက်ပါကွယ်”

“ဪ ... အဖေပြောပြောနေတဲ့ ရွာကသူငယ်ချင်း ဆိုတာလား။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ အဖေ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

သူမတို့ရောက်ချိန်ဟာ နံနက် (၈) နာရီခန့်သာ ရှိသေးတာမို့ သူဌေးကြီးမနိုးသေးတာလား မသိ။ အဘရဲ့မိတ်ဆွေမို့ အဘလိုပဲ ကျန်းမာရေး ချူချာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

တိုက်ကြီးက ဟီးနေပေမယ့် လောလောဆယ် မည်သူ့ကိုမျှလည်း မတွေ့ရပါ။ (၃) ယောက်သား ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့်နှင့် သာ။ တိုက်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ထားတာတော့ ကား (၃) စီးတောင်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်ကားစီးပြီး ဘယ်တွေသွားကြသည်မသိ။

ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မမှာ နတ်ပြည်ရောက်နေကြသူ

တွေလို ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့်၊ ပျော်တော့မပျော်ပါ။ စိတ်တောင်
ညစ်နေမိကြတာ။

သူမတို့ညီအစ်မဟာ တောသူတွေဆိုပေမယ့် ကျောင်းပဲ
တက်နေကြတာမို့ တောအလုပ်လည်း ဟုတ်တိ ပတ်တိ မတတ်
ကြပါ။

သည်လိုပဲ အဘက လယ်လုပ်၊ သူမတို့ညီအစ်မက
ခြံထဲရှိ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးများနှင့် ဟင်းဖြစ်အောင် ချက်
ပြုတ်ပေးရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတာ။

သစ်သီးလေး၊ ဘာလေးလည်း ခူးရောင်းပေါ့။ သည်လို
နှင့် ချိုချိုငဲ့ငဲ့ နေလာခဲ့ကြရတာ။

တောမှာ နေရေး၊ စားရေး ကျပ်တည်းလာကြတာမို့
တောကလူငယ်တွေ မလေးရှားသွား၊ ထိုင်းသွား၊ ရန်ကုန်သွားနှင့်
မျက်စိတွေ၊ နားတွေ ပွင့်လာကြချိန်မှာ -

အဘက သူမတို့ညီအစ်မအတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်
နေခဲ့ရသည်။

ငါ့မြေးချောချောလေးတွေ တောမှာနေရင် ထန်းရည်
သမား၊ ကဇာသမားနဲ့တွေ့မယ်ဟု တွေးတောစိုးရိမ်နေမိစဉ်
မမလွန်းကြင်ကို ထန်းရည်သမား အောင်ကြီးက အသေအလဲ

ပိုးလာလေတော့ရာ။

ညီအစ်မ (၂)ယောက်လုံးကို သူ့သူငယ်ချင်းရှိရာ ရန်ကုန်
သို့ အရီးစုနှင့် ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် လိုက်မပို့၊ ဆင်ခြေကတော့အပြည့်။

“တစ်ခါတလေကျတော့ လောကကြီးက ဆန်းကြယ်
တယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်တာထက် ငါ့စာလေးက ပိုပြီး လွမ်း
မောစရာ ကောင်းလိမ့်မယ်။ လူတချို့ဟာ အပြင်ကပြောစကား
ကို အလေးမထားကြဘဲ ဖုန်းနဲ့ပြောမှ အလေးထားကြသလိုပေါ့
ကွယ်”

ဆိုပြီး စာတစ်စောင်၊ ပေတစ်ဖွဲ့နှင့် လွှတ်လိုက်တာ
ဖြစ်သည်။

စောစောကလူ အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြီး နာရီဝက်
လောက်အထိ ပေါ်မလာတော့ပါ။ အရီးစုနှင့် လွန်းဝတီတို့ ညီ
အစ်မကတော့ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ စုထိုင်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ဖွင့်လှက်သား ကျန်နေခဲ့သည့် တီဗီကြီးကိုသာ ကြည့်မိကြည့်ရာ
ကြည့်နေရပါတော့သည်။

“အရီး မဟန်ရင် ကျုပ်တို့ပါ ပြန်လိုက်မှာနော်”

“ပြန်တော့မလိုက်ပါနဲ့အေ ... ငါ ညည်းတို့ကို အလုပ်

ရှာပေးပါ့မယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ၊ အိမ်ဖော်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ ကလေးလည်း မထိန်းချင်ဘူးနော်၊ ရှင်းရှင်းပဲ”

“ဘုရားစင်ပေါ်သာ တက်ကြပါတော့အေ။ တကတဲတော်၊ လူနေချုံ့ကြား စိတ်နေဘုံဖျား”

“အရီးကလည်း သူများအိမ်မှာနေရတာ ဘယ်လောက်အောက်ကျတယ်မှတ်သလဲ”

“အေး... လူပိလို့မသေပါဘူး။ တောင်ပိလို့ပဲ သေတာပါ”

“လူပိလည်း သေတာပဲ အရီးရဲ့။ ဘာမှမပိချင်ဘူး”

“ဒီမှာ ဘွဲ့ရတွေတောင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး အိမ်ဖော်လုပ်နေကြတဲ့ခေတ်မှာ ညည်းတို့လည်း ပြည်တွင်းမှာ ရရာအလုပ်လုပ်ကြရမှာပေါ့”

“လုပ်ချင်ပါဘူး”

“အံ့မယ်... ညည်းတို့ရွာပြန်ပြီး ကောက်စိုက်ပဲနုတ်တော့ရော လယ်ရှင်း၊ ယာရှင့်မျက်နှာ ကြည့်ရတာပဲ”

“အဲဒါက တော်သေးတယ် အရီးရဲ့”

“ဘာပြောပြောအေ... သူဌေးကြီးအိမ်မှာ ညည်းတို့

ကျော့ကျော့လေးတော့ မနေရလောက်ဘူး။ ‘ခိုင်းမှာပါပဲအေ’

တွေးမိတွေးရာတွေ ပြောကြရင်း သူမတို့ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေကြစဉ် ပြောင်လက်လှပနေသော လှေကားကြီးပေါ်မှ စောစောကလူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့သည်။

သူဌေးကြီးဆိုတာ ဖြစ်မည်။

အဘလောက်တော့ မအိုစာ။ သူ့အသွင်က ရန်အောင်တို့၊ ရဲအောင်တို့သာသာ။ ကျန်းမာပြီး အဟာရကောင်းကောင်း၊ ဆေးဝါးကောင်းကောင်း မှီဝဲရလို့ထင်။

သူဌေးကြီးရုပ်က အဘနှင့် ဘာမှမဆိုင်။ အဘထက်လည်း နည်းနည်းငယ်ပုံ။

သူဌေးပေမယ့် မျက်နှာကြောမတင်းပါ။ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိပါသည်။

“အစ်ကိုစံလွန်းရဲ့မြေးတွေကလည်း အချောအလှပဝေးတွေပါလားဟေ့။ ရွာမှာ ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင်ကိုင်တွေထင်ပါ့... ဟုတ်လား”

“မကိုင်ရပါဘူးရှင်။ ကွမ်းတောင်၊ ပန်းတောင်က မိခင်ဖုန်မှ ကိုင်ရတာပါ”

“ဪ... ဆောရီးပါကွယ်။ ငါ့မြေး အဲ ငါ့တူမတို့

ဘာမှအားမဝယ်ကြနဲ့။ အားမနာကြနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။ အရိုးစု
ဒီတစ်ခေါက် ဘာတွေပါလာသေးလဲ”

“လူလေးမှာလို့ ဆတ်သားခြောက် (၁) ပိဿာနဲ့ ငါးရံ
ခြောက်ကတော့ ဆရာကြီးတို့ ယူချင်သလောက်ယူထားပါ။
အချိန် (၁၀) လောက်ပါလာပါတယ်”

“လက်ဆောင်ပေးဖို့တွေနဲ့ စားဖို့ပါ အကုန်ယူထားလိုက်
ပါ့မယ်။ သား အရိုးစုတည်းတဲ့အိမ်ကို လိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်။
ဟိုကလေးမ နှစ်ယောက်ကတော့ ကျန်ခဲ့ပေါ့”

“ရှင်”

အစကတည်းက အဘအစီအစဉ်အရ ဒီအိမ်မှာ နေကြဖို့
လိုက်လာကြပေမယ့် အသိအကျွမ်းလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိ။
တိုက်ကြီးကလည်း ခမ်းနားလွန်း။ အရိုးစုကလည်း ယခုချက်ချင်း
ပင် ပြန်တော့မည်ဆိုလေရာ။

လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မမှာ မူကြိုတက်ခါစ ကလေးတွေလို
ငိုတော့မတတ်။

“နေ ... နေပါဦး အရိုးရယ်။ ကျွန်မတို့အားရှိအောင်
တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တော့ နေပေးပါဦးနော်”

“ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ အရိုးစုရဲ့သမီးအိမ်မှာ တစ်ရက်၊

နှစ်ရက်လောက် အားရှိအောင် လိုက်နေပါရစေဦးနော်”

ကလေးလေးတွေလို ငိုမဲ့မဲ့နှင့် အရိုးစု၏လက်ကို ဆွဲကာ
တာကြ၊ ဆီးကြတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ရယ်နေပြီး သူ့သားဆိုသူ
ကတော့ မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး ကြည့်နေခဲ့၏။

“ဘာထူးမှာတုံး။ အရိုးစုသမီးအိမ်က ကျယ်လို့လား။
အဲဒီမှာ အသားကျတော့ရော ပြီးရင် ဒီမှာ လာနေရမှာပဲ”

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးနဲ့ အသားကျချင်လို့ပါ”

“ရန်ကုန်များ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်
အသားကျမတွဲလဲ။ ကဲ အရိုးစုပြန်။ သားက လိုက်ပို့လိုက်။
အပြန်ကျ ဆတ်သားခြောက်နဲ့ ငါးခြောက်တွေပါ တင်ခဲ့။ ဪ
အစ်ကိုစံလွန်းသုံးဖို့ ပိုက်ဆံ (၅) သိန်း ကန်တော့လိုက်တယ်လို့၊
အရိုးစုကိုတော့ ငါးခြောက်ဖိုးအပြင် (၅) သောင်း မုန့်ဖိုးပေးလိုက်
မယ်။ နေဦး အစ်ကိုစံလွန်းမှာ ဖုန်းရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ သားရေ အဖေဖုန်းတစ်လုံးယူခဲ့ပါကွာ။
အစ်ကိုကိုပေးလိုက်ပါ။ သူ့မြေးတွေကို လွမ်းရင်ဆက်၊ ဘယ်ဆက်
ဆက်ပါလေ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဖုန်းတစ်လုံးဝေတဲ့ ရှိသင့်တယ်”

သူဌေးကြီးက အဘအတွက် ဖုန်းတစ်လုံးနှင့် ငွေ (၅

၂၂ ၉ ကြယ်စင်မှူးမေ

သိန်း။ အရိုးစုကို ငွေ (၅) သောင်းပေးပြီး သူကိုယ်တိုင် တိုက်
ရှေ့မှာ ရပ်ထားသည့်ကားထဲသို့ လိုက်ပို့နေလျှင် ခင်လွန်းဝတီတို့
ညီအစ်မမှာ မူကြိုကလေးတွေလို 'ဝါး' ခနဲ မငိုရုံတမယ်။ အရိုးစု
နောက်မှ တတန်းတန်း လိုက်ကြလေ၏။ ကြွက်မြီးတန်းကြီးလို။

ဦးကျော်ခေါင် မရယ်ရက်တော့ပါ။ အစ်ကိုစံလွန်းဟာ
သူ ငယ်စဉ်က စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ။ ကျွေးမွေးခဲ့သူမို့ မကင်းရာ
မကင်းကြောင်း ကျေးဇူးရှင်ပေါ့။

“ကဲ ကဲ သားရေ လင်းအဝှံ၊ ဒီကလေးမနှစ်ယောက်ကို
ပါ ကားပေါ်တင်သွားလိုက်ကွာ။ အရိုးစုကို ပိုရင်း ကားလျှောက်စီး
ပါစေ။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုလည်း အသားကျသွားတာပေါ့ကွာ”

ဦးကျော်ခေါင်က ရယ်ရင်း မောရင်း သူ့သား ‘လင်းအဝှံ’
ကိုပြောလိုက်လေမှ သူမတို့ညီအစ်မပါ အရိုးစုနှင့်အတူ ပြန်လိုက်
ခွင့်ရကြပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၂)

အရိုးစုသမီးအိမ်က ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ ရန်ကုန်မှာ
လူတန်းစားက မိုးနွဲ့မြေ။ မိုးပေါ်မှလူချမ်းသာတွေက နတ်ဘုံ
နတ်နန်းလို တိုက်ကြီးတွေနှင့် နေနိုင်ကြပေမယ့် -

အရိုးစုသမီးလို အောက်ခြေလူတန်းစားတွေကတော့ ခွေး
တို၊ ဝက်ဝင်နေကြ၊ ထိုင်ကြရတာ။ အခန်းလေးတစ်ခန်းလောက်
ကျောချစရာနေရာလေး တစ်ခုလောက်ကိုပင် မနည်းငှားရမ်း
နေထိုင်ကြရတာ။

သည်တော့ ခင်လွန်းဝတီတို့ညီအစ်မ ဦးကျော်ခေါင်တို့
လင်းအဝှံတို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ခဲ့ကြရပါသည်။

အရိုးစုကိုလွမ်းလို့မဟုတ်ပေမယ့် ရေနစ်သူဟာ ကောက်
ရိုးမျှင်ကိုပင် အားကိုးတကြီး ဖမ်းဆုပ်သကဲ့သို့ သူတို့ညီအစ်မ
အရိုးစုကို ဖမ်းဆုပ်ကြခြင်းမျိုးသာ။

အဝတ်လွယ်အိတ်ကလေးတွေကို ယူပြီး သူတို့ညီအစ်မ
မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကားပေါ်သို့ပါလာတော့ လင်းအဂ္ဂ အံ့သြ
ရသည်။

ပြောရကြေးဆို သူ ဆင်းရဲတာလည်းမသိ၊ လောကခံ
ဆိုတာလည်းမသိ။

မရှိ၊ မလှ၊ မဝဆိုသည့်စကားကြီး (၃) ခွန်း ကွယ်
ပျောက်နေရသည့် လိုတရ သူဌေးသား။

ရှက်ကလည်း ချောသည်။ အဲ ... အပြောကတော့
မကောင်းပါ။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ရင်အုပ်မကွာ မနေရလို့လားမသိ
လင်းအဂ္ဂ၏အသွင်က ကြွပ်ဆတ်ဆတ်။

ယခုလည်း ထိုညီအစ်မကို သူပြောပစ်ချင်တာ ပါးစပ်
ကြီးတစ်ခုလုံး ယားလှပေပြီ။

သူက ရှေ့မှာကားမောင်းတော့ ထိုညီအစ်မက သူ့ဘေး
မှာ။ (၂) ယောက်လုံး သူ့အနားမှာ။ ရှေ့တစ်ကြောမှာ မီးပွိုင့်မီး
ကားပိတ်နေတော့ သူ တောဖီးကွက်နှစ်ကောင်ကို စတင်ပြီး

အင်တာဗျူးတော့၏။

“နင်တို့နာမည်တွေ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဂွက်ထော်နဲ့ ဂျမ်းဘုံ
လား”

ခင်လွန်းဝတီ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားတော့ ခင်လွန်းကြင်က
သူ့ညီမလက်ကို ဖမ်းဆိတ်ထားရသည်။ သူ့ညီမက စိတ်ဆတ်
သည်လေ။

လူဆိုတာ ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အစုံ၊ ခနံတဲ့။ နေရာဌာနကို
ကြည့်ပြီး နေတတ်ရမည်။ ကိုယ်တွေက သူတို့ကိုမှီခိုရအောင်
လာခဲ့ပြီမို့ -

ဇာတိ၊ ပုည၊ ဂုဏ်၊ မာနတွေပြလို့မရ။ ခင်လွန်းကြင်
ကပင် ရိုကျိုးစွာ ပြန်ဖြေရသည်။

“ကျွန်မနာမည်က လွန်းကြင်၊ ညီမနာမည်က လွန်း
ဝတီပါရင်”

ရှေ့မှ ခင်တွေဖြုတ်ပြီး ပြောတာတောင် လင်းအဂ္ဂက
ပခုံးတွန့်လိုက်သေး၏။

“နာမည်ကြီးတွေကလည်း အခေါ်ရခက်လိုက်တာ။ ငါ
နာမည်ပေးမယ်။ အကြီးမက ဂွက်ထော်၊ အငယ်မက ဂျမ်းဘုံ၊
ဒါမှမဟုတ် ဂျမ်းဒေါပေါ့။ သူပုံစံက ဆတ်မယ့်ပုံကြီး၊ ငါ့အိမ်က

အယ်ဖေးရှင်းကြီးနဲ့တောင် ပြိုင်ကိုက်မယ့်ပုံ”

ကြည့်စမ်း၊ လူကို ခွေးလို့ပြောလိုက်တာပေါ့။ လွန်းထီ
သွေးတွေ ဖျင်းခနဲ ဆူပွက်လာပေမယ့် ပြန်ပြီး မျိုချနေရသည်။
ကိုယ်တွေအဆင့်က ဘာမှမဟုတ်။

ပြောရလျှင် တောနေ လူတန်းစား။ ဓားမနောက်ပိတ်
နင်းပြား။

အဘကလည်း မကျန်းမာလို့ လယ်မလုပ်နိုင်တော့။
လယ်ကိုပင် အကြွေးတွေနှင့်ထိုးအပ်ရတော့မည့် အနေအထား။
သူမတို့ညီအစ်မကလည်း ရွာကျောင်းမှာ ဆယ်တန်း
လေးတွေအောင်ထားရုံ။

တောသူတွေပေမယ့် လယ်လည်းမလုပ်တတ်၊ အလုပ်
ကြမ်းလည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ် မလုပ်ဖူးခဲ့။

သည်တော့ ရေရှည်ကိုကြည့်ပြီး သည်းခံရုံ။

“ဟုတ်ပြီ ... နင်က ဂွက်ထော်၊ သူက ဂျမ်းဆုံ။
အိုကေ ... အိမ်နာမည်ပေါ့ဟာ။ နင်တို့ကို ငါ ပြောချင်တာက
ဒီလိုပါ။ အခု ဒီရန်ကုန်ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်လာကြတာလား၊
တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုင်းလို့လား”

“အဘက သွားခိုင်းလို့ပါ။ ကျွန်မတို့ဆီမှာ အသက်မွေး

ရတာ ခက်လာလို့ပါ။ နို့ပြီး ကျောင်းလေး ဘာလေးလည်း
အဝေးသင်ဖြစ်ဖြစ် ဆက်တက်ချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဘက သွားခိုင်းခိုင်း၊ နင်တို့ လာခဲ့ကြပြီ
လေ။ အဲဒါ၊ ဘာငိုစရာရှိသတုံး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုမှ ရွာနဲ့အဘကို
ခွဲလာခါစဆိုတော့ လွမ်းလို့ပါ”

“အေးပါ၊ လွမ်းပါ၊ ငိုတော့ မငိုကြနဲ့ဟာ။ တစ်ရွာ
မပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်တဲ့။ နင်တို့ရွာမှာ နေရတာထက်တော့
အဆင်ပြေစေရမယ်ဟာ။ မငိုကြနဲ့ တိတ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မကြိုက်ရင် မငိုတော့ပါဘူး”

သည်စဉ် ကားလမ်းပွင့်သဖြင့် လင်းအဂ္ဂ ဆက်မောင်း
လာခဲ့ပြန်သည်။ သူရင်ထဲမှာ တောသူမလေးနှစ်ယောက်အတွက်
နည်းနည်းတော့ စိတ်ပူသည်။

အိမ်မှာ ခြယ်လှယ်နေတာ သူမရီး၊ အစ်ကိုမိန်းမ နှင်း
ဒေဝီ။ တောသူမလေး (၂) ယောက်ပုံစံကလည်း သူဖမ်းပြီး
နှိပ်ပစ်ချင်စရာ။

ကြည့်ပါ၊ အဝတ်အစားကအစ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊
သူတို့အိမ်မှ အိမ်အကူတွေကမှ ပြောင်ဦးမည်။

အဝတ်ထည့်လာကြတာလည်း ကြည့်ပါဦး။ လွယ်အိတ် အဟောင်းလေးတွေနှင့်။ လင်းအဂ္ဂ သက်ပြင်းချမိပါသည်။

သူဟာ သူဌေးသားမို့ သိပ်ပြီး အောက်သက်မကျေလှ ပေမယ့် လောကဓံဆိုတာကြီးကို ကိုယ်တိုင်ရင်မဆိုင် စီးချင်းမတိုး ခဲ့ရပေမယ့် -

သူ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ရေဘေးတွေ၊ လေဘေး တွေ၊ မုန်တိုင်းဘေးသင့်သူတွေကို ပရဟိတသွားပြီး လှူဖူးသည်။

သည်တော့ ဆင်းရဲသည်ဆိုတာကို နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ မြင်ဖူးပါသည်။

အများအကျိုးဆောင်ရွက်နေသည့် ပရဟိတသမားမို့ ယခုလည်း တောစီးကွက်လေးနှစ်ကောင်ကို သူသနားမိပါ၏။

ဟင်း စုတ်ပြတ်သပ်နေတာပဲ။ ကြည့်လုပ်ပေးဦးမှပါ။

လင်းအဂ္ဂ ထိုနှစ်ယောက်ကို နီးရာပလာတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားလိုက်ပါသည်။ နေရာတိုင်းမှာ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေ ရှိသည်။

“ကဲ လာ... ဂွက်ထော်နဲ့ကျွမ်းဘုံ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါ ဘယက်တန်ဆာ၊ ဒွါဒရာတွေ ဆင်ပေးမလို့”

“ဟင်”

သူပြောတာ နားလည်ကြပုံမရ။ သူ ပခုံးတွန့်ရပြန် သည်။ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က တောသူမတွေ။ ပျက်လုံးဆုံး တယ်။

“နင်တို့ကို ငါ အဝတ်ဝယ်ပေးမလို့ဟေ့၊ သိပြီလား။ ကဲ လာ ... သွားကြစို့”

သည်တော့လည်း မချောနှစ်ယောက်က ငြင်းလိုက်တာ ပျာပျာသလဲ။

“ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း ကျွန်မတို့ကို သိလည်း မသိဘဲနဲ့။ ခုမြင် ခုဝယ်ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ဟာ ... ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ။ နင်တို့ကို ငါသိတယ် လေ။ ငါကိုယ်တိုင်တောင် နာမည်ပေးလိုက်ပြီ။ နင်က ဂွက်ထော်၊ နင်က ဂျမ်းဘုံ၊ အဖေသူငယ်ချင်း အဘစ်လွန်းရဲ့မြေးတွေ။ ငါတို့ အိမ်မှာနေမှာ။ ကဲ ... ငါသိတာတွေ တော်တော်များနေပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“မဲ့မနေနဲ့ ... သွားစို့။ ငါတို့အိမ်မှာ ငါ့မရီးရှိသေးတယ် ဟာ။ သူက အရမ်းကဲ့ရဲ့ ဖိနှိပ်တတ်တာ။ နင်တို့ စုတ်စုတ်ပြတ် ပြတ်နဲ့ ဝင်သွားလို့ကတော့ သေမယ့်သာကြ”

“ဟင် ... သတ် သတ်မှာလား”

“ပြောရတာ ကျပ်ပါဘိ။ လာ သွားကြစို့။ ဒီမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုင်ရှိတယ်။ တစ်ဆိုင်လုံး မ၊ချင်တောင်ရတယ်”

လွန်းဝတ်တို့ညီအစ်မ လင်းအဂ္ဂနောက်မှ လိုက်ရင်း ရှုံ့မဲ့နေကြသည်။ လင်းအဂ္ဂက အချိုးပြေ၊ ဒီဇိုင်းမိုက်သလောက်နောက်က ညီအစ်မမှာ တောသူမလေးတွေမှန်း သိသာနေကြရလေ၏။

လူတွေကများ။ တောသူမလေးတွေမို့ ဖိုငေး ဒီငေး။ ကြာလျှင် လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်ရတော့မှာမို့ လင်းအဂ္ဂ သူတို့နှစ်ကောင်ကို လက်တစ်ဖက်စီမှ တရားခံဆုပ် ဆုပ်ရပါလေတော့သည်။

“နင်တို့နဲ့သွားရတာ ပဲ့လိုက်တာဟာ၊ နည်းနည်းပါးပါးလေးလည်း ဆင်ခြင်ကြစမ်းပါဦး”

နောက်ဆုံး လင်းအဂ္ဂ သူ့သူငယ်ချင်း ဇင်မီမိုးသူတို့ဆိုင်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

ဇင်မီမိုးသူနှင့်သူက ငယ်ပေါင်းတွေ။ ငယ်ငယ်ထဲက သူငယ်ချင်း။ ယခု ဘီအီးဘွဲ့ရသည်အထိ။ ဇင်မီက သူ့အမေဆိုင်ကို လက်လွှဲယူပြီး စီးပွားရေးလုပ်နေပေမယ့် သူကတော့ ယောင်

ခြောက်ဆယ်လုပ်တုန်း။

ဒီလိုပဲ အဖေ့လုပ်ငန်းထဲဝင်ပြီး လေ့လာသလိုလို။ အစ်ကိုလုပ်ငန်းထဲဝင်ပြီး လေ့လာသလိုလို။ ကြားကာလ။ ဇင်မီကလည်း သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် အဆဲလေးကအရင်။

“ဟဲ့ကောင်စုတ် ... နင် အလုပ်မရှိလို့ လူကုန်ကူးနေတာလား။ ကြည့်စမ်းဟယ် ... နှမချင်းမစာ မအေချင်းမစာ၊ သနားစရာလေးတွေ။ နင် တရုတ်ပို့မှာလား၊ ထိုင်းပို့မှာလား၊ ပြော ... ငါ့မှာ အဆက်အသွယ်မရှိဘူး မထင်နဲ့”

“နင် နောက်တာက အရေးမကြီးဘူးနော်။ ငါ့ရဲ့တောဇီးကွက်လေး (၂) ကောင်က ခပ်ယဲ့ယဲ့ရယ်။ အဟုတ်တွေထင်နေဦးမယ်။ ကဲ အဲဒီနှစ်ကောင်အတွက် သင့်တော်မယ့် အဝတ်အစားလေး၊ ဘာလေး အစုံ (၅) စုံစီလောက်ဟာ”

“ဂါဝန်လား၊ ပင်နီလား”

“ဟဲ့ ... ဥပဓိရုပ်တွေကြည့်ဦး။ နင်ဝတ်သလို သောက်ရှက်မရှိတဲ့ပုံတွေနဲ့မဖြစ်ဘူးလေ။ မရိုးမဆန်းလေးတွေပေါ့ဟာ”

“ကျွန်မတို့ လုံချည်ပဲဝတ်တတ်ပါတယ်။ ဘောင်ဆီတွေ၊ ဂါဝန်တွေ မဝတ်တတ်ပါဘူးရှင်”

“အေးပါ ... လုံလုံခြုံခြုံရှိရင် ပြီးရောပေါ့။ နည်းနည်း

လေးလည်း ရှိုင်းဦးမှပေါ့ဟာ။ ငါ အရောင်တင်ပေးမယ်”

“ခေတ်ဆန်ဆန်ကြီးတွေ မဝတ်တတ်ဘူးနော်။ မသာနဲ့ နားရွှေင်း”

“အေး အေး ... ဇင်မီ သူတို့မေးမနေနဲ့။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ငါနဲ့ နင်နဲ့ အိုး ဝိုး”

“မသာ လာ”

သည်လိုနဲ့ လင်းအဂ္ဂနှင့် ဇင်မီမိုးသူတို့ နှစ်ယောက် တိုင်မင်ပြီး တောဖီးကွက်လေးနှစ်ကောင်အတွက် အဝတ်ရွှေးကြ သည်။

အဝတ်ရွှေးရင်း ထိုနှစ်ကောင်၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီနှင့် သူတို့ ပတ်သက်ပုံအကြောင်း ဇင်မီကိုပြောပြရသည်။

“နင်လည်း သဒ္ဒါရှိသရွေ့ ပရဟိတဝင်လုပ်လို့ရပါတယ်။ ကလေး (၂) ကောင် သနားပါတယ်”

“နင်တို့အိမ်က ဒီကလေး (၂) ကောင်ကို ဘာလုပ်ပေး မှာလဲ။ ခိုင်းစားမှာလား”

“နင်ပြောလိုက်ရင် ပိဿာလေးဘေးပစ်ပဲ”

“စကားဖြောင့်တာကိုးဟာ။ ကြားရခက်တာပေါ့။ ညီမ လေးတို့ စာရော ဘယ်အတန်းထိ တက်ပြီးပြီလဲ”

“ကျွန်မတို့ ဆယ်တန်းအောင်ထားကြပါတယ် မမ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာအဂ္ဂ။ နင်တို့အိမ်က စိတ်ညစ်စရာကြီး။ ခိုင်းစားမယ်ဆိုရင်လည်း ငါ့အိမ်သွားလို့ရတာ။ ငါ့အိမ်က စိတ်ချမ်း သာရတယ်။ အထည်ရောင်းရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အရေးထဲ အခွင့်အရေးသမားနဲ့ တိုးနေရတယ်။ အပို ပေးချင်ပေး၊ မပေးချင်နေ။ ငါ တစ်ယောက်တည်းသဘော မဟုတ်ဘူး။ ဒါ အဖေ့ရဲ့ဒုက္ခအိုးလေးတွေ”

“နေစမ်းပါဦး။ နင်ကြည့်တော့ လန်ပြန်နေပြီး ဖအေကျမှ အဖေတဲ့။ ခေါ်ပါလား။ ဒယ်ဒီတို့၊ ပါပါတို့ ဟင်း”

“ငါ့အဖေက တောသားလေ။ ဒယ်ဒီတွေ၊ ပါပါတွေ၊ ပေါ့တယ်တဲ့။ လေးလေးပင်ပင် အဖေလို့ခေါ်ဆိုလို့ဟာ။ ဒီတစ်ခု တော့ သူ့အလိုလိုက်ရတာ”

“အေးပေါ့ တောကချက်ကြီးရယ်၊ အက်(စ်)အီးစီးတဲ့ ချက်ကြီး”

“အေး ... ပြောထား ပြောထား။ နောက်မှ ချက်ကြီး ကတော်ဖြစ်ပြီး ချက်ကြီးနှိပ်စက်သမျှ မျက်ရည်နဲ့အေးနဲ့ သုတ်နေရ မယ်မှတ်”

“အံ့မယ် ... သေနာ၊ ကောင်စုတ်”

တပုန်းဗုန်း တအုံးအုံး ထုရင်းနှင့်ပင် တောဖီးကွက်လေး နှစ်ကောင်အတွက် အဝတ် (၅) စုံစီရွေးပြီးသွားကြ၏။ အိတ် တစ်လုံးလည်းထည့်ပေးသည့်အပြင် under wear လေးတွေပါ ထည့်ပေးသည်။ မမဇင်မီက -

“ညီမလေးတို့ ဘာမှအားမငယ်နဲ့ သိလား။ မမကို လည်း ကိုယ့်အစ်မလို သဘောထား”

“အေးပေါ့ဟာ၊ သူတို့က ငါ့ရဲ့မွေးစားညီမတွေဆိုတော့ နင်က အစ်မပေါ့။ ဟုတ်ဖူးဟာ။ ယောင်းမ ယောင်းမ”

လင်းအဂ္ဂ ဝင်နောက်နေလျှင် ဇင်မီက ထုရင်းရိုက်ရင်း-

“ငါ စကားအကောင်းပြောနေတာနော်။ နင် ဝင် မနောက်နဲ့။ နင့်များ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားဆိုလို့ နင်တစ် ယောက်တည်းရှိတောင် မယူဘူး။ သောက်ကျင့်တွေသိပြီးသား။ ဒီမှာ ကလေးတွေကို အားပေးနေတဲ့ဥစ္စာ။ ကောင်းကောင်းမပေး ရဘူး”

“အေးပါ၊ ပြောပါ အားရှိတာပေါ့ဟာ။ ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အသာထား။ ကြားလို့ကောင်းတာပေါ့”

“ဟင် ... နင် အရမ်းလွန်လာပြီနော်။ ကောင်စုတ်၊ ငါ ကလေးတွေမျက်နှာကြောင့် သည်းခံနေတာ”

လင်းအဂ္ဂ သည်တစ်ခါတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ဇင်မီကို ဆလံသလိုက်ပါတော့သည်။

“ဆောရီးပါ သူငယ်ချင်းအကောင်းစားလေးရယ်။ ငါက သူတို့အတွက် ခေါင်းကိုင်အဖေဆိုရင် နင်က ခေါင်းကိုင်အမေ လုပ်ပေါ့ဟာ နော်။ ကဲ သွားပြီ၊ ဒီနေ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ပေး ဘောက်ချာပေးလိုက်၊ အဖေ့ဆီတောင်းရမှာ”

“နင့်ဘတ်ဂျက်ထဲက ဝယ်ပေးတော့ ဘာဖြစ်လို့”

“အဟဲ ... လာမှာပေါ့ဟာ၊ လာမယ် ကြာမယ်”

အဝတ်အိတ်ကိုဆွဲကာ သူမတို့ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ တော့ မမဇင်မီက လိုက်လာနှုတ်ဆက် အားပေးသည်။

တောဖီးကွက်လေးတွေမို့ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ဖွယ် ဖွယ်ရာရာ မဆိုတတ်ကြပေမယ့် သူမတို့၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ ကျေးဇူးတင်ရိပ်တွေက အပြည့်အသိပ်။

မျက်လုံးနှင့်သာစကားပြောတတ်ပုံရသည့် တောဖီးကွက် လေးတွေကို တင်ဆောင်ရင်း လင်းအဂ္ဂ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၃)

မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်။

သမုဒ္ဒရာရေအနက် ယုန်ထောက်လို့မမီ။

အင်း စကားပုံတွေကတော့ အများကြီး။

ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မမှာ ရေအိုင်ထဲမှဖားကို
ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလို မနေတတ် မထိုင်တတ်။

ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းလည်း မသိ။

သူမတို့ကို ဘယ်လိုသဘောထားပြီး ဘာတွေခိုင်းမယ်
လည်းမသိ။ သည်ကြားထဲ လင်းအဂ္ဂက ခြောက်လိုက်သေး။

“ဒီအိမ်မှာ ကြီးသုံးကြီးရှိတယ်။ နင်တို့ကြောက်ရမှာ၊

လေးစားရမှာ အဲဒီကြီးတွေပဲ။ ငါကတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါက
ရေမြွေပါ”

“ဘာပြောတာလဲဟင် အစ်ကိုလေး”

“ကြီးသုံးကြီးဆိုတာ အဓိပတိ (၃) ယောက်ပေါ့ဟာ။
နံပါတ် (၁) ငါ့အဖေဦးကျော်ခေါင်၊ နံပါတ် (၂) က ငါ့အစ်ကို
လင်းမယား၊ နံပါတ် (၃) က ငါ့မရီး နှင်းဒေဝီ။ အဲ ဒါပေမဲ့
နံပါတ် (၃) က အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံးပဲ။ အိမ်မှာ ကြက်တူရွေး
အကောင် (၂၀) လောက်မွေးထားသလိုကို ဆူတယ်။ ဗီပေါ့
ဟာ။ သူတို့မျိုးရိုးက ကျောင်းဆရာမျိုးရိုးဆိုတော့ ကျယ်ကျယ်
ကျယ်ကျယ်နဲ့ နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်တာပေါ့”

“ဪ”

“အခု သူတို့လင်မယား သူညီမဝမ်းကွဲမင်္ဂလာဆောင်လို့
မြို့ပြန်သွားကြလို့ နင်တို့ခံသာရာရတယ်မှတ်ပါ”

“ဪ”

ညီအစ်မ (၂) ယောက်မှာ သူပြောသမျှ ‘ဪ’ ရုံမှ
တစ်ပါး။

“ကဲ... အဖေဆီ သွားကြရအောင်။ အဖေ အလုပ်လုပ်
နေတယ်။ သူသဘောထား သွားနားထောင်မှာ။ ဒီအိမ်မှာ ငါက

သိပ်ကြံစားညောင်းတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း လူဆိုးပါလေ။ နင်တို့ ငါနဲ့ အဆင်ပြေတာ ကျေးဇူးတင်”

“ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခြောက်နေရပြန်ပါပြီ”

ဒါက ခင်လွန်းဝတီရဲ့မျက်စောင်းလေးနှင့် စကား။ လင်း အဂ္ဂ မျက်မှောင်ကုပ်ပြီး ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဘုရားရေ -

ပေါင်တိုကြီးကို ကြိုက်မိတဲ့ ဟိုမိဖုရားလိုပဲ ငါလည်း တောအိုးကွက်မလေးကို သိမ့်ခနဲ သနားမိပြီလား။ ရင်ခုန်မိပြီလား။

မျက်လုံးလှချက်က ရက်စက်သလို။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက သဘာဝအရောင်။

မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်လှပနေသည်။

သူမမဆိုတာက ခင်လွန်းဝတီနှင့်စာတော့ အင်စထရက် ရှင် မရှိ။ ဆွဲဆောင်မှုမရှိ။ အရှုပ်တစ်ရှုပ်လို လှပေမယ့် အရုပ် တစ်ရှုပ်လိုပဲ မျက်နှာသေ။ မျက်နှာငယ်။

သူတို့ (၃) ယောက်သား ဦးကျော်ခေါင်၏ အလုပ်ခန်းထဲ သို့ ဝင်သွားကြသည်။

“သားတို့ပြန်ရောက်ပြီ အဖေ။ ဒီကောင်မလေးတွေ အတွက် အဝတ်လေး ဘာလေးပါ ဝင်ဝယ်ပေးနေလို့”

“ဪ...အေး...ထိုင် သမီးတို့”

ဦးကျော်ခေါင်၏အလုပ်ခန်းက အပေါ်ထပ်မှာရှိပြီး သာမန် အိမ်တစ်လုံးစာလောက်ကို ကျယ်သည်။ ဆိုဖာဆက်တီ တွေ၊ ကွန်ပျူတာတွေ၊ တီဗီပါရှိသည်။

သူက ဆုံလည်ကုလားထိုင်ကြီးကို သည်ဘက်လှည့်ပြီး ခင်လွန်းဝတီတို့ (၂) ယောက်ကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ ပြီးမှ -

“သမီးတို့အဘ ရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို ဖတ်ခဲ့ရလား”

“မဖတ်ခဲ့ရပါဘူးရှင်”

“ရော...ဒါဆို ဖတ်ကြည့်”

ဦးကျော်ခေါင်ပေးသဖြင့် သူတို့ညီအစ်မ ဗဟုတတ်လိုက်ကြ ရသည်။ လင်းအဂ္ဂကလည်း သူမတို့အနီးမှာမို့ (၃) ယောက်အတူ ဖတ်သလို။

ညီလေး

အစ်ကိုတော့ လောကဓံတိုက်ပွဲတွေ ရင်ဆိုင်ခွဲ ရလွန်းလို့ လောကကြီးကို ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ တို့တွေ ငယ်ငယ်တုန်း က နွားကျောင်းခဲ့၊ ငှက်ပစ်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေ။

ရေခပ်ဆင်းတဲ့ အပျိုတွေကို ပုလွေသံပေး၊ ချစ်တေး

ဆိုခဲ့ရတာတွေ။

သမုဒ္ဒရာထက်က ရေပွက်လိုပဲကွာ။ အစ်ကို သာ သနားဘောင် ဝင်ချင်ပြီ။ ညီလေးကို ပြောဖူးခဲ့တဲ့အတိုင်း သမီးက မွေးခဲ့တဲ့ မြေးမလေး (၂) ယောက်ကြောင့် အသေမဖြောင့်၊ အနေမဖြောင့် ဖြစ်နေရပါတယ်။

ဒါကြောင့် အစ်ကိုမြေးမလေးတွေကို ညီလေးပဲ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ မေတ္တာအရင်းခံနှင့် အားကိုးတကြီး အပ်နှံ လိုက်ပါတယ်။

**အစ်ကို
စံလွန်း
စန်းသာ**

စာလေးကိုဖတ်ရင်း ညီအစ်မ (၂) ယောက် အဘကို လွမ်းဆွတ်၊ သတိရပြီး မျက်ရည်များ တတောက်တောက် စီးကျ နေပုံက သနားစဖွယ်။

“ကဲ”

ဦးကျော်ခေါင်က စကားပြောမလို့ အာလုပ်သံနှင့် စလိုက် တော့ လွန်းဝတီတို့ညီအစ်မ ကပျာကယာ မျက်ရည်သုတ်ရ သည်။

ငြိုငြင်မှာလည်း စိုးပါသည်။ ကွဲဖြစ်ပြီမို့ ရွံ့မကြောက်နိုင် တော့။

“အစ်ကိုစံလွန်း အကူအညီတောင်းထားသလိုပဲ အန် ကယ်...အဲ ဦးလေး မင်းတို့ညီအစ်မကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ မင်းတို့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင်လည်း စဉ်းစားပြီး မြေတောင်မြှောက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး။ ကျွန်မတို့ အိမ်အလုပ်တွေလည်း ဝိုင်းကူလုပ်ပါ့မယ်”

“အေးပေါ့၊ လောလောဆယ် အိမ်သားတစ်ယောက်၊ အဲ အိမ်သားနှစ်ယောက်လိုပဲ ဝိုင်းလုပ်၊ ဝိုင်းစားပေါ့ကွာ။ နေပေါ့။ ဦးလေးတို့အိမ်မှာ အိမ်အကူတွေရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှုကိစ္စ တွေကို နားလည်အောင်တော့ ဝင်ပြီးလေ့လာချင် လေ့လာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ပညာလေးတွေ (၁၀) တန်းအောင်ထိတက်သည်မို့ လိမ္မာ ယဉ်ကျေးတော့ရှိပါသည်။

လင်းအဂ္ဂကပင် ဝင်ပြီး ဖြည့်စွက်ရ၏။

“အဖေ...သူတို့ညီအစ်မကို ဘယ်နေရာမှာထား မလဲ”

“အင်း... အောက်ထပ်မှာ အခန်းလွတ်တစ်ခုခု ပေး
လိုက်ကွာ။ အပေါ်ထပ်မှာ လင်းမဟာတို့လင်မယား နေတယ်။
အဖေ နေတယ်၊ မင်းလည်း နေတယ်၊ အပေါ်ထပ်မှာဆို သူတို့
အနေကျမယ်။ အောက်ထပ်မှာ အလုပ်သမားတွေလည်း ရှိ
သားပဲ”

“အိမ်သားတွေကတော့ အပေါ်ထပ်မှာနေကြပြီး သူတို့
ညီအစ်မကျမှ အောက်ထပ်ထားလို့ ကောင်းပါ့မလား အဖေရာ”

သူတို့သားအဖ၏ စကားတိုင်းထဲသို့ ခင်လွန်းဝတ်ကတော့
ခြေစုံပစ်ပြီး ဝင်တာပါပဲ။

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့။ ကျွန်မတို့ အောက်
ထပ်မှာနေပါ့မယ်။ အိမ်သားတွေနဲ့ တစ်တန်းထဲလည်း မနေရဲပါ
ဘူး”

“ကဲ... တရားလို၊ တရားခံ ကျေနပ်နေပြီ။ သားရေ
နေရာသာလိုက်ပြလိုက်။ ဗီရိယံမှာ စောင့်၊ ခြင်ထောင်တွေ ရှိ
တယ်။ ပြလိုက်။ သူတို့ဘာသာ အခန်းပြင်လိမ့်မယ်”

“နင်တို့ကို ပြောဦးမယ်။ ငါ့ကို အစ်ကိုလေး အစ်ကို
လေးနဲ့ မခေါ်နဲ့၊ ကိုကိုလို့ခေါ်”

လင်းအဂ္ဂ အရေးဆိုတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ဝင်ပြီး

ထောက်ပြသည်။

“သားကြီး ရှိသေးတယ်လေ။ မင်းက အစ်ကိုလေး
ဟိုက အစ်ကိုကြီးပေါ့”

“မရဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုကိုပဲ။ အဖေက သူတို့
ကို သမီးအဖြစ် သဘောထားမှာလား၊ ခိုင်းစားမှာလား”

“ဟာကွာ ဒီကောင်၊ မွေးမှာပါ။ အမွေစားအမွေခံ
မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ကိုလည်း ရပ်တည်လို့ရအောင် အဖေ
ပျိုးထောင်ပေးသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို အိမ်အကူတွေခေါ်သလို မခေါ်စေရ
ဘူး အဖေ၊ သားက ကိုကို၊ ကိုကိုကိုတော့ ကိုကိုကြီးလို့ ခေါ်ပါ
စေ”

“အေးပါကွာ သူတို့ကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင်တော့ မချုပ်
ချယ်ပါနဲ့၊ ကဲ ကဲ... နေရာပေးလိုက်၊ ဟုတ်ပြီနော်။ လော
လောဆယ် နားကွာ၊ သားငယ်က ကလေးတွေကို ဟိုဟိုဒီဒီ
လိုက်ပို့ပေးဦးပေါ့။ နောက်မှ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးလေး”

သူတို့ (၃) ယောက် ဦးကျော်ခေါင်၏အလုပ်ခန်းသို့
ထွက်လာကြပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

လင်းအဂ္ဂ သူတို့ညီအစ်မကို စာကြည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက် အခန်းတစ်ခုမှာ နေရာပေးလိုက်၏။

“အဲဒီအခန်းမှာနော်၊ လာ အိပ်ရာတွေလိုက်ယူ။ ခုတင် ရှိပြီးသားပဲ”

သူ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်၊ ပြင်ဆင်နေရ သည်နှင့် အဘကို လွမ်းသောစိတ်များပင် လျော့သွားသလိုလို။

ညီအစ်မ (၂) ယောက်ကို ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး သူကတော့ အပြင်ကို ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။ မသွားခင် -

“ကဲ အိမ်မှာ အသားကျအောင်နေကြဦး။ ငါ့ယော အတိုင်း ဆက်ပြီးလှုပ်ရှားလိုက်ဦးမယ်။ တာတာ”

အစ်ကိုလေးကြည့်ရတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်လိုက်တာ။ သောကဆိုတာ ကျိန်လားလို့ မေးရတော့မလို့။

ညီအစ်မ (၂) ယောက်အခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ နေ့လယ် (၁၂) နာရီထိုးပေပြီ။

အခန်းထဲမှာ ခုတင်၊ မှန်တင်ခုံ၊ ဗီဂိုတစ်လုံးနှင့်။ ခုတင် ပေါ်မှာ ခင်းထား၊ တင်ထားသည့် စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ မွေရာ တွေဆိုတာလည်း သူမတို့အတွက်တော့ ကောင်လွန်းနေပါပြီ။

အိမ်မှာဆို အညာစောင်လေးတစ်ထည်စီသာခြုံပြီး ညီ

အစ်မနှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်၊ အနွေးဓာတ်ယူခဲ့ရတာ။

လင်းအဂ္ဂ ဝယ်ပေးထားသည့်အဝတ်များကို ကြည့်ပြီး သူမတို့မှာ ပျော်ဖို့နေနေသာသာ စိတ်တွေညစ်နေမိကြ၏။

ဂါဝန်တွေ၊ လုံချည်ပီပီပြင်ပြင်လည်းမပါ။ လုံချည်စကပ် တွေ။ နောက် တီရှပ်တွေနှင့် ဘောင်းဘီရှည်။

ရွာမှာလည်း သူများတွေ တချို့တလေ ဝတ်ကြပါရဲ့။ သူမတို့ကတော့ ရိုးရိုးသားသား လုံချည်နှင့်အင်္ကျီတွေသာ ဝတ် တတ်ကြတာ။

“ဒုက္ခပါပဲဟာ၊ ဒါကြီးတွေ ဘယ်လိုလုပ်ဝတ်”

“အေးလေ ... ငါတို့နဲ့ တခြားစီ”

“ကာလံ ဒေသံ ဆိုပေမယ့် ဒါကြီးတွေတော့ မဝတ်ရဲပါ သူ့”

ညီအစ်မ (၂) ယောက် စိတ်ညစ်နေကြစဉ် အိမ်အကု အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထမင်းစားလာခေါ်လေ၏။

“ညီမလေးတို့ ထမင်းစားကြရအောင်၊ လာ”

အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး သဘောကောင်းမည် ပုံစံ။ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။

လမ်းမှာ သူက မိတ်ဆက်စကားပြော၏။

“အစ်မနာမည်က မဝေရီပါ။ ဒီအိမ်မှာရှိတဲ့ အိမ်အကူ
(၃) ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့”

“ဪ... (၃) ယောက်တောင်နော်”

“အမယ်လေး... အဲဒါတောင် ဖင်ထိုင်မနေရပါဘူး
တော်။ ကျားကြီးခြေရာကြီး၊ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တာ။ ဟိုသခင်မ
ဖုရားကလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိစဆိုတော့ သည်းသည်းကို လှုပ်လို့”

မဝေရီက ကြုံကြုံချင်း အတင်းတုတ်လိုက်လျှင် လွန်း
တတိတို့ ညီအစ်မ မှတ်သားထားရ၏။ အစ်ကိုလေးပြောတဲ့ သူမရီး
ဆိုတာ ဖြစ်မည်။

“ဒီအိမ်မှာ လူတွေအများကြီးလားဟင်”

“မများပါဘူး။ ဘာဘယ်၊ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီး
တို့လင်မယားရယ်... အိမ်သားက (၄) ယောက်ပဲ။ အလုပ်
သမားတွေကလည်း (၄) ယောက်ပဲ။ အိမ်အကူ (၃) ယောက်၊
ဒရိုင်ဘာ ဘကြီးစိုး။ အခု ညီမတို့ (၂) ယောက်ကတော့ အိမ်
သားထဲ ထည့်ရမလား။ အိမ်အလုပ်သမားထဲ ထည့်ရမလား
မသိဘူး”

“ညော်သည်ပေါ့ မမရယ်။ နောက်တော့လည်း အလုပ်
သမားထဲ ရောက်မှာပေါ့”

စကားပြောရင်းနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်လာကြ
တော့ ဦးကျော်ခေါင်က စောင့်လျက်သာ။

“လာကြဟေ့ သမီးတို့၊ ဒီနေ့တော့ အေးအေးဆေးဆေး
ပေါ့။ စကားစမြည်ပြောရင်း စားကြမယ်။ အဲ နောက်နေ့တွေက
တော့ နားအေးချင်မှအေးမှာ။ ဦးလေးရဲ့ချွေးမက သိပ်စကားများ
တယ်။ ဩဇာပေးတယ်။ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ရှာဖွေပေးစားထားမိ
တာမို့ နည်းနည်းတော့ သည်းခံရတာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ်ဝန်က
လည်း ရှိခါစဆိုတော့ သူ့အငြိုငြင်မခံရဘူး။ အထဲက ကလေးက
လည်း ကြီးလာရင် စာရေးဆရာဖြစ်မလားမသိဘူး။ ခုထဲက
ဟောပြောပွဲတွေ လုပ်နေ ထင်ပါရဲ့”

သူမတို့ (၂) ယောက်ကို ဘဲဥပုံဆုံလည်စားပွဲကြီးမှာ
နေရာချပေးတော့ တောသူမလေးတွေမို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်။

မဝေရီက သူတို့ (၃) ယောက်ကို ထမင်းထည့်ပေးသည်။
ဟင်းတွေကတော့ စားပွဲပေါ်မှာ အစုံ။ (၄)၊ (၅)၊ (၆) မျိုးမက။

သူမတို့စားတတ်တာ ငါးမိကျက်နှင့် တို့စရာ။ ငါးကလေး
အိုးကပ်လောက်။ ဟင်းချိုပူပူ။ ဟင်းချိုဆိုတာလည်း ငြို့ဟင်းချို
လို (၁၂) မျိုး (၁၃) မျိုးမဟုတ်။

ဆရာကြီးဦးဖိုးကျားရဲ့ ‘ကောလိပ်ကျောင်းသား

၄၈ ကြယ်စင်ပျံလေ

တစ်ယောက်ကျွတ်ခြင်း' ထဲကလို ဟင်းရွက်ကို ပူပူဖြုတ်သောက်ကြတာ။

လယ်ကွင်းထဲမှရသည့် ငါးလေး၊ ပုစွန်လေးခပ်၊ ဟင်းရွက်ခပ်။

ယခုကျ စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းတွေအလှူပယ်။ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လို နှိုက်ရမှန်းပင်မသိ။

တောသူမလေးတွေမို့ ထမင်းပွဲမှာ ဇွန်းခရင်းတပ်ပေးထားတာလည်း စိတ်ဆင်းရဲပါသည်။

သည်အရပ်မှာ ဘယ်တော့မှ ထမင်းကို လက်နဲ့မစားရတော့ဘူးလား။ ဆန်ကလည်း တစ်မျိုး။

ညီအစ်မ (၂) ယောက် ထမင်းပွဲတွေကို ကြည့်ပြီး ငိုနေတော့ ဦးကျော်ခေါင်က ဟင်းတွေ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးရှာသည်။

“စား သမီးတို့ ရှက်လည်းမနေနဲ့၊ အားလည်းမနာနဲ့။ ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထား။ လုပ်စရာရှိလုပ်၊ စားစရာရှိစား။ နောက်တော့ အသားကျလာမှာပေါ့ကွယ်”

တော်သေးတာက သူမတို့ရောက်လာချိန်မှာ လူများများ မရှိတာပါပဲ။

အမှန်တရားသို့ လွှမ်းမိုးရန် ၄၉

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဦးကျော်ခေါင်ကိုကြည့်ပြီး ဇွန်းခရင်းကိုင်နည်း အတုနိုးကြပေမယ့် ထမင်းစားရတာ ပါးစပ်ထဲ ဗိုက်ထဲ ရောက်တယ်လို့မထင်။

လက်ဆေးပြီး လက်နှင့်သာ အားရပါးရ ဆွဲလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ဟင်းတွေကလည်း ချိုရဲ့ရဲ့ ပေါ့ရွတ်ရွတ်တွေ။ ခင်လွန်းကြင်နှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ဦးကျော်ခေါင်ကို အံ့သြတကြီး မော့ကြည့်ကြသည်။

“ဦးလေးက စခန်းသားသားအစစ်ပါနော်”

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လို့”

“ဪ ... ထမင်း၊ ဟင်းတွေက ပေါ့ရွတ်ရွတ် ချိုရဲ့ရဲ့တွေမို့ပါ”

“ဪ ... ငါလည်း ရောမရောက်တော့ ရောမလိုဖြစ်သွားရတာပေါ့ဟာ။ ငါ့ရဲ့သွားလေသူ ဇနီးသည်က တရုတ်သွေးစပ်တဲ့ မြို့သူဆိုတော့ သူချက်တာတွေ စားရင်း၊ စားရင်း ခုတော့ တရုတ်စာတွေပဲ စားတတ်တော့တယ်။ ဘာလဲ သမီးတို့ စားမရလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေး ငါးရဲ့ခြောက်ဝယ်တာကရော”

“မိတ်ဆွေတွေ လက်ဆောင်ပေးတယ်။ တစ်ခါတလေ စားတယ်။ ဦးလေးမှာ သွေးတိုးရှိတယ်လေ”

“အင်”

ခင်လွန်းကြင်က ဘာမှမပြောပေမယ့် ခင်လွန်းဝတ် မနေနိုင်။ ကြာရင် ခက်ရချေတော့မည်။

“ဦးလေးရ သမီးတို့က ငါးပိခွဲကြီးလာတဲ့ တောသား တွေဆိုတော့ ငါးပိကြိုက်တယ်။ ချဉ်ချဉ် ငန်ငန် စပ်စပ်တွေမှ ထမင်းစားလို့ ဝင်တာ။ နောက်နေ့တွေကျရင် မဝေရီတို့နဲ့ သွား စားမယ်။ ဦးလေးတို့နဲ့ မစားတော့ဘူး။ နောက်ပြီး ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်း စားရတာလည်း မမိုက်ပါဘူး။ ထမင်းတွေ မိုက်ထဲရောက်တယ်ကို မထင်ဘူး”

အငယ်မလေးရဲ့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်၊ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် စကားကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် ပြုံးရမိသည်။

သူလို သူဌေးကြီးကို ပြန်လည်တင်ပြရဲသည့် အငယ်မ လေးကို သဘောတွေကျလို့၊ အပျင်းပြေ စကားပြောဖော်တော့ ရပြီ။

“ကဲပါ နောက်နေ့တွေကျ သမီးတို့စားချင်တဲ့ ပုံစံ ဒေါ် သိန်းစံတို့ကိုပြောပြ။ ကိုယ်လည်းဝင်ပြီးလေ့လာ။ စားတာတော့

ဒီမှာပဲ ဦးလေးတို့နဲ့အတူစား။ နို့မို့ အစ်ကိုစံလွန်းသိရင် သူ့မြေး တွေကို အလုပ်သမားတွေနဲ့ တစ်တန်းတည်းထားတယ်ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ်ကွာ”

“ရပါတယ် ဦးလေးရယ်။ အဘမြင်နိုင်တာမှတ်လို့”

“လူတစ်ယောက်ကို လေးစားတယ်၊ ချစ်ခင်တယ် ဆိုတာ သူ့ရှေ့တင် လေးစားရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကွယ်ရာမှာ လည်း လေးစားရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်”

“ဒီနေ့တော့ မတင်းမတိမ်လေးပဲ စားလိုက်။ ညနေကျ ကိုယ်စားချင်တာ ချက်စား။ ဟုတ်ပြီလား အိုကေ”

“ဟုတ် ... အိုကေ ဦးလေး”

“နေဦး သမီးတို့က ငါမွေးရမှာဆိုတော့ ဘာဘလို့ခေါ်ရင် ပိုဆီလျော်မယ် ထင်တယ်”

“ခေါ်ရမှာ အားနာစရာကြီး။ ဦးလေးက အဘလောက်မှ မကြီးသေးတာ”

“ရတယ်၊ အစ်ကိုထက် ငါက (၃) နှစ်လောက်ငယ်တာ ပါ။ ဘာပဲခေါ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

၅၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ထမင်းစားရတာ မတင်းတိမ်ပေမယ့် အချို့ပွဲအဖြစ် မုန့်
တွေ၊ သစ်သီးတွေ ထပ်စားရသည်မို့ လွန်းဝတီတို့ ဗိုက်တော့
ပြည့်ရပါသည်။

အခန်း (၄)

ခင်လွန်းဝတီတို့ ကံကောင်းတာက နှင်းဒေဝီနှင့် ချက်
ချင်း ရင်မဆိုင်ရတာပါပဲ။

(၂) ရက်လောက် အိမ်မှာအသားကျ၊ နေသာ ထိုင်သာ
ရှိပြီးခါမှ အခြေသတင်းကြီးသည့် ရွှေမင်းသမီးတို့ ပြည်တော်
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မက (၂) ရက်အတွင်း တစ်အိမ်လုံး
နှင့် အဆင်ပြေ၊ အထာကျနေပေပြီ။ အထက်နှင့်ရော၊ အောက်နှင့်
ပါ ပြေလည်သည့် ညီအစ်မပါပဲ။

အစားအသောက်ကျတော့လည်း သူမတို့ စားချင်သည်

ဟင်းတွေကို တစ်ခွက်ကောင်းချက်စားတတ်ပေပြီ။

မနွေကဆို သူမတို့ညီအစ်မက ငါးရုံခြောက်ကိုမီးကင်ပြီး မွှေနေအောင် ဆီဆမ်း။ နောက် ငါးပိကြော်၊ ငံပြာရည်ကြော် ပုလင်းနှင့် ထည့်ထားသည်။

ပါမစ်ရေပြီမို့ ကိုယ်စားချင်တာ ဝင်ချက်စားသည်လေ။ ပုစွန်ခြောက်အလျှံပယ်၊ ငါးခြောက်အလျှံပယ်ရှိနေသည့်နောက် ဘာလိုတော့မလဲ။ ဘာဘကပင် -

“ဟဲ့ ... သမီးတို့ငါးခြောက်လေး မွှေးလိုက်တာ။ ငါ တောင် စားချင်လာတယ်။ သွေးတိုးရှိလို့”

“ရတယ် ဘာဘ၊ သံပရာရည် ဖြန်းပေးမယ်၊ သမီး လုပ်ပေးမယ်နော်။ အိုကေ ... လာထား ဟပ်ချလောင်း”

ငါးရုံခြောက်မွှေးမွှေးလေးပေါ် ဗမာသံပရာရည် ဖြန်းပေး တော့ အငန်ပျောက်ကာ စားလို့လည်းကောင်း။

လင်းအဂ္ဂပင် သူမတို့ဘက်တော်သားဖြစ်လို့။

“မှန်း ဂျမ်းပုံ၊ နင့်လက်ရာ မဆိုးဘူး။ ငါတောင် ကြိုက် လာပြီ။ အစက ငါးရုံခြောက်တွေ၊ ဘာတွေမစားဘူးဟ။ အခု တော့ ငါးရုံတောင် ကိုယ်တိုင်ဆင်းဖမ်းချင်လာပြီ”

အဝတ်အစားကျတော့ရော အစ်ကိုလေး လင်းအဂ္ဂ၏

ကြပ်မတ်မှုဖြင့် ပုံစံကျလို့။

“နင်တို့အဝတ်တွေ ပြတိုက်ပို့ဖို့ သိမ်းထားလိုက်ပါတော့။ လူဆိုတာ ကာလ၊ ဒေသကို ကြည့်ပြီး ဝတ်ရတယ်။ အဲလိုပြောလို့ ပေါ်ဖို့ ဖော်ဖို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အခု ကိုကိုဝယ်ပေးထား တာလေးတွေ ဘယ်လောက်လုံခြုံလှပလိုက်သလဲ”

“တွေ့ပါလိမ့်မယ် ငါ့မရီးကို။ (၇) ရက်သားသမီး စိတ် ဆင်းရဲအောင်ကို ပွမ်းတုံမိန်းမကြီး။ နင်တို့ပုံစံကျလာတာပဲ ငါ့မှာ ဝမ်းသာလို့မဆိုးဘူး”

(၂) ရက်အတွင်း ကြိုတင်ပြီး ပုံစံချထားခံရတာမို့ လာခါ စလိုတော့ အိုးနင်းခွက်နင်း မဟုတ်တော့။

သူမတို့ကလည်း အိုင်ကြ၊ မြင့်ကြသည်မို့ သိလွယ် တတ် လွယ်ပါသည်လေ။

“ဟော ပန်ထွာကေရီ ပြန်လာပြီ၊ အားလုံးသတိ။ ညီမ လေးတို့ အဝင်မှားမယ်နော်။ အဝင်မှားလို့ကတော့ တစ်သက်လုံး အမြင်ကြည်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မမဝေရီကလည်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ”

တိုက်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် အိမ်အကူ (၂) ယောက် ပြေးထွက်လာရသည်။ သခင်မတို့ကိုကြိုဆိုဖို့။

သူတို့ပြန်လာချိန်ဟာ ညနေ (၅) နာရီခန့်။ ဘာ ဦး
ကျော်ခေါင်လည်း ပြန်မလာသေးသလို ကိုကိုလင်းအဂ္ဂလည်း
မရှိပါ။

လွန်းဝတီတို့ညီအစ်မမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသဖြင့် မီးဖို
ခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့် မအေးနွဲ့နှင့်သာ အလုပ်တွေဆက်လုပ်
နေမိသည်။

အိမ်ရှေ့မှ အသံတွေက ကြားနေရဆဲ။

“ဟေ့ လူတွေမရှိတော့ဘူးလား၊ လာသယ်ကြပါဦး။
ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေအများကြီးပါလာတာ”

မအေးနွဲ့ပါ ရှုံ့ပြပြီး ပြေးထွက်သွားရပြန်၏။ မီးဖိုထဲမှာ
သူမတို့ညီအစ်မပဲ ကျန်ခဲ့၏။

မီးဖိုထဲမှ တိုက်ရှေ့သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးတွေလို လှပနေသည့် မိန်းမ (၂) ယောက်၊ ဩဇာပေး
နေသူကတော့ နှင်းဒေဝီဆိုတာ ဖြစ်မည်။

ရုပ်ချင်းဆင်သဖြင့် သူညီမဟုတ်ရ၏။ မမဝေရီ ဒေါ်
သိန်းစံနှင့် မအေးနွဲ့တို့ (၃) ယောက် အထုပ်အပိုးတွေကို သယ်ချ
ပြီး သူတို့အခန်းတွေထဲ ပို့ရသည်။

ကားထဲမှ ထွက်လာသည့် မွန်မွန်ရည်ရည် ဂျန်းတဲလ်

မန်းအစ်ကိုကြီးကတော့ ဘာဦးကျော်ခေါင်၏ အားကိုးရသည့်
သားကြီးလင်းမဟာဆိုတာ ဖြစ်မည်။

ညီအစ်ကို (၂) ယောက် ရုပ်ချင်းဆင်ပေမယ့် လင်းမဟာ
က ရည်မွန်ယဉ်ကျေးပြီး လင်းအဂ္ဂကတော့ စတိုင်လ်ခပ်မိုက်
မိုက်။ လူငယ်လည်း လူငယ်မို့ လူငယ်စတိုင်လ်။ အလန်းစားပေါ့။

နှင်းဒေဝီမှာ မိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဂါဝန်လေးနှင့်၊ ဂါဝန်အဝါနု
ရောင်လေးနှင့် အသားဖြူဖြူ ပါးပါးလှုပ်လှုပ် လှလှလေး။

သည်စဉ် နှင်းဒေဝီ မီးဖိုထဲသို့ဝင်လာပြီး လွန်းဝတီတို့
(၂) ယောက်ကို မြင်သွားလေ၏။

“ဟင် ဒါတွေက ဘာတွေလဲ ဘယ်ကလဲ”

လွန်းဝတီတို့ပုံက အိမ်အကူရုပ်မထွက်။ လင်းအဂ္ဂ ဆင်
ပြင်ထားသဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး ဂါဝန်လေးတွေနှင့်။

ခင်လွန်းကြင်က အပြာနုနု ဂါဝန်လေး။ ခင်လွန်းဝတီက
ပန်းရောင်နုနုလေးနှင့်။ ဆံပင်တွေလည်း ဆိုင်သွားကာ ပေါင်းတင်
လျှော်ပေးထားသဖြင့် လှလှပပ။

“နင်တို့ ဘယ်ကလဲ၊ အိမ်အကူလား။ မောင့်အမျိုးတွေ
လား ပြော”

ခင်လွန်းကြင် ဘာမှမပြောဝံ့ဘဲ ဆွံ့အနေနောက်လည်း

ခင်လွန်းဝတီကတော့ တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်မတို့ စခန်းသားက အဘဦးစံလွန်းရဲ့မြေးတွေပါ။ ဘာဘဦးကျော်ခေါင်ဆီ ရောက်နေကြတာပါ”

“ဟင် ... အလည်လာကြတာလား။ ဒီမှာနေကြမှာ လား။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်။ ဒယ်ဒီဟာလေ ကိုယ့်မှာလည်း သား တွေနဲ့။ ပြီး ကိုယ်ကလည်း မုဆိုးဖိုလူလွတ်။ ယောက်ျားတွေရှိတဲ့ အိမ်မှာ မိန်းကလေးတွေ လက်ခံတော့ ကျော်မကောင်း ကြား မကောင်းတွေ ဖြစ်လာဦးမယ်။ ယောက်ျားကို ရှုပ်တယ်”

သူမတို့ကို ပြောင်ကျကျ တိုက်ခိုက်နေလေသလား။ တကယ်ကျတော့လည်း ခွေးကို ချောင်ပိတ်ရိုက်သလို။ သူမတို့က ရေမြွေတောင်မဟုတ်၊ တီကောင်တွေ။

ဘာမှကို မခုခံ၊ မတုံ့ပြန်နိုင်သူတွေ။

နှင်းဒေဝီ မကျေမနပ်နှင့်ပင် သူယောက်ျားကို ခေါ်ပြီး တိုင်တန်းနေလေတော့ လင်းမဟာပါ မီးဖိုဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့ သည်။

“မောင်ရေ ... ကြည့်ပါဦး။ နှင်းတို့မရှိတုန်း မောင့် ဖေဖေ အရှုပ်ထုပ်တွေ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတယ်။ နှင်းတော့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူးမောင်။ အိမ်မှာ သားတွေကလည်း

အရွယ်ကောင်း၊ ဖအေကလည်း အရွယ်ရှိသေး”

“နှင်းကလည်းကွာ၊ ဖေဖေ သင့်တော်လို့ လက်ခံထား တာပဲ။ ဖေဖေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မရစ်စမ်းပါနဲ့။ လာ လာ နှင်းက ခုတလော အရမ်းစိတ်တိုနေတာပဲ။ အထဲက ကလေး လည်း ဦးစိတ်တိုဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင့်ဖေဖေဟာလေ သိပ်ပြီး ပေါ့တီး ပေါ့ဆ နိုင်တာပဲ။ အရှည်ကိုမတွေးဘူး”

“နှင်းလည်း နှင်းညီမကို ခေါ်လာတာပဲလေ”

“အိုး ဘာဆိုလို့လဲ မောင်ရဲ့။ နှင်းကိုပြုစုဖို့ ခေါ်လာ တာပဲ။ ညီမလေးက သက်သက် ပါရမီဖြည့်ရအောင် လိုက်လာ တာ။ သူ အလုပ်မလုပ်ခင် နှင်းကို လာစောင့်ရှောက်တာ။ မတူဘူး”

“ကဲပါ ... လာ နားစမ်းပါ မိန်းမရေ။ အထဲက ကလေး လည်း အော့ကြောလန်လေး ဖြစ်နေပါ့မယ်”

သူမိန်းမကို ဆွဲပြီး သူတို့အပြင်ထွက်သွားလေတော့မှ တောအိုးကွက်လေးနှစ်ကောင် အသက်ရှူသာရာရသွား၏။

ပြဿနာပဲ။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ။ တော်တော်ပုဂံလို့ နှင်းဒေဝီပါလား။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် စိတ်မချမ်းမသာနှင့်ပင် မီးဖိုထဲမှာ လုပ်ကိုင်နေကြရင်း ရန်သူတပ်တွေ အဝိုင်းခံနေရသည့် စစ်တပ် လို စစ်ကူမျှော်နေမိရသည်။

“ဟော”

ညနေ (၆) နာရီခန့်မှာ ဦးကျော်ခေါင်ရော လင်းအဂ္ဂပါ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ကားတစ်စီးစီနှင့် ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ခါတိုင်း သူတို့ပြန်လာလျှင် ခွေးလေးတွေလို ကြိုနေကျမို့ သူမတို့ညီအစ်မ မီးဖိုဘက်မှ မရဲတရဲမျှော်ကြည့်မိကြသည်။

သို့သော် ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှင်းဒေဝီတို့အုပ်စု အမောဖြေ နေကြတုန်းမို့ အပြင်မထွက်ရဲကြပါ။ သည်တော့လည်း ဦးကျော် ခေါင်နှင့်လင်းအဂ္ဂက လှမ်းခေါ်တာပေါ့။

“ဟေ့ ... ဂျမ်းဘုံနဲ့ဂွက်ထော် ဟမ်မလေး၊ လာကြိုဖော် တောင် မရဘူး၊ ခွေးမလေးတွေ။ အဲဒါပေါ့ ခွေးရှူးကောင်းစား တစ်မွန်းတည့်ဆိုတာ”

သည်တော့မှ လွန်းကြင်နှင့်လွန်းဝတီ အပြင်ပြေးထွက် လာရဲကြသည်။ ဂါဝန်အိအိလေးတွေက ခြေသလုံးထိရှည်ပြီး လက်ပြတ်လေးတွေမို့ လက်မောင်းလှလှလေးတွေ ပေါ်လွင်နေပါ ဝါ။

အပြာမလေးနှင့် ပန်းရောင်မလေးပေါ့။

ခင်လွန်းကြင်က ဘာဘဦးကျော်ခေါင်၏အိတ်နှင့် မုန့်၊ သစ်သီးထုပ်ကို ယူပြီး လွန်းဝတီကတော့ လင်းအဂ္ဂလှမ်းပေး သည့် ကျောပိုးအိတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပုံက လှသည့်နယ်။ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး မဖြစ်ရုံတမယ်။

လင်းအဂ္ဂ၏ပြိုင်ကားထဲမှာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် နှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လည်းပါသည်မို့ သူတို့က ရယ် ကြသည်။

လင်းအဂ္ဂ ရှက်ရယ်ရယ်ပြီး လွန်းဝတီကို နားရွက်ပိတ် လိမ်ဆွဲလိုက်သည်။ လွန်းဝတီ မနာမကျင်လေးပါ။

“အာ”

“ဂွက်ထော်မ”

“ဂျမ်းဘုံ”

“ဪ အေး အိတ်ကို ရှိရှိသေသေကိုင်း၊ ညည်းတို့မို့ နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ မိတ်ကပ်တွေပါတယ်”

“မလိုချင်ပါဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ လိမ်းလိုက်ရင် စေးကပ် ကပ်နဲ့။ သနပ်ခါးပဲကောင်းတယ်”

“တောသူမ ဖီးကွက်မ ဂျမ်းဘုံမ”

မျက်စောင်းထိုး၊ နှုတ်ခမ်းစူပြီး လွန်းဝတီ သူ့အခန်းထဲ သွားထားမှာ အသေအချာ။ သူ သူငယ်ချင်း (၂) ယောက်နှင့် အတူ ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ဒယ်ဒီအနားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟော ကိုကိုတို့ ပြန်ရောက်နေကြတာကိုး”

အဝိုပါလာသည့် ဧည့်သည်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ လိုက်စဉ် နှင်းဒေဝီထံမှ သူတို့သားအဖထံသို့ လက်နက်ကြီးများ အတွဲလိုက် စေလွှတ်လေတော့သည်။

“ဒယ်ဒီ၊ အဲဒီနှစ်ယောက်က ဘာလဲ။ အလည်လာတဲ့ပုံ လည်း မဟုတ်ဘူး။ အပြီးနေမယ့်ပုံကြီးတွေ”

“အေးလေ၊ အပျံသင်တဲ့ ငှက်ကလေးတွေပေါ့။ အတောင်အလက်စုံတော့လည်း ပင်ညောင်ညိုရိပ်က ခွာသွား မယ့်လူတွေချည်းပါပဲ”

“ကိုင်းဈေးကို ကန်ပြီးပျံမယ့်ငှက်တွေများ ဒယ်ဒီမို့ အစဉ်းစားမရှိ လတ်ခံထားတယ်။ ကိုယ့်အိမ်မှာ သား (၂)ယောက် နဲ့။ ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်လည်း အရွယ်ရှိတုန်း။ ချဉ်သီးနဲ့ဆား အတူ ထားရင် အိမ်ကချဉ်သီးတွေ အကုန်ပျက်ကုန်ကြမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ သံခင်း၊ တမံခင်းစကားတွေကို လင်းအဂ္ဂက မျက်ခုံးရှုံ့နားထောင်နေပြီး လင်းမဟာကတော့

သူမိန်းမကိုသာ ခါးဖက်ပြီး ချောနေလေ၏။

“ဒီကလေး (၂) ယောက်က ဘာအန္တရာယ်တွေပေးမှာမို့ လဲ။ အဲဒါ ဒယ်ဒီရွာက အစ်ကိုဇနီးလော့တဲ့ အစ်ကိုစုံလွန်းရဲ့ မြေးတွေ။ ဒယ်ဒီမှာ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ဝတ္တရားရှိတယ်။ လူ တစ်လုံး၊ သူတစ်လုံး လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်လည်းရှိတယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီအဘက ဒယ်ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ဝန် ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ ခေါင်းပေါ်တင်ပေးလိုက်တာလဲ။ သူ မကြည့်နိုင်လို့ လား”

နှင်းဒေဝီ ငေါ့မေးပေမယ့် အဖြေကကွက်တိ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ မမွေးနိုင်တော့လို့ ငါ့ကိုတာဝန်လွှဲပေး လိုက်တာ။ တော်ပြီ ဒယ်ဒီမောပန်းလာတယ်။ သားကြီး မင်း မိန်းမ ခေါ်သွားတော့ကွာ”

ဦးကျော်ခေါင် မျက်စိမှိတ်ပြီး ဆိုဗာရှည်ပေါ် လဲလျောင်း လိုက်ရင်း လက်ပြလိုက်တော့ လင်းမဟာ သူမိန်းမကို ခေါ်သွား ရသည်။ ခယ်မလေးများ ယောင်ချာချာ။

လင်းမဟာ သူဇနီးကို အခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားရင်း ဆုံးမ ရသည်။

“အဖေ မငြိုငြင်စေနဲ့လေ။ အရေးပေးတိုင်း ရောင့်

မတက်နဲ့ကွ။ လူဆိုတာ အတိုင်းအတာအတစ်ခုအထိပဲ လက်ခံတယ်။ ဒေဝီပြဿနာရှာရင် ဒေဝီညီမ အနေရကျပ်မယ်။ သတိလေးထားပါဦး”

နှင်းဒေဝီ မျက်ရည်ကျရင်း ဆက်လက်ပေါက်ကွဲနေလေဆဲ။

“ဒယ်ဒီ အရင်လိုကို မဟုတ်တော့ဘူး။ ခါတိုင်းဆို နှင်းကို အရမ်းချစ်တာ။ တစ်အိမ်လုံး နှင်းစိတ်ကြိုက် ဖန်တီးရုံပဲ။ ခုကျ အဲဒီကောင်မ (၂) ယောက်ကို ပိုပြီး ဦးစားပေးတယ်။ သိမယ်၊ နှင်းဒေဝီအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

“စိတ်လျော့ပါကွာ၊ တောသူမလေးတွေ ခိုကိုးရာမဲ့လို့ လာပြီးမှီခိုနေတာပါ။ ဒေဝီတောင် ခိုင်းစားလို့ရဦးမယ်”

“မထင်နဲ့ မောင်ရေ၊ အချိုးတွေကိုကြည့်။ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်၊ မဟောင်တတ်တဲ့ခွေး။ ပျော့ပျော့နဲ့နံ့မယ့် ကြောင်ချေးမတွေ”

လှေကားအလယ်ရောက်ကာမှ ညီမကို သတိရပြီး နှင်းဒေဝီ ပြန်ခေါ်ရသည်။

“အပေါ်ထပ် အဂ္ဂအခန်းဘေးမှာ အခန်းလွတ်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီမှာထားမယ်”

ပြောပြီး ကျော့ကျော့လေးထွက်သွားလေတာ လင်းအဂ္ဂစိတ်ထဲ ဖျင်းခနဲ။

“ရတယ်လေ၊ နေကြမေ့။ ကျုပ် အောက်ထပ်ဆင်းနေမယ်”

နှင်းဒေဝီ သူညီမနှင့် လင်းအဂ္ဂကို နီးစပ်စေချင်လို့ ဖန်တီးပေမယ့် ဟိုက အောက်ထပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားမည်မို့ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ထွက်ကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

* * *

အခန်း (၅)

ယွန်းဒေဝီ။

မမနှင်းဒေဝီခေါ်လို့ လိုက်လာရပေမယ့် စိတ်မပါ။ လူတွေကို ကျားကစားသလို အကွက်ရွှေ့ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။

မမက သူ့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်ချာပေးခဲ့တာ။

“လင်းအဂ္ဂက စိတ်ဆတ်ပေမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းတယ်။ သူ့မှာ အဘိုးတစ်ဝမ်းကွဲကပေးခဲ့တဲ့အမွေတွေလည်း ရှိတယ်။ မန္တလေးမှာတစ်အိမ်၊ ပြင်ဦးလွင်မှာတစ်အိမ်။ အဲဒါတွေရောင်းတာနဲ့တင် နင် သူဌေးကတော်ဖြစ်နေပြီ”

“ပညာပါးပါးလေး သုံး၊ လူ့သဘာဝက လိုက်ရင်

ပြေးတယ်။ ငါးမျှားသလို ကြိုးကို လိုသလိုကစား။ သူ့မှာ ချစ်သူရည်းစားပီပီပြင်ပြင် မရှိသေးဘူး”

“ဒီအရွယ်ကြီး၊ ဒီစတိုင်လ်အလန်းစားကြီးများ ရည်းစားမရှိဘူးဆိုတော့ ကျမ်းကျိန်ပြောတောင် မယုံပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ရှိတော့ရော ကိုယ်က အနီးကပ်ပူးသတ်မှာ။ အခွင့်အရေးက တစ်ပန်းသာပြီးသား။ ဂျိုးများမနေနဲ့”

“ရည်းစားတွေ သက်စေ့ထားပြီး ပွေလိမ်ရှုပ်နေမယ့် လူများ မမရယ်။ ယွန်းဘာသာ အေးဆေးနေပါရစေ”

“မနေရဘူး၊ နင် ငိုထက်တောင်လှသေးတယ်။ ကိုယ်လုံးကလည်း ဘာလှသလဲမမေးနဲ့။ လိုက်ခဲ့၊ ရလည်းအမြတ်၊ မရလည်း မရှုံးဘူး။ ကိုယ့်အစ်မလိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုပြီးတာပဲ”

“ခုမှ ဘွဲ့ရခါစ နားရမယ်မကြံဘူး”

“မနားနဲ့၊ သင်တန်းလေး ဘာလေးတက်ချင်လည်း ရန်ကုန်ကျမှတက်။ ဟုတ်တယ်၊ အဂ္ဂလည်း ကျောင်းပြီးခါစအားနေ၊ ဂလေရိုက်နေတာ။ နင့်ကို သင်တန်းပို့ခိုင်းရမယ်”

ကိုယ့်တွက်ကိန်းနှင့်ကိုယ် စိတ်ကူးဖဲတွေရိုက်ပြီး ခေါ်လာလိုက်တာ။

၆၈

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

သည်ကျတော့ ချစ်စရာ ပြုံးတူးကြောင်တောင် ရိုးရိုး အအ တောသူမလေးနှစ်ယောက်က သူတို့အရင်ကြိုပြီး ရောက် နှင့်နေတော့ -

သူမမနှင်းဒေဝီမများ အနာပေါ်တုတ်ကျပြီး ဆတ်ဆတ် တုန်နေလိုက်တာ။

ယွန်းဒေဝီကတော့ မလွမ်းလောက်ပါ။ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သွေးဆောင်ခြားယောင်းနေရမှာများ အသေမုန်း။

ကိုယ်လည်း ချောသား၊ လှသားပဲ။ ဆင်းရဲမွဲတေလည်း မနေပါဘူး။ ဒီလိုပဲ နယ်မြို့မှာ တိုက်ခွဲကားနဲ့ပါပဲ။

ပညာဆိုလည်း ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရပြီလေ။ လူတန်းစေ့ပြီ ပေါ့။

ဒါများ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလိုက်ပြီး ဆွဲနေရမှာ လား။

ပြီး တောသူမလေး (၂) ယောက်နှင့်များ ပြိုင်လုနေရဦး မှာလား။ လင်းအဂ္ဂမှာ မျက်စိပါရင် မြင်လိမ့်မှာပေါ့။

တောဒီးကွက်လေး (၂) ကောင်ရဲ့ရုပ်က ပြုံးတူးကြောင် တောင်။ မဝတ်တတ်၊ မစားတတ်၊ မပြောတတ်၊ မဆိုတတ်နှင့်။ အရိုးခံအတိုင်း။

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၆၉

တစ်ခုပဲပြောစရာရှိသည်။ အသက်ကလေးတွေငယ်ပြီး မာယာမရှိ၊ ပရိယာယ်မသိတာကပဲ တစ်မျိုးသနားစရာ ကောင်း နေသလားပင်။

ယွန်းဒေဝီ မြင်နေရတာတော့ သူမတို့ (၂) ယောက်ဟာ တစ်အိမ်သားလုံးရဲ့ ခိုင်းဖတ်၊ လက်တိုလက်တောင်းလေးတွေပါ။

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် လင်းအဂ္ဂက အဆိုးဆုံး။ သူတို့ ကိုယ် ပိုင်အလုပ်သမားနှယ်။ ကန်ထရိုက်ဆွဲပြီးတော့ကို ခိုင်းနေ၏။

မမနှင်းဒေဝီကလည်း ပညာပြတာပါပဲ။ ခိုင်းလိုက်တာ များ ပွဲထဲကလို မင်းသမီးလေးကို အသာလွတ် နှိပ်စက်နေသည့် ပုဏ္ဏားရုပ်ပေါက်နေပြီလားတောင်မသိ။ တစ်ခါ တစ်ခါ။

ယွန်းဒေဝီကတော့ ထိုနှစ်ယောက်နှင့်လည်း မရော၊ လင်းအဂ္ဂကိုလည်း အောက်ကျမပေး။

သည်လိုပဲ ပညာပါးပါးသုံးရင်း လင်းအဂ္ဂနှင့် ရန်တောင် ဖြစ်လုလု။ ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်မှ။ ဂရုစိုက် လွန်းရင် ဘဝမြင့်ပြီး လူကို လူလို့ ထင်ကြတာမဟုတ်ဘူးလေ။

ယွန်းဒေဝီတို့ကတော့ ကိုယ့်စတိုင်လ်နှင့်ကိုယ်။

*

ညစာ ထမင်းဝိုင်းကတော့ လူစုံပါသည်။ ဒါကလည်း ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့အစီအစဉ်။

“တစ်နေ့လုံး ကိုယ့်ဇယားနဲ့ကိုယ် မအားကြတောင် ညစာလေးကတော့ မိသားစု စုံစုံညီညီနဲ့ မိသားစုအရေး၊ ကိုယ့် အရေး ပြောကြ ဆိုကြ ဆွေးနွေးကြရမယ်။ စည်းလုံးမှုလည်းရ၊ နွေးထွေးမှုလည်းရ။ တစ်ယောက်ပြဿနာကိုလည်း အများက ဝိုင်းပြီး ဖြေရှင်း၊ ဆွေးနွေးပေးလို့ ရတာပေါ့”

“အဖေအတွက်တော့ ညစာထမင်းဝိုင်းဟာ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ သင်္ကေတတစ်ခုပဲ။ မင်းတို့အားလုံးလည်း တန်ဖိုး ထားကြရမယ်”

ည (၇) နာရီဟာ ညစာထမင်းစားချိန်။ ယခုဆို အိမ်မှာ မိသားစုက တအုံတမကြီးပါ။ လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ၊ နှင်းဒေဝီတို့ ညီအစ်မနှင့် ဦးကျော်ခေါင်တို့ သားအဖ (၃) ဦး ပေါင်း (၇)ဦး ကြီးများတောင်။

ဦးကျော်ခေါင်က ခေါင်းရင်းမှာထိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ဘယ်နဲ့ညာ မှာ သားနှစ်ယောက် နေရာယူသည်။ ပြီးလျှင် လင်းမဟာရဲ့

ဘေးမှာ နှင်းဒေဝီနှင့် ယွန်းဒေဝီ။

လင်းအဂ္ဂရဲ့ဘေးမှာတော့ လွန်းကြင်နှင့် လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ။

ထန်းတက်သမားကျာချင်းလိုပဲ ပရိသတ်က များလွန်းလို့ ခူးတစ်ဖက်ပဲ ဝင်ရမည်ပုံ။

ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ စိတ်ချမ်းသာနေပုံ။ လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မကလည်း စိတ်ချမ်းသာပါသည်။ အိမ်မှာ အထာကျပြီမို့ ကိုယ်စားချင်သည့် ဟင်းလေးတစ်ခွက်ကောင်း၊ နှစ်ခွက်ကောင်း လည်း စားခွင့်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကမ္ဘာကြီးထဲမှ ကမ္ဘာငယ်လေး။

ထမင်းပွဲကြီး ဟီးထနေပေမယ့် သူမတို့ညီအစ်မရဲ့အနား မှာ သူမတို့ကြိုက်သည့် တိုလီနတ်စဟင်းလေးတွေ။

စားပွဲပေါ်မှာ ပေါ့ရွတ်ရွတ်၊ ချိုရဲရဲဟင်းတွေ အများ အပြားရှိပေမယ့် သူမတို့ညီအစ်မ စိတ်ဝင်စားတာ ကိုယ့်အနားမှ ဟင်းလေးများသာ။

သည်နေ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် ငါးသလဲထိုးအိုးကပ်ချက်။

မနက်ဖက် ဈေးသွားသည့် မမဝေရီကို ကိုယ်စားချင်တာ လေးတွေမှာလိုက်ရုံပါပဲ။ အိမ်အကူများကလည်း သူမတို့ညီအစ်မ

ကို ချစ်ကြ၊ ခင်ကြပေပြီ။ သူတို့ကို ကူဖော်ရပေလို့။

ချဉ်ပေါင်ကြော်က ပုစွန်ဆိတ်၊ ကာလီသီး၊ မျှစ်နှင့်မို့
ကောင်းမှကောင်း။ ငါးသလဲထိုးအိုးကပ်ကလည်း ဆီတန်ရုံနှင့်
မွေးမွေးလေး။ နံနံပင်အုပ်ထားတာ။

သူမတို့ညီအစ်မက ချဉ်၊ ငန်း၊ စပ်လေး။

ဖွန်းခက်ရင်းနှင့်မှ စားရမည်ဆိုလို့ စားကျင့်လုပ်ရပေ
မယ့် ကိုယ်စားချင်သည့်ဟင်းလေးများပါတော့ တော်သေးတာ
ပေါ့။

ညီအစ်မ (၂) ယောက် ဘာဟင်းမှ မနှိုက်ဘဲ သူတို့
ဟင်းလေးတွေသာ ကြိတ်စားနေတော့ လင်းအဂ္ဂမနေသာ။

ကြက်သား အချိုချက်နှင့် ငါးခူကြော်တွေ ထည့်ပေးရင်း

“ညည်းတို့နှစ်ကောင် ဘာတွေ ကြိတ်စားနေကြတာလဲ။

ငါ့လည်းပြပါဦး”

“မကောင်းပါဘူး ကိုကိုရာ။ ကိုယ့်ဟင်းတွေ ကိုယ်စား

စုမ်းပါ”

“အံ့မာ၊ ကောင်းတာ၊ မကောင်းတာ ငါဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။

ပေးစမ်း နည်းနည်း”

လွန်းဝတီ ချဉ်ပေါင်ကြော်တစ်ဖွန်း၊ ငါးအိုးကပ်တစ်ဖွန်း

ထည့်ပေးပြီး ပါးစပ်မှလည်း စုပ္ပ စုပ္ပ။

“မကောင်းရင်တော့ မကွဲရဲ့နဲ့။ ဆင်းရဲသားဟင်း”

“သူဌေးအိမ်က ဆင်းရဲသားဟင်း၊ ငါလည်းစားကြည့်
ချင်တာပေါ့”

ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း စခန်းသာဇာတိပီပီ သူမတို့ ညီ
အစ်မ၏ ဟင်းနံ့လေးများကို သွားရည်ယိုနေပေပြီ။ လူကြီးမို့
လင်းအဂ္ဂလို ပေါ်တင်တောင်းမစားရဲတာ။

မျှော်ကြည့်နေမိတာ။ ဒါကို လွန်းကြင်မြင်သွားပြီမို့။

“ရော့ ဘာလည်း နည်းနည်းမြည်းကြည့်နော်”

ချဉ်ပေါင်ကြော်တစ်ဖွန်းနှင့် ငါးလေးအိုးကပ်တစ်ဖွန်း
လှမ်းထည့်ပေးလိုက်တော့ နှင်းဒေဝီအသံက စီစီညံ့ညံ့။

“ဒယ်ဒီမှာ သွေးတိုးရှိတယ်လေ။ နင်တို့က ဒယ်ဒီကို
သေအောင်လုပ်နေတာလား။ ဒယ်ဒီရှေ့လာပြီး မြိန်ရည် ယှက်ရေ
နဲ့ ငတ်စား မွတ်စား စားပြနေတော့ စားချင်လာတာပေါ့”

ခင်လွန်းကြင် ငိုမဲ့မဲ့ရပ်လေးနှင့် ဦးကျော်ခေါင်ကိုကြည့်နေ
တော့ ဦးကျော်ခေါင် သူ့ဇာတ်သူ နိုင်အောင်ကပါသည်။

“ရတယ်သမီး၊ ပြီးရင်ဆေးသောက်လိုက်မယ်။ ဒယ်ဒီ
ထမင်းစားမကောင်းတာ ကြာပြီမို့ပါ”

ဦးကျော်ခေါင်ရော လင်းအဂ္ဂပါ ထမင်းစားလို့ ကောင်းသွား။ လျှာရင်းမြက်သွားတာတော့အမှန်။

“စားလို့ကောင်းသား။ နင်တို့ဆင်းရဲသားဟင်း”

“ဒါကြောင့်လည်း ဆင်းရဲသားတွေ ကျန်းမာတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အသက်မရှည်ပါဘူးနော်။ ဆင်းရဲသား အခြေခံ လူတန်းစား တွေ ကြီးလာရင် အိုစာတယ်။ အရွယ်မတင်ဘူး”

“ပင်ပန်းတာကိုး။ ဘာတို့လို့ ကိုကိုတို့လို့ ငြိမ်ငြိမ်မှ မနေရတာ”

“အံ့မယ်၊ ငါက ခုမှကျောင်းပြီးလို့ အနားယူနေတာပါ။ ငါလည်း လုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်မှာပါ။ အဲကျ နင့်ကို စာရင်းကိုင် ခိုင်းမယ်။ ခုထဲက သင်တန်းတွေစုံအောင်တက်ခိုင်းထားမယ်”

“အင်း ... ကိုကိုကုမ္ပဏီ ဒေဝါလီခံရမယ်သာမှတ်”

“မခံရအောင် ကြိုးစားမှာပေါ့ဟ။ နင့်ကိုလည်း ကြိမ်တို့ ပြီး ရအောင်ကိုခိုင်းမယ်”

ထမင်းဝိုင်းမှာ လင်းအဂ္ဂနှင့်ခင်လွန်းဝတီတို့ အပြန် အလှန် စကားတွေများနေပေမယ့် ရန်သံမပါ။

နင်းဒေဝီ အမြင်ကပ်လှပေပြီ။ သူ့ညီမကို လှမ်းပြီး ဟင်း တွေထည့်ပေးရင်း လင်းအဂ္ဂကို ပြောလိုက်၏။

“ကိုလင်း ညီမလေးလည်း စာရင်းကိုင်သင်တန်းတက် မလို့။ သူက ဘွဲ့ရပြီးသားဆိုတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့။ နီးနီးနားနားမှာ ကိုလင်းနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ သင်တန်းလေး ဘာလေး မရှိဘူးလား။ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်လုပ်ပေးပါဦး”

“ဪ... ရတယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ တိုက်ခန်းမှာ စာရင်းကိုင်သင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွေရှိတယ်။ ဒီဇီးကွက် (၂) ကောင်ပါ ကွန်ပျူတာတက်ခိုင်းမလားလို့။ (၃) ယောက်ဆိုတော့ အဖော်ရတာပေါ့”

“သွားတာ ပြန်တာ အချိန်တူပါ့မလား။ သင်တန်းချိန် ချင်း တူလို့လား”

“တူအောင်ညှိရမှာပေါ့”

ခင်လွန်းဝတီက ရှုံ့မဲ့လျက် လက်ခါပြသည်။

“မတက်ချင်ပါဘူး။ မမဝေရီတို့ဆီမှာပဲ အိမ်တွင်းမူ သင်တန်း လက်တွေ့တက်မယ်”

“ဘာလဲ အဲဒါတတ်ပြီးရင် နင်က ယောက်ျားယူမလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တတ်ထားတော့ကောင်းတာပေါ့။ ကိုကို ကွန်ပျူတာတတ်သားပဲ၊ ကိုကိုပဲသင်ပေးပေါ့။ အပြင်လောက်

၇၆ မွဲ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဆိုတာကြီးကို ကြောက်ပါတယ်။ မမဆို ပိုဆိုးသေး”

“ဟင် ... နင်တို့ လူထဲနေကြမှာပဲ၊ လူတောထဲတိုးရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မတို့ အပျံသင်ဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး။ ကိုကိုခေါ်တဲ့ တောဖီးကွက်တွေဖို့ ဖြူဖီးကွက်တွေကို အသေကြောက်ပါတယ်”

လွန်းဝတီ နှုတ်ခမ်းလှလှလေး မွဲကျသွားပြီး ခံစားနေရတော့ လင်းအဂ္ဂ သနားကြင်နာမိသည်။

ဟုတ်တာပေါ့။ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာတဲ့ တောဖီးကွက်ကလေးတွေ။ ဖြူမှာ အလိုက်သင့် ပါဝင်စီးမျောဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ အထာမကျသေးပါ။

“အေးပါ နောက်မှပေါ့။ မီးဖိုထဲပဲ သင်ယူလေ့လာလိုက်ကြဦးပေါ့”

ခင်လွန်းကြင်နှင့် လွန်းဝတီကို ဦးကျော်ခေါင်နှင့် လင်းအဂ္ဂတို့ လူရာသွင်းနေသည် မခံမရပ်နိုင်သူကတော့ နင်းဒေဝီ ပါပင်။

အခန်း (၆)

ခင်လွန်းကြင်နှင့် ခင်လွန်းဝတီ။

အဘထံမှ ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရပါပြီ။ အဘက သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်လိုက်ပါပြီ။ လောကမှ လွတ်မြောက်ကြောင်း သံသရာမှ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို ရှေးရှုသွားပြီမို့ အဆင်ပြေအောင်နေကြဖို့ အကြောင်း၊ လိမ္မာဖို့အကြောင်း ပြောဆိုဆုံးမပြီး ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။

ညီအစ်မ (၂) ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး ငိုကြွေးကြရ၏။ နောက်ဆုံး သူတို့နှလုံးသွင်းကြရသည်မှာ -

“ငါတို့တော့ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အကြောင်းဆုံး

၇၈ နွယ်စင်ပျံးဝေ

ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုးစားရတော့မယ်။ လောလောဆယ် ဘာအိမ်မှာ လှုပ်မဖြစ်အောင် ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြဖို့ တည့်အောင်နေကြဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“တည့်အောင်နေဆိုပေမယ့် ဟိုမိန်းမကြီး အလကားနေရင်း အပြစ်ရှာနေတာတော့ သည်းမခံနိုင်ပါဘူး မမရာ”

“ဪ ညီမလေးရယ် ... တို့က သူ့အိမ်ကပ်နေရတာ သည်းခံမှပေါ့”

“အလကားအပြစ်ရှာနေတာ မမရဲ့။ သူ့အိမ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဘဲကိုကိုအိမ်။ သူကချွေးမ”

“သူကမှ ချွေးမလေ၊ ငါတို့က ဘာမှတော်တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်အကြောင်းဖြစ်လာတဲ့အခါကျ ဘာတို့၊ ကိုကိုတို့လည်း သူတို့ဘက် ပါသွားမှာပါ။ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား ညီမလေး”

“မမပြောတာနဲ့ အားတောင်ငယ်တယ်”

“မမက အမှန်တရားကိုပြောပြတာပါ။ ကဲကဲဆတ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး ညီမရယ်”

“မမလို အရမ်းသည်းခံလွန်းတော့လည်း လူတွေက ပိုပြီး ဖိနှိပ်တော့မှာပေါ့”

“အလိုက်အထိုက်ပေါ့ ညီမလေးရယ်”

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၇၉

“အင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ နေရာတကာ သည်းခံနေစရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်။ ကိုယ်က စိတ်ကောင်းမွေးပြီး အိမ်သားတစ်ယောက်လို၊ အိမ်အကူတစ်ယောက်လို လုပ်ပေးနေတယ်။ ဒါကို ထပ်ပြီး ဖိနှိပ်ရောင့်တက်လာရင်တော့ ဒီအိမ်မှာ မနေတော့ဘူး မမရာ။ အခုကတည်းက အလုပ်တွေ စုံစမ်းကြည့်ထားမယ်”

“စားပွဲထိုးတို့၊ အရောင်းစာရေးမတို့ပဲရမှာပေါ့။ အပြင် လောကက ရှုပ်ထွေးပါတယ် ညီမလေးရယ်။ ငါတို့ အတောင်ပံတွေ မသန်မာသေးဘူး။ တာထွက်စောရင် လောကကြီးထဲ ဒုက္ခလှလှတွေ တတ်တယ်”

“ဒုက္ခပါဆိုမှတော့ လှဦးမှာလားမမရယ်။ ချိုမြိန်သော ဒုက္ခဆိုတာ ဘယ်ရှိမလဲ”

သည်လိုနဲ့ ညီအစ်နှစ်ယောက် အတူရင်ဆိုင်ရမည့် လောကဝံအဖြစ် မနက်ဖြန်ပေါင်းများစွာ။

*

တကယ်တော့ သူမတို့ညီအစ်နှစ်ယောက်ကို ဘာ

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ကိုကိုလင်းအတူတို့က ကန်ထရိုက်ဆွဲပြီး ခိုင်းနေတာပါ။

ခင်လွန်းကြင်က ဘာဘာအိပ်ယော့ဝစ္စများကို လုပ်ပေးရပြီး ခင်လွန်းဝတီကတော့ လင်းအဂ္ဂ၏ခိုင်းဖတ်။

ကျန်သည့်အလုပ်တွေက အိမ်အကူ (၃) ယောက်လုပ်တာပါ။ သူမတို့က မနေတတ်လည်းမနေတတ်။ အလုပ်လည်း သင်သည့်အနေနှင့်သာ မီးဖိုထဲဝင်ပြီး ကူညီချက်ပြုတ်ကြတာ။

နောက် ခင်လွန်းဝတီက စိုက်တာ၊ ပျိုးတာ ဝါသနာပါသဖြင့် ခြံထဲမှာရှိသော ပန်းအိုးလေးတွေ၊ ပန်းပင်လေးတွေကို ရေလောင်း၊ ပေါင်းသင်ပြုစုပေးသည်။

မိုးလင်းတာနှင့် ဆိုင်ရာပိုင်ရာတွေက အော်ခေါ်မြဲ။ သူမတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာဘာနှင့် ကိုကိုရဲ့လက်စွဲတော်၊ အချစ်တော်လေးတွေ။

“သမီးရေ ဘာဘာကိုလာကူပါဦး” ဆိုလျှင် ခင်လွန်းကြင်က ပြေးသွားရပြီး -

“ဂျမ်းဘုံ” ဆိုသည့် ခုနစ်သံချီကြီးကတော့ ခင်လွန်းဝတီရဲ့ ငှက်ဆိုးကြီးပါပဲ။

မမခင်လွန်းကြင်က စိတ်ဆင်းရဲစရာမရှိလောက်ပေမယ့်

ခင်လွန်းဝတီကတော့ နေ့တိုင်း နှုတ်ခမ်းစုနေရသည်။ မစုချင်လို့မရ။

ခင်လွန်းဝတီကို စိတ်မဆိုး ဆိုးအောင် စသောကိုကိုဟာ လူဆိုးကြီးပါ။

သည်နေ့လည်း နံနက် (၇) နာရီလောက်ရှိသည်နှင့် သူ့အခန်းထဲမှ ခုနစ်သံချီနှင့် အော်ခေါ်ပါလေ၏။

“ဂျမ်းဘုံ”

“လာပြီ”

ခင်လွန်းဝတီ သူ့အခန်းရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်တော့ ကိုကိုက လက်ယပ်လှမ်းခေါ်သည်။

“လာ အိပ်ရာပြီးမှသိမ်း။ ငါ့ကို ချိုင်းမွေးနတ်ပေးဦး”

“ဟာ ... စောစောစီးစီး ရွံ့စရာကြီး”

“ဘာ ... နင့်ကိုငါ အဝတ်တွေ (၅) စုံတောင် ဝယ်ပေးထားတယ်လေ။ စေတနာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့”

“မမကိုလည်း ဝယ်ပေးတာပဲ”

ခင်လွန်းဝတီ နှုတ်ခမ်းစုနေပြီ။ မျက်စောင်းကလည်း ပါသေး။

“အံ့မာ ... ဘာလဲ ငါက သူ့ကို ချိုင်းတစ်ဖက်နတ်ခိုင်း

ရမှာလား”

“အင်းပေါ့ လူမြင်မကောင်းပါဘူး ကိုကိုရာ။ ဟိုမိန်းမ ကြီးတွေက ပြောဦးမယ်။ လူပျိုအခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဖြားယောင်းနေ တယ်တို့၊ ချဉ်သီးနဲ့ဆားတို့”

“ထားလိုက်စမ်းပါ။ နင်လည်း ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ ငါးခြောက်ပြား၊ ဝါးခြမ်းပြားရပ်နဲ့။ ငွက်ထော်က အပျိုကြီးပုံစံ ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့အခန်းထဲ ဝင်လိုက်၊ ထွက်လိုက်လုပ်လို့ မသင့်တော် ဘူး”

“ဪ... ဝတ်ကတော့ သင့်တော်တယ်ပေါ့”

“နင့်ပုံလည်းနင် မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး။ (၁၄) နှစ်သမီးရုပ် လောက်နဲ့။ အလကား တင်မရှိ၊ ရင်မရှိ၊ ချပ်ပြားမ။ ကဲလာ နတ်စမ်းပါဟာ။ ငါ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင် သွားစရာ ရှိတယ်ဟာ။ နင့်ကို အထုပ်ဆွဲခေါ်မယ်၊ မုန့်တွေစားရမှာ”

လင်းအဝှဲ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ပြီး ချိုင်းနှစ်ဖက်မြှောက် ခါ လက်ကို ခေါင်းနောက်မှာ ပတ္တာလို ဆက်ပေးသည်။

လူကတော့ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး ဇိမ်ခံဖို့အသင့်။

“အဲမှာ ဇာကနာနဲ့ ပြောင်နေအောင် နတ်နော်”

“ခါတိုင်း ဝတ်တို့မရှိတုန်းက ဘယ်သူနတ်”

“ငါဘာသာ နတ်ရတာပေါ့ဟာ။ ချိုင်းမွေးနတ်ရတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျင်းဆုံးပဲ”

“ရိတ်လည်း ရတာပဲနို့”

“လျှာမရှည်နဲ့ နတ်မှာသာ နတ်။ ငါက အမွေးသန် တော့ နေ့တိုင်းရိတ်နေရမှာ။ နတ်တော့ ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

လင်းအဝှဲပုံစံက အပေါ်ပိုင်းဗလာ။ ရင်ဘတ်မွေးတွေ ရော၊ အသားက ဖြူဖွေးနေတာရော ခင်လွန်းဝတ် ပိတ်အော် ပစ်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ဘာတုံး လန့်လိုက်တာ”

“အင်္ကျီဝတ်၊ တီရှပ်ချိုင်းပြတ်ဝတ်၊ အနေအယိုင် အရမ်း ပက်စက်တာပဲ”

“အဲမာ ... ငါ ရေချိုးမလို့ အင်္ကျီချွတ်ထားတာ။ ဘာ စိတ်တူးမှမရှိဘူး။ နင်တို့တောမှာရော ယောက်ျားတွေ အင်္ကျီချွတ် ကြီးတွေနဲ့ မနေလို့လား”

“နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုယ်ကြီးတွေက မည်းသဲနေ ပြီး ညှင်းတွေနဲ့၊ ကိုကိုလို လှနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“အန်”

ကလေးမို့ အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာထင်။ သူကလည်း ကျောင်းမှာ အားကစားသမားမို့ ဗလက ခပ်လှလှ။

“အေးပါ ... အေးပါ”

သူ အနားရုံ တီရှပ်ချိုင်းပြတ်တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ် လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ -

“ရပြီလား အာစရီ”

“ရပြီ မျက်စိမှိတ်ထား”

“အင်း ... မှိတ်ပြီ၊ ငါ့လည်း ခိုးငမ်းမနေနဲ့ဦးနော်။ ငါက လှတော့ နင် ကြိတ်ပိုးနေမှာစိုးလို့”

“အံ့မာ ... နေ အဲဒါဆို နုတ်မပေးတော့ဘူး”

ဇာကနာကိုပစ်ချပြီး ခင်လွန်းဝတီ နောက်ဘက်သို့ ချာ ခနဲ လှည့်သွားတော့ လင်းအဂ္ဂ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆွဲထားရသည်။

“လာပါ ငဖောင်ရိုးမရယ်။ လူကလည်း စိတ်ကြီးပဲ။ ကိုကို ဘာမှမပြောတော့ဘူးနော်၊ နုတ်မှာသာနုတ်”

“မှိတ်”

“မှိတ်ပြီ”

သူ့ကလေးထိုင်နားမှာ ခုံပုလေးနှင့် ထိုင်ပြီး သူ့ချိုင်းကို လက်တစ်ဖက်ကကိုင်၊ လက်တစ်ဖက်က ဇာကနာနှင့် နုတ်ပေး

နေသည့် ကောင်မလေး။

မျက်စိမှိတ်ထားပေမယ့် ရနံ့ကရနေသည်။ သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းလေးရယ်၊ ခေါင်းမှ စံဇာယပ်နန်းနံ့လေးရယ်။ နောက် မိတ်ကပ် ရေမွှေးမဟုတ်သည့် သဘာဝကိုယ်သင်းရနံ့လေး။

တကယ်တော့ လွန်းဝတီဟာ ဖြူဖြူမွှေးမွှေး ရေဆေးငါး ကြီးထဲမှာပါ။

သွယ်လျသောအရပ်နှင့် လိုက်ဖက်သော ကိုယ်လုံးလေး က ခပ်ကျစ်ကျစ်။

မျက်နှာလေးကလည်း ယဉ်စစ်နှင့် ချစ်စရာ။ မျက် တောင်၊ မျက်ဝန်းအထူးလှပပြီး တော်တော်ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေး။

သူ့ကို စိတ်ရှည်၊ လက်ရှည် စေတနာပါပါနှင့် နုတ်ပေး နေလိုက်တာ။ သူ ခိုးချောင်းကြည့်တော့ မျက်မှောင်လေးကျပြီး အားပါးတရ နုတ်နေတာ။

“နင်ရော ချိုင်းမွှေးနုတ်ရလား”

“ဟာ ကိုကိုကလည်း ဘာတွေမေးမှန်းမသိပါဘူး။ ရှက် စရာတွေ မမေးနဲ့”

“ဒါ ကျန်းမာရေး၊ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးပဲ။ ဘာရှက်

စရာရှိ။ တချို့ မိန်းကလေးတွေ လူကတော့လှအောင်ပြင်ထားပါရဲ့
ချိုင်းမွေးတွေနဲ့။ အရမ်းရွံတာပဲ”

“ကိုကိုကျတော့ရော ချိုင်းမွေးတွေကိုအူလို့”

“ငါက ပျင်းတာကို။ အခု နင်ရှိနေပြီ။ နေ့တိုင်း နတ်ပေး
ပေတော့”

“အံ့မယ် မအားပါဘူးနော်”

“အံ့မာ ဘာတွေလုပ်နေရလို့ မအားတာလဲ။ ပြောစမ်း
ပါဦး၊ နင့်အလုပ်”

“မနက်စောစောထတယ်၊ မီးဖိုထဲမှာ ကူတယ်”

“ရတယ်၊ အဲဒီအလုပ် နင်မလုပ်လည်း သူတို့လုပ်နေ
ကျ”

“ကိုယ်လုပ်တော့ ကိုယ်တတ်တာပေါ့ ကိုကိုရ။ မိန်း
ကလေးဆိုတာ အချက်၊ အပြတ်၊ အိမ်အလုပ်တွေ တတ်ထားရ
မယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပြော”

“ဘာပြောတယ်၊ အိမ်က အဘလည်း ပြောတယ်”

“အလကား၊ ဘာလဲ အဲဒီအိမ်မှုကိစ္စတွေ သင်ပြီးတော့
ညည်းက ယောက်ျားယူမလို့လား”

“ယူပါဘူး”

“အေး မယူနဲ့၊ ငါ ခိုင်းတာပဲလုပ်ပေး။ ငါမိန်းမရလည်း
ခေါ်သွားမယ်။ တစ်သက်လုံး တွေးထားမယ်”

“အံ့မာ . . . ဝတီတို့လည်း အတတ်ပညာတစ်ခုခု သင်
မှာပေါ့။ ကိုကိုတို့ကို တစ်သက်လုံး စီးပိုးပြီး မစားပါဘူးနော်”

“စကားတွေ များလိုက်တာကွာ။ နတ် မြန်မြန်နတ်”
လင်းအဂ္ဂရဲ့အခန်းက အောက်ထပ်မှာ။ အပေါ်ထပ်
လှေကားဆင်းလာလျှင် သူ့အခန်းရှေ့မှ ဖြတ်သွားရမိ။

သူက အခန်းတံခါးကို အပြည့်ဖွင့်ထားတာမို့ သူကို
ချိုင်းမွေးနတ်ပေးနေရသည်ကို အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် လင်း
မဟာနှင့် နှင်းဒေဝီတို့ မြင်သွား၏။

“တွေ့လား မောင်။ ဟိုတောသူမတွေ ဘယ်လောက်
လည်သလဲ။ အိမ်ရဲ့အဓိပတိတွေကို အပိုင်ဖမ်းထားတာ ကြည့်။
ကိုလင်းကလည်း ဂျမ်းဘုံ၊ ဂျမ်းဘုံနဲ့ ကြည့်လို့ကိုမရဘူး။ ဖူးဖူး
မှုတ်လွန်းလို့”

“နှင်းရယ်၊ မောင်မြင်တာတော့ အဲဒီကောင်မလေး (၂)
ယောက် တစ်အိမ်လုံးရဲ့ခိုင်းဖတ်ကလေးတွေပါ။ အဖေနဲ့ညီက
စတင်ဘိုင်ဆွဲပြီး အထူးခိုင်းတယ်။ သူတို့ အဆင်ပြေနေကြတာ

ဆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကြည့်ပြီး မုဒိတာပွားစမ်းပါကွာ။ အဖေ့နဲ့ညီမများ ခုမှ ဟန်ကျ ပန်ကျနဲ့ လုပ်ပေးမယ့်သူ ရှိတာပါ။”

“ဒါပဲနော်၊ တော်ကြာမှ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း တွေ ဖြစ်လာလို့ မိန်းမရေကြီးစမ်းပါဦး မလုပ်နဲ့။ နှင်းက စေတနာ နဲ့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် သတိပေးထားချင်တာ”

“ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နိုး၊ သူတို့ဘာသာ ဖြူစင်တဲ့ သံ ယောဇဉ်တွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြပါစေကွာ။ လာ လာ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးသာ ကိုယ်ဂရုစိုက်”

လင်းမဟာနှင့် နှင်းဒေဝီတို့ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက် သွားကြသည်။ လင်းအဂ္ဂကတော့ ချိုင်းတစ်ဖက်ပြီးလို့ နောက် ချိုင်းတစ်ဖက်ကို ပြောင်းပြီး အနတ်ခံနေတုန်း။

ပါးစပ်မှလည်း လွန်းဝတီကို စလျက်။

“နေ့တိုင်း နတ်ပေးနော် ဂျမ်းဘုံမ။ ကိုကို မုန့်ဖိုးပေး မယ်”

“လူကိုများ ငွေပေးမှ အလုပ်လုပ်တတ်တဲ့လူမှတ်လို့ လား”

“မပေးရတော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ကိုကို သူငယ်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်က အတွဲတွေချည်းလာမှာကွ။ လွတ်

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၈၉

တာဆိုလို့ ကိုကို တစ်ယောက်တည်း”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ကောင်းဘူး၊ ဆတ်စချူးမတွေ ဆွဲလား၊ လွဲလား၊ ပြောလား၊ ဆိုလား လုပ်တာ ခံရမှာ”

“ခံပေါ့ ကိုကိုရဲ့။ စကားပဲ အသားပွဲသွားတာကျလို့”

“အံ့မယ်... အံ့မယ်၊ ပြောတတ်လှချည်းလား။ ဒီပါးစပ် လေးက။ ဟုတ်ပြီ ဂျမ်းဘုံကို ကိုကိုနဲ့လူကြီးချင်းသဘောတူထား တဲ့ဟာလေးဆိုပြီး ပွဲထုတ်ရမယ်။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်”

သူ နောက်မှီနေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်ပြီး ခင်လွန်း ဝတီ၏မျက်နှာလေးကို မေးမှပင့်ပြီး သေချာကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အိုကေ အိုကေ၊ ဂျမ်းဘုံ နင့်ကိုပွဲထုတ်ရ မယ်။ ငါ့အတွက် ကာဗာလိုတယ်”

“ဟာ ကိုကိုကလည်း ဟို မမနှင်းရဲ့ညီမ မမယွန်းဒေဝီ ကို ခေါ်သွားပါလား။ ဟိုက ပြင်တတ်၊ ဆင်တတ်၊ လှတ ပတာလေး။ ပြီး ဘွဲ့ရပညာတတ်။ ဝတီက လူတောထဲမသွားရဲပါ ဘူး။ အတီးအတ၊ ခွတီးခွတနဲ့၊ ကိုကိုပဲ အရှက်ကွဲရဦးမယ်”

“ရတယ်၊ ငါကလည်း အိုးနင်း ခွက်နင်းနဲ့ ဗရုတ်ငယ် ကျကျလူပါ။ ငါ့ဘော်ဒါတွေကို ဆပ်ပရိုက် (အံ့သြ) လုပ်ချင်လို့ပါ”

“ကိုကို အတည်ကြီးလား၊ ဝတီက ဘာမှ ပြင်တတ်
ဆင်တတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ တော်ပြီ၊ ကိုကိုချိုင်းမွေး
တွေ စင်ပြီ၊ ရေသွားချိုးတော့”

ခင်လွန်းဝတီ နေရာမှထပြီး ပြေးဖို့ပြင်တော့ သူက
ဆတ်ခနဲ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲထားသည်ပါပဲ။

“မရဘူး (၉) နာရီမှာသွားမယ်။ ကိုကိုက ဘာလုပ်လုပ်
ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တာ ဝတီသိတယ်နော်”

“အင်”

“အဝတ်လည်း လမ်းမှာဝယ်မယ်၊ ပြင်တာ ဆင်တာ
ကိုကိုလုပ်ပေးမယ်”

“အန် ကိုကိုက”

“အေးလေ၊ ငါ့သူငယ်ချင်း ဇင်မို့အိမ်။ နင့်ကို ခေါ်သွား
ပေးရုံပေါ့”

“အဲ အဲဒီ မမဇင်မီလည်း ချောသားပဲ။ သူ့ခေါ်သွားပါ
လား”

“တော်စမ်းပါဟာ၊ ဖွင့်အသေးစားလောက်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
နဲ့၊ ပြီး သူကလည်း ငါ့ဆို အသေကြောက်နေတာ။ ခိုင်းလို့ရမှာ
မဟုတ်ဘူး။ လျှာမရှည်စမ်းနဲ့ဟာ။ သွား ရေချိုး။ ပြီးရင် တော်ရိ

လျော်ရိ အဝတ်တစ်ခုခု လဲခဲ့။ လမ်းကျမှ ဆိုင်ဝင်ဝယ်မယ်”

“ကိုကို တကယ်ကြီးလား”

“ဪ... ခက်လိုက်တာ။ သွားဆို သွားဟာ။ ငါ
ရိုက်သတ်လို့သေဦးမယ်”

လင်းအဂ္ဂ အော်ထုတ်လိုက်တော့ ခင်လွန်းဝတီ ခပ်ကုပ်
ကုပ်လေး ကိုယ့်အခန်းပြန်လာရသည်။ ပါးစပ်ကတော့ စူပူ
စူပူ။

“သူဌေးသား၊ လူပေါ်ကြော့ကြီး။ မယောင်ရာဆီလူ့။
သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို နောက်ချင်၊ ရန်ရှောင်ချင်တာနဲ့ ငါ့ကို
ခုတ်လုပ်ဦးမယ်”

“အေးလေ၊ ငါတို့က သူတို့အိမ်မှာ ကပ်နေရတာဆို
တော့ သူသေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုမှရှင်ရမှာပေါ့။ ပြောတဲ့အတိုင်း
လိုက်ရုံပေါ့။ သူ့နောက်က အထုပ်ကိုင်လိုက်ရမှာပဲလေ။ ခောက်
ဖူးတာပေါ့”

ခင်လွန်းဝတီဟာ တကယ်တော့ မွေးရာပါမိဖုရားက
လည်း သူမမလို လူသိပ်ကြောက်တတ်တာတော့ မဟုတ်။ သွေး
ကိုက ရဲတာ။

ယခုလည်း ခင်လွန်းဝတီ စိတ်ညစ်မနေတော့ပါ။ ရေ

အမြန်ချို။ သနပ်ခါးလေး အမြန်ပွတ်ပြီး ရှိသည့်ဂါဝန်လေး တစ်ထည် ဆွဲဝတ်လိုက်၏။

ဂါဝန်က အဖြူမှာ ဇာလေးတွေနှင့်။ ဆံပင်ကလည်း ကိုကိုလင်းအဂ္ဂ ဆိုင်သွားပြီး သန့်စင်ပေးထားတာမို့ အကြည့်ရ မဆိုးတော့။ ရှေ့မှ ပုံသွင်းညှပ်ပေးထားပြီး နောက်ကတော့ တင်ပါးနောက်ရောက်သည်။

ပင်ကို ဆံသားလှသူမို့ အထူးပြင်စရာမလို။ သည်စဉ် လင်းအဂ္ဂ သူမ၏အခန်းရှေ့မှ လာအော်လေ၏။

“ဝတီ မပြီးသေးဘူးလား”

“ကိုကိုကလည်း အခုမှ (၈) နာရီတောင်မထိုးသေးဘူး”

“အဝတ်လည်းဝယ်ရမယ်၊ ပြင်လည်းပေးရဦးမယ်လေ။

လာခဲ့ မရှည်နဲ့”

သူမ လင်းအဂ္ဂကိုကြည့်မိတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား။ မင်္ဂလာဆောင်သွားမှာမို့ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားထားပုံက နေမင်း၏ သားတော်တစ်ပါးလို။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအနက်၊ အင်္ကျီအဖြူ၊ လည်စည်း၊ အနက်၊ ဆံပင်ပုံက ခပ်လှလှ။

ဘယ်နတ်ရေကန်ထဲက ခုန်တက်လာတာလဲ ကိုကို။

“လာ ငမ်းကြောထူမနေနဲ့။ ဟိုကျ ငါ့ထက်လှတာတွေ အများကြီးတွေ့မှာ။ တောသားမြို့ရောက် ဖူလူဒါသောက်ပုံစံကြီးနဲ့ လျှောက်ငမ်းမနေနဲ့။ ငါ့ အရှက်ကွဲမယ်”

ကိုကိုပြောပုံကြီးက ခင်လွန်းဝတီ၏ သိက္ခာကို ထိပါး လွန်းလျှင် ဝတီ ကိုကိုကိုကျောခိုင်းပြီး ဆောင့်ဆောင့်နှင့် မီးဖို ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

“မလိုက်ဘူး၊ သေတောင် မလိုက်ဘူး”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဘာရိတ်ဖတ်စားနေကြပါ၏။ ဘာဘ ရယ်၊ မမလွန်းကြင်ရယ် တစ်ဖက်မှာတော့ လင်းမဟာနှင့် နှင်း ဒေဝီ၊ ယွန်းဒေဝီ။

လွန်းဝတီ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ယူသောက်၊ မှန် တစ်ခု ယူစားပစ်လိုက်၏။ ထိုင်တောင်မထိုင်။ မတ်တတ်ပင် ယူစား ယူသောက်နေတုန်း အနားသို့ လင်းအဂ္ဂရောက်လာပြီး လွန်းဝတီ၏နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်၏။

“မြန်မြန်သောက်၊ သွားမယ်”

“ကိုကိုရော သောက်လေ”

“ငါက နင့်လိုမငတ်ဘူး၊ သွားမယ်”

အားလုံးရှေ့မှာပင် လင်းအဂ္ဂ ခင်လွန်းဝတီ၏လက်

၉၄ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို တရားခံဆုပ် ဆုပ်ပြီး ခေါ်ထုတ်သွားပုံ
မှာ ခပ်သာသာ။

“အဖေ သား မင်္ဂလာဆောင်သွားမှာ”

“ဘယ်ဟိုတယ်လဲ သား”

“ဆီဒိုးနား”

“အေး အဖေ ဘာလုပ်ပေးရ”

“ရတယ်၊ သား ဝတ်ကို အဖော်ခေါ်သွားမလို့”

“ဟေ့ ကလေးကွာ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေပါဦး
မယ်”

“မဖြစ်ဘူး သူ့ပုံစံလည်း ကြည့်ဦး။ တောသားရဲဆွဲထုတ်
ဆိုတာ သူမှအစစ်”

“အေး ပြီးရောကွာ။ ကြည့်ကျက်လည်း လုပ်သွားဦး။
ကလေးမျက်နှာငယ်နေဦးမယ်”

“မပူပါနဲ့ ဖေကြီးရာ၊ သားက သူ့ကို မျက်စိကြီး နားကြီး
ဖြစ်သွားအောင် ခေါ်သွားတာပါ”

“အေးပါ”

တကယ့်ကို ကျောက်ခေတ်ကလို လင်းအဂ္ဂဟာ ခင်
လွန်းဝတ်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားခဲ့တာ။

အပန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၉၅

နှင်းဒေဝီက မဲ့နေပြီ၊ ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ ပြီးနေ
သည်။

ခင်လွန်းကြင်ကတော့ ဘူညီမလေးကိုကြည့်ပြီး သနား
ကြင်နာမိနေသည်။

* * *

အခန်း (၇)

ကားပေါ်မှဆင်းတော့ လင်းအဂ္ဂ တော်တော်သွေးကြွနေ
မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ တော်ဝင်မင်းသားလိုလို ဘာလိုလို။

ခင်လွန်းဝတီကိုလည်း တော်တော်အံ့သြမိပါ၏။ အလှ
ပြင်ဆိုင်တောင်သွားတာ မဟုတ်။ ဇင်မီ နည်းနည်းပါးပါး ပြင်ပေး
ပြီး ဂါဝန်လှလှလေး ကောက်စွပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် လှသွားလိုက်
တာ။

နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်တာပေါ့။

ရိုက်ကြီးဖိုငယ် အသွယ်သွယ်ကလည်း အယ်စတုံကြီး
တွေ မဟုတ်ဘဲ လှလှပပ ဖြစ်ရုံလေး။

သူဝယ်လာသည့် ဂါဝန်က ပခုံးပေါ်နေတော့ ခင်လွန်း
ဝတီ နှုတ်ခမ်းစုနေလိုက်တာ။

သို့သော် သည်လိုစုနေပုံလေးကပဲ တစ်မျိုးစွဲမက်စရာ။
ချစ်စရာ၊ အလှဆန်းဆန်းလေ။

သူက ဝတီလက်ကိုဆွဲကာ အထုပ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုင်
လျက် မင်္ဂလာခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တာပါပဲ။ ဝံ့ဝံ့စားစား မော်
မော်ကြွားကြွား။

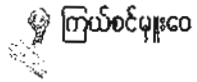
သူတော်ဒါတွေကလည်း အံ့သြသည့်ပုံ၊ လေးစားသည့်
ပုံတွေနှင့်။

“ဟာ ကိုလင်း ... ခါတော်မီ စုံတွဲလုပ်လာပါလား။
ဒါလေး ဘယ်က ဆွဲလာတာလဲ”

“သက်ငယ် Rap က ပိုပြီးအမှုကြီးတယ်နော်”

“ဘယ်က (၁၄) နှစ်သမီးလေးကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး ခေါ်လာ
တာလဲ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်သံတွေကြားမှာ ခင်လွန်းဝတီက
တော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလည်း မဖြစ်မိ။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို
ဆိုင်တယ်လည်း မထင်။ ကိုကိုက ရောက်ဖူးအောင်ခေါ်လာတာ၊
မမြင်ဖူးတာတွေ မြင်ရပြီး မစားဖူးတာတွေ စားရဦးမှာ။

ညောင်ပွဲလာ ပရိသတ်များ၏ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ လာပုံသွားပုံများကို ပါးစပ်လှလှလေးဟကာ ခေါင်းကို ချာလပတ်လည်အောင် လိုက်ကြည့်နေပုံကအစ ချစ်စဖွယ်။

သဘာဝအတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်တာပါပဲ။ လင်းအဂ္ဂကလည်း ဝတီကို မင်းဥယျာဉ်ထဲရောက်လာသည့် တောမှ ရွှေသမင်မလေးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်သည်။

သူ့ရွှေသမင်မလေးကလည်း ပက်ပက်စက်စက်လှသည်။ သူများတွေလို ပြင်လို့ ဆင်လို့ လှသည့် တစ်ပွဲတိုးအလှမဟုတ်။

ရေချိုးပြီး မျက်နှာပြောင်နှင့်ထားလည်း သူမ၏ သဘာဝသယံဇာတတွေက အလျှံပယ်။

သူ ဂုဏ်ယူစွာပင် သူကလေးနှင့်အတူ စားပွဲတစ်လုံးမှာ နေရာယူနေတုန်း သူ့ဘော်ဒါ မိကဲများ၊ ဖိုးသဲများက အတင်းဆွဲခေါ်ကြသည်။

တီးဝိုင်းနားသွားပြီး ကဲကြ၊ သဲကြမှာလားဟင်။

“နေဦးနော် ကိုကို ခဏလိုက်သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်”

“ပြန်လာမှ စား၊ ကိုကိုယူခဲ့မယ်”

“ဟုတ်”

အိမ်မှာသောင်းကျန်းပေမယ့် လူရှေ့သူရှေ့မှာ လိမ္မာနေတော့ လင်းအဂ္ဂ ဝတီမီးလေးကို ချစ်စနိုး ဖျစ်မိသည်။ ဂျင်းဘုံမလို့တောင် မခေါ်ရက်တော့ဘူး။ သိပ်ပြီး လိမ္မာနေတဲ့ ကောင်မလေး။

ရုပ်ကလည်း တစ်နေ့တခြား နုညက်၊ လှပလာလိုက်တာ။ ကျောက်ရိုင်းပွင့်လေးကို သွေးလိုက်သည့်အတိုင်း။

သူ စိတ်မချ၊ လက်မချနှင့်ပင် နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် ဘော်ဒါများ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရသည်။

ခင်လွန်းဝတီကတော့ သူ့ဝိုင်းမှထိုင်ပြီး လူတကာကို ငေးသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးကြီးငယ်ငယ် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားလိုက်ကြတာ။ ပါကင်လှလှပတ်ထားသည့်အတိုင်း။

လက်ဝတ်ရတနာတွေလည်း ဝတ်ထားလိုက်ကြတာ။ သူမတောင် ကိုကိုဆင်သည့် ဖန်စီတွေ ဝတ်ထားရပါသေး။ သူမက မသိလို့မေးမိတာ။

“ကိုကို အတုတွေလားဟင်”

“နင်က အစစ်ဝတ်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှ မဝတ်ချင်ပါဘူး။ ဖန်စီတွေ ဝယ်တော့ ပိုက်ဆံကုန်တာပေါ့ ကိုကိုရ။ ပြန်ရောင်းလို့လည်းမရ

ပေါင်စားလို့လည်းမရ”

ကိုကို တဟားဟားရယ်ပြီး သူမရဲ့မေးစေ့ကို ညှစ်ထားခဲ့တာ။

“အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းအောင်ပြောတတ်တယ်။ ကိုကို စိတ်ကူးတွေတောင်ယိုင်ချင်လာပြီ”

“အင်”

ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ မိန်းကလေးမို့ ဘဝပေးအသိအရ အခြေအနေမဟန်မှန်းတော့ ခပ်သိသိ။ ရေလာမြောင်းပေးလို့ အပြောခံရမှာစိုးလို့ ဝတီ ဘာမှမေးမနေတော့ပါ။

မသိချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်လိုက်၏။ သည်လိုနဲ့ ညှိခံပွဲကိုရောက်လာခဲ့တာ။

သူမ၏ဆံပင်ကိုလည်း ဆံထုံးလှလှလေးထုံးပေးထားကြ၏။

ကျော့ရှင်းသောလည်တိုင်နှင့် ငွေငန်းမလေးပေါ့။ ကိုယ့်စားပွဲမှာထိုင်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာကို သမင်လည်ပြန် လျှောက်ငေးနေရစဉ် သူမ၏စားပွဲသို့ ကောင်လေး (၂) ယောက် စွေခနဲလာထိုင်ကြ၏။

“အင်”

ခင်လွန်းဝတီ ပြူးကြည့်နေတာ ကြောက်လို့တော့မဟုတ်။ ဘာတွေလဲဟူသည့်အကြည့်။

“ယူက တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘာမှလည်းမစားဘူး”

“ကိုကိုပါတယ်”

“အစ်ကိုလား”

“အင်းပေါ့”

“တစ်ခုခုစားလေ၊ တို့ယူပေးမယ်။ ယူက ဘယ်သူဘက်ကလဲ။ သတို့သမီးနဲ့ အသိလား၊ သတို့သားဘက်ကလား”

“အဖော်လိုက်လာရုံပါ၊ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

စကားရော ဖောရော လာပြောတာလား။ သို့သော် သူမကို ဘာမှ မနှောင့်ယှက်၊ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မပြောမလုပ်သဖြင့် ခင်လွန်းဝတီ အေးဆေးစွာပင် ပြေပြေလည်လည် ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ်ကတော့ သတို့သားရဲ့ ညီဝမ်းကွဲ၊ ပြင်ဦးလွင်ကလာတာ။ ကိုယ့်နာမည် စိုင်းစည်သာပါ။ သူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဗလအောင်”

“ဪ... ရှမ်းကြီးပေါ့၊ ရှမ်းနဲ့လည်း မသူဘူး”

၁၀၂ ကြယ်စင်များစေ

“ရှမ်းတွေက ဘာထူး ချီပါလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှမ်းဆို ရုပ်က ထူးခြားသလားလို့ပါ”

“ကိုယ်က ကပြားလေ၊ အမေဖိုတူလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။

နှုတ်ခမ်းရဲတာ၊ အသားဖြူတာ၊ မျက်ခွံမို့တာ၊ အဲ စကားတော့ ဘယ်ဝဲမလဲ။ အမေကဗမာလေ။ အမေနဲ့ပဲနေရတာ”

“ဟုတ်မယ်”

သည်စဉ် ဗလအောင်က အစားအသောက်များ ယူလာ ပေးသဖြင့် ခင်လွန်းဝတီကလည်း စားပစ်လိုက်တာပါပဲ။ လာ ထား။

ရေခဲမုန့်တွေ၊ ကိတ်တွေ၊ ဘာတွေ၊ ညာတွေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း စားကြ၏။ စားရင်း သောက်ရင်းနှင့် စကား တွေလည်းပြောလို့။

“မြန်မာမလေးတွေ သဘောကောင်းကြတယ်နော်။ ခင်မင်ရင်းနှီးလွယ်တယ်”

“အင်”

စကားအလိုက်အထိုက်ပြောတာနှင့် အညှာလွယ်တဲ့ စာရင်းထဲ ထည့်တော့မလို့လား ကိုရှမ်းရယ်။

“တို့တွေကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စကားပြန်ပြောတာ

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၁၀၃

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်နေကြတာပါ။ ဘယ်ကျောင်းလဲလို့ ပြောရင် ကြား ရာရောက်ဦးမယ်”

“စိတ်မဝင်စားပါဘူး မပြောနဲ့”

ကိုယ့်ကို စကားပြောတာ နှိမ့်ချသလိုရှိသည်ဟု ထင် လိုက်သဖြင့် ခင်လွန်းဝတီ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ ကိုကို ကိုလိုက်ရှာမည်။

သည်နေရာမှာထိုင်ပြီး သည်လူတွေနှင့် စကားပြောမနေ ချင်တော့။ လေဒီရှူးက ယခုမှဝယ်စီးပေးလိုက်တာမို့ ခြေထောက် က ကျပ်တပ်တပ်။

သူမ လမ်းသွားတာ နည်းနည်းယိုင်ချင်ချင်။ မသိရင် ဘီယာမူးနေသည့်နယ်။

အစားအသောက်တွေထဲမှာတော့ ဘီယာမပါပါ။ မနက် ပွဲလေ။ ညပွဲတွေဆိုလျှင်တော့ ပါမှာပေါ့။

စိုင်းစည်သာနှင့် ဗလအောင်တို့ ကြောင်ကျန်ခဲ့သည်။ ရာသီဥတုက ချက်ချင်းဖောက်ပြန်သွား။

ဒါကြောင့်လည်း မန်လည်ဆရာတော်ကြီးက - မိန်းမဟူသည် ဆောင်းလေပမာလို့ ဆိုခဲ့သကဲ့။ ငါ

၁၀၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဘာများမှားသွားသလဲ။

ခင်လွန်းဝတီကတော့ လင်းအဂ္ဂကို ရှာတွေ့သွားပြီ။
ထန်းလျက်ခဲမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဝိုင်းနေသလို ကောင်မလေးတွေ
ဝိုင်းနေသည့် ကိုကိုအနားသို့ သူမ ရောက်သွား၏။

စင်ဒရဲလားလေးလို ဇာဂါဝန်အဖြူလှလှလေး၊ ဆံထုံး
လှလှလေးနှင့် ကောင်မလှလှငယ်ငယ်လေးကို အားလုံးမြင်ကြ
သည်။

လင်းအဂ္ဂကို ဝိုင်းပြီး ဖျစ်၊ ညှစ်၊ စစ်ကြောရေးဝင်နေ
ကြတာ။ သင်းက အသေသာခံမည် မပြောဘူးဆိုလို့။ ဂျပန်
ကင်ပေတိုင်တွေလို အိုင်အက်(စ်)တွေလို စစ်မယ့် ကြံစည်နေကြ
တာ။

“ကိုကို”

“လာ ဝတီ”

လင်းအဂ္ဂ ခင်လွန်းဝတီကို လက်ကမ်းကြိုဆိုပြီး လက်
ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“မုန့်စားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်”

“ဘယ်သူလာပေးလဲ၊ ကိုကိုက ကိုယ်တိုင်ယူလာမလို့”

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၁၀၅

“ဟိုကောင်လေးတွေ ယူလာပေးတယ်။ သတို့သား
ဘက်ကတဲ့”

“ဪ”

လင်းအဂ္ဂ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကောင်ချောချောလေး
(၂) ယောက်။ စောစောကလည်း မြင်သား။ ဒီမှာ စစ်ကြောရေး
အဝင်ခံနေရလို့သာ။

“Address တွေ အပြန်အလှန် လဲနေကြတာလား”

“မလဲပါဘူး၊ လမ်းပျော် ဗျော်မမှည့်ပါဘူးကိုကို၊ မပြန်
ရသေးဘူးလား”

“မပြန်ရသေးဘူး ညီမလေးရဲ့။ သူ့ကို မပေါ်ပေါ်အောင်
စစ်နေတာ။ လောလောဆယ် မင်္ဂလာစုံတွဲထက်ကို သူ့ကို စိတ်
ဝင်စားနေကြတယ်”

“ပွဲပြီးရင်လည်း မှတ်တမ်းတင်ဇာတ်ပုံတွေ ရိုက်ရဦးမှာ။
ပွဲပြီးတဲ့အထိ နေပေးရမှာ။ လူရင်းတွေလေ”

“ဪ... ဒါဆို ဝတီလည်း ဒီအနားမှာနေမယ်နော်”

“အင်း... အင်း”

ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာသည့် ဘော်ဒါများအပို
သူတို့နှစ်စက်သမျှ ခံရမှာ လင်းအဂ္ဂပါ။

မျက်နှာကြီးမင်္ဂလာပွဲပေမို့ သူငယ်ချင်းများ အစုံအလင် နှင့် လင်းအဂ္ဂမှာ ဟိုဘက်ရောက်သွားလိုက်၊ သည်ဘက်ရောက် သွားလိုက်။

ခင်လွန်းဝတီ၏ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို မေးမရတော့ သူ သူငယ်ချင်းမအချို့က ဝတီထံ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ ကိုကိုက တော့ တိုးတိုးမှာခဲ့တာပဲ။

“ဝတီ နင့်ကိုလည်း စစ်ကြောရေးဝင်လိမ့်မယ်နော်။ ငါ့မျက်နှာ အိုးမည်းမသုတ်နဲ့။ ကြည့်ကျက်ဖြေ”

ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ခင်လွန်းဝတီ ကိုယ့်ဉာဏ်လေး တစ်ထွား၊ တစ်မိုက်နှင့် စဉ်းစားကြည့်ရသည်။ ကိုကိုက ဘာတွေ ပြောထားလို့လဲ။ ဝတီက ဘာတွေဆက်ဖြေရမှာလဲ။

“ညီမလေးနဲ့ လင်းအဂ္ဂနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ကြတာလဲ”

“သူ ညီမလေးကို ခဏခေါ်လာတာ မဟုတ်လား၊ အဖော်ခေါ်လာတာ မလား”

ခင်လွန်းဝတီ ဘာဖြေရမှန်းမသိ။ ပြုံးပြုံးလေးမော့ကြည့် နေပုံက ချစ်စရာ။ ဘာမှကို ပြန်မဖြေ။ ယုတ်စွအဆုံး နာမည်က အစမဖြေ။ သူတို့ပင် လက်မြှောက်သွားရသည်။

“လင်းအဂ္ဂကတော့ တကယ့်ကို အသေခံတပ်သား

ရွေးထားတာပဲ”

“စနိုက်ပါ၊ စနိုက်ပါ”

“ကလေး သနားပါတယ်ဟယ်။ စိတ်ဆင်းရဲအောင် နှိပ် စက်မနေကြပါနဲ့တော့။ သင်းပဲ ရအောင်စစ်”

ခင်လွန်းဝတီကတော့ တစ်ယောက်တည်း စားပွဲတစ်လုံး မှာ နေရာယူပြီး အစားအသောက်တွေ ထိုင်စားနေတာပါပဲ။

သည်စဉ် သူမ၏စားပွဲသို့ စိုင်းစည်သာ တစ်ယောက် တည်း ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။ သူကလည်း သတိထားရဲ့ဘတ်မှ ဗီအိုင်ပီ ဧည့်သည်တော်ကြီးပါပဲ။

“နင်ကလည်းဟာ စိမ်းကားလိုက်တာ။ အသိမရှိလို့ပါ ဆိုမှ ဈေးကိုင်နေတယ်”

စိုင်းစည်သာဟာ ၁၈-၁၉-၂၀ သူ့ထက်တော့ ကြီးနိုင် သည်။ အသက်မမှန်းတတ်ပေမယ့် သူမထက်ကြီးတာတော့ သေ ချာသည်။

“ငါလည်း ဧည့်သည်ပဲလေ။ အားကိုးချင် ဟိုမမတွေကို သွားကိုး”

“အဖော်ရရင် တော်ပါပြီ။ ငါ စကားပြောတာ မသင့် ကျေးခဲ့ရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

ခင်လွန်းဝတ် တင်းသွားတာ သူတို့သိသည်။ ဟိုကောင်
ဗလဆို သူထက်ကြောက်တတ်သေးသည်။ အဖော်ခေါ်လို့ကိုမရ။

သူကလည်း သူမကို သည်လိုကြီး ဘုမသိ၊ ဘမသိ
ခွဲခွာရမှာ ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်။ အဆက်အသွယ်ပြတ်မသွားချင်။
သည်တော့ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး ရောက်လာရ
ပြန်တာ။

“ကိုယ့်နာမည် စိုင်းစည်သာ၊ ကိုယ့် Address ကတ်
ဒီမှာ”

သူ address ကတ်လေး ထိုးပေးရင်း အတင်းမိတ်ဖွဲ့
ရသည်။

“ညီမလိပ်စာကတ်လည်း ပေးလေ”

“လိပ်စာကတ် မရှိပါဘူး”

“မရှိလည်း ဖုန်းနံပါတ်ပြော၊ နာမည်ပြော”

“ဖုန်းလည်း မရှိဘူး”

“အိုး ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ။ ဒါဆို ကိုယ်တစ်ခုပေးမယ်။
ကိုယ့်မှာ ဖုန်း (၂) လုံးရှိတယ်”

“အံ့မာ၊ လူများပေးတာယူရအောင် ငါ သူတောင်းစား
မဟုတ်ဘူး”

“သူတောင်းစားလို့လည်း မပြောပါဘူး။ ဒီအသိုင်း
အဝိုင်းထဲ ဝင်လာနိုင်ကတည်းက ဂရိတ်မှန်း သိပါတယ်”

“မှားတယ်၊ ငါက ကိုကိုနဲ့ အဖော်လိုက်လာတာ။ ဂရိတ်
မဟုတ်ဘူး။ အစုတ်အပြတ်”

“ရယ်စရာတော့ ပြောတတ်သားပဲ”

“မယုံလည်းနေပေါ့”

“ပေးပါ ဖုန်းနံပါတ်၊ နာမည်ပြော”

“တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို နာမည်ပြောရအောင် ငါ ရူးမနေ
သေးဘူး”

“တို့က မိကောင်းဖခင်သားသမီး။ လူကောင်းသူကောင်း
ပါ။ တို့ကိုယုံပါ”

“ဆောရီးပဲ၊ ငါတို့ကို ကိုကိုကြည့်နေတယ်။ တော်ပြီ
ငါ နင်နဲ့စကားမပြောတော့ဘူး”

“နင် လူတစ်ဖက်သားကို ဖိစိန်ခြွေနိုင်ပါပေတယ်”

“အံ့မယ် ... အလကားနေရင်း လူလာပြီး စွပ်စွဲနေ
တယ်။ တော်တော် မတရားတဲ့ရှမ်းပုပ်”

စိုင်းစည်သာ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ နေရာမှာသာ
ငြိမ်သက်စွာထိုင်ရင်း သူမကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲဟုသာ

၁၁၀ မိုးကြယ်စင်မှူးဝေ

စဉ်းစားနေ၏။

တီးဝိုင်းမှ သီချင်းသံတွေကိုပင် မကြားတစ်ချက် ကြား
တစ်ချက်။

မင်္ဂလာအခမ်းအနားပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ မှတ်တမ်း
တင်ရအောင် ရိုက်ကြသည်။ သူ ကောင်မလေးအနား ပြေးကပ်
ပြီး အရိုက်ခံသည်။

ဗီဒီယိုရိုက်တာတွေကလည်း အဆက်မပြတ်။ သူတို့
(၂) ယောက် ထိုင်နေသည့်ဝိုင်းကိုလည်း စပါယ်ရှယ်ရိုက်ကြတာ။

ကောင်မလေး သူ့ကိုဆိုသူနှင့်အတူပြန်သွားတော့ သူ
ကို လှည့်ပင်မကြည့်။

ရက်စက်ပါပေ့ ကောင်မလေးရယ်။

ဟိုဟို ဗီဒီ မေးမြန်းစုံစမ်းတော့လည်း ဘာမှ ရေရေ
ရာရာမသိရသည့်အဖြစ်။

* * *

အခန်း (၈)

လင်းမဟာ။

အသက် (၂၈) နှစ်အရွယ်။ လူချောတစ်ယောက်။ အိမ်
ထောင်ရှင်ဘဝမှာ ခန့်ညားရင့်ကျက်နေပေမယ့်လည်း သူ့ကိုဆို
ယခုထိ မိန်းမတွေက အရေးပေးကြတုန်း။

ယခုဆို နှင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ပင် (၅) လလောက်ရှိနေပြီမို့
ရောက်လာမည့်ရင်သွေးငယ်ကို စိတ်ကူးပုံဖော်ရင်း သူ ကြည်နူး
နေမိပါသည်။

ခက်တာက နှင်းဟာ မနာလို၊ ဝန်တို၊ မစ္စရီယာတ်
များနေတာပါပဲ။ ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နှိုး။

ကောင်မလေး (၂) ယောက်ကိုပဲ ရန်မယ်ရှာ၊ အပြစ်ရှာပြီး လင်းအဂ္ဂနှင့် စိတ်မချလိုက်၊ သူနှင့် စိတ်မချလိုက်။ နောက်ဆုံး ဖေဖေကိုပင် အလွတ်မပေး။

“အသက် (၅၆) ဆိုတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ။ ဒယ်ဒီက အရွယ်တင်နုပျိုတော့ စိုးသူတို့ ရန်အောင်တို့လောက်ထင်ရတာ။ တော်ကြာမှ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်နေရင် မောင်ပါအရက်ကွေ့ရမှာနော်”

“နှင်းရယ် ... ကိုယ့်ဘာသာအေးဆေးနေစမ်းပါ။ ကိုယ့်ရင်သွေးအတွက်ပဲ ခေါင်းထဲထည့်။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်၊ ပရိတ်ရွတ်။ ဒါမှ သူတော်ကောင်းလေး မွေးလာမှာ”

“အို မောင်ကလည်း အဲဒါက ကိစ္စမရှိဘူး။ နှင်းရိုနေလျက်နဲ့ အိမ်မှာ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖရိုဖရဲတွေ ဖြစ်မှာ လက်မခံနိုင်ပါဘူး”

“ဪ မိန်းမရယ် ... သူဘာသာ ငြိမ်းချမ်းနေကြတာကို သွားပြီး တဆူဆူမလုပ်စမ်းပါနဲ့။ ယွန်းလည်း အနေရခက်နေပါဦးမယ်”

“ယွန်းက နှင်းညီမပဲ မောင်ရဲ့။ မတူတာ လာပြောနေတယ်။ သူတို့သာ ဘယ်လိုအဆင့်၊ ဘယ်လိုကလေးကချေ

အုတ်ကြားမြက်ပေါက်မှန်း မသိရလို့ နှင်းက စိတ်ပူနေရတာ မောင်သိလား”

“ကဲပါကွာ စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါ။ တစ်ခုခု ဖြစ်လာမယ်ဆိုမှ ပူပေါ့။ ခု မပူနဲ့ဦး ဟုတ်ပြီလား”

တစ်နေ့ တစ်နေ့ နှင်းကို ဖျောင်းဖျာရတာအမော။ သည်နေ့လည်း မနက်စာ ဘာရိတ်ဖတ်(စ်)အတွက် နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြတော့ ဖေဖေနှင့်လင်းအဂ္ဂ၊ ဟိုညီအစ်မကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်ကြသည်။

ခင်လွန်းကြွက်က ဖေဖေကို ဂရုတစိုက်လုပ်ကိုင်ပေးနေသလို ခင်လွန်းဝတီက လင်းအဂ္ဂကို လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

နှင်းဒေဝီအမြင်မှာ အိုဗာတင်းတွေပေါ့။

“သိပ်လည်း မဖားကြနဲ့ဟေ့၊ မျက်စိနောက်တယ်”

သူမက လင်းမဟာကို လုပ်ကိုင်ပေးနေပြီး ကိုယ့်အတွက် ပန်းကန်ထဲသို့ ကော်ဖီထည့်နေစဉ် ယွန်းဒေဝီပါ ရောက်လာခဲ့သည်။ နှင်းဒေဝီက လင်းအဂ္ဂကို အကူအညီတောင်းလိုက်လေ၏။

“ကိုလင်းရေ ... ညီမလေးယွန်းကို သင်တန်းလိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်။ အစနေဆိုတော့ အိုးနင်းခွက်နင်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေမှာမို့”

“ရပါတယ်၊ ဒီတစ်နေ့ပဲ မဟုတ်လား”

“ဪ... နောက်နေ့ကျတော့လည်း မောင်မှ မအားတာ။ ကိုလင်းပဲ အလျဉ်းသင့်သလို ကြိုပေးပါကွယ်”

တာဝန်အပ်နှင်းပွဲကြီးကို နားထောင်ပြီး လင်းအဂ္ဂ ပခုံးတွန့်မိသည်။

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်။ မနှင်းမှာ ဒရိုင်ဘာရှိသားပဲ။ ဒရိုင်ဘာနဲ့ ကြိုပြန်လုပ်ခိုင်းပေါ့။ ဒီတစ်နေ့တော့ အစမို့ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

စကားဆိုတာ ခုရှုပ်မှနောက်ရှင်းမို့ လင်းအဂ္ဂ အားနာမနေနိုင်။ ထို့အတူ သူ့အနားမှာ ကုတ်ကုတ်လေး မုန့်စား၊ ကော်ဖီသောက်နေသည့် လွန်းဝတီကို ထိပ်ပုတ်လိုက်တော့ သူမလက်ထဲမှ မုန့်ကလေး စားပွဲပေါ် ပြုတ်ကျသွား၏။

“အာ ကိုကိုကလည်း”

“ဝက်ပုပ်မ၊ နင်တို့လည်း ကွန်ပျူတာ တက်ရမယ်။ တတ်ရင် ဖေဖေကိုကူရမယ်။ ငါ့ဆီမှာ ဆက်သင်ရမယ်”

“အာ ကိုကိုကလည်း နေပါဦး၊ နားပါရစေဦး”

“မနားနဲ့တော့၊ တစ်နေ့မှ (၂) နာရီတက်ရမှာ။ ငါက နင့်ကို သင်တန်း (၂) ခု (၃) ခုလောက်တောင် တစ်ပြိုင်တည်း

တက်စေချင်တာ ‘ငပျင်းမ’ ရဲ့။

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကွန်ပျူတာပဲ တက်ပါ့မယ်”

“မရဘူး၊ စာရင်းအင်းဇာလည်း နားလည်အောင် သင်ရမယ်”

“ဘယ်မှာ”

“ငါနဲ့အတူ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ ကိုကိုလက်အောက်မှာပေါ့ဟာ အလုပ်ဝင်ကြတာပေါ့။ ဖေဖေနော်၊ သားက ခဏပဲလေ့လာမှာ။ ပြီးရင် ကိုယ် ဝါသနာပါတဲ့ အဆင်ပြေမယ့်လုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်မှာ။ အဲဒီမှာ ဂျမ်းဘုံက သားရဲ့ကိုယ်ပိုင်အလုပ်သမား”

“P.A ပေါ့ ဟုတ်လား ကိုကို”

ခင်လွန်းဝတီက မော့မော့လေးမေးတော့ လင်းအဂ္ဂ ရယ်လိုက်ပုံက အားရပါးရ။ ကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းစူတော့၏။

“အမယ်လေး နင့်ပုံစံနဲ့ ပီအေလုပ်ချင်ရသလား။ ပီအေဆိုတာ ဘွဲ့ပေါင်းစုံ အရည်အချင်းပေါင်းစုံတက်ရမှာ။ နင်က ငါ့ရဲ့ ပြာတာ။ မင်းစေ၊ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်သမား”

“လုပ်သေးဘူး”

နံနက်ချိန်ခါတိုင်း လင်းအဂ္ဂဟာ ဝတီကို စရင်း နောက်ရင်း၊ လျှောင်ရင်း၊ ပြောင်ရင်းနှင့်ပင် မနက်ခင်းအလှူကိုဖွင့်နေကြ။

ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ သူ့သားငယ် ခါတိုင်းလိုလေလွင့် မနော့ ခင်လွန်းဝတ်ဆိုသည့် ကြိုးလေးကြောင့် အထိန်းအကွပ် ရနေတာကို ဝမ်းသာနေပါသည်။

သူ့ကိုလည်း ခင်လွန်းကြင်လေးက ပြုစု၊ ဂရုစိုက်ဖော် ရပါသည်။ သူတို့အိမ်အတွက် လာခြင်းကောင်းသော ကလေး (၂) ယောက်ပါပဲ။ လိမ္မာရေးခြားကလည်း ရှိလိုက်တာအလွန်။

“မနက်ပိုင်း ကွန်ပျူတာတက်၊ နေ့လယ်ဘက် ဖေဖေဆီ မှာ သွားပြီး အလုပ်ဝင်ကြမယ်။ ဖေဖေ သားတို့ကို လစာ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“ဒါကတော့ အရည်အချင်းကို ကြည့်ပေးရမှာပေါ့ကွာ”
လင်းမဟာက ဝင်နောက်သည်။

“အရည်အချင်းသာ ကြည့်ပေးရရင် တစ်ပြားမှ ပေး စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့ ဖေဖေရာ ...ဟား ဟား ဟား”

“ကြည့်နေပါကိုကို၊ လင်းအဂ္ဂတို့က မလုပ်ချင်သေးလို့ ပါ။ အရှိန်ယူနေတာ အဟဲ”

“ကဲပါ ယွန်းနဲ့ အဲဒီ (၂) ယောက်ကို မနက်တိုင်း သင်တန်းပို့ပေးပေါ့။ ဇီးကွက်မတို့ ဘုန်းကံကြီးနေပုံများ မိယွန်း တောင် သူတို့ကိုမှီပြီး ကပ်လိုက်နေရမယ့်အဖြစ်”

နှင်းဒေဝီ အစာမကြေဖြစ်နေသဖြင့် လင်းမဟာ ချော့ရ သည်။ ယွန်းဒေဝီကလည်း မျက်နှာလေးတင်းနေပါ၏။

“မမနှင်း ... ဒရိုင်ဘာပို့ခိုင်းလည်း ရသားနဲ့ ဒါမှ မဟုတ် ယွန်း တက္ကစီနဲ့သွားလို့ရပါတယ်။ သူ မအားလည်း နေပါစေ”

သည်လိုဆိုတော့လည်း အိမ်ရှင် ဝတ္တရားအရ လင်းအဂ္ဂ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောရ၏။

“ငါပို့ပေးပါမယ်၊ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဖြစ်အောင် သူတို့ညီအစ်မကိုလည်း ကွန်ပျူတာ တက်ခိုင်းတာပါ”

“သား အဆင်ပြေပြီးတာပါပဲကွာ၊ ပို့ပေးလိုက်ပါ”
ခင်လွန်းကြင် ငြိမ်မနေနိုင်တော့ပါ။ အားနာရင် သူပါ တက်နေရမှာလေ။

“ကျွန်မ မတက်ချင်ဘူး အစ်ကိုလေး။ အိမ်မှာပဲ အချက် အပြုတ်နဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေသင်မယ်”

လင်းအဂ္ဂဟောက်လိုက်တာ အဆမတန်။

“အံ့မာ ... အဲဒီပညာက မြင်လိုက်ရင်တတ်တာပဲ။ မဟုတ်တာ အဟုတ်လုပ်ပြီး သင်မနေနဲ့”

ဦးကျော်ခေါင်မနော့သာ။ ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျာရ၏။

“သားရယ် ... ဂွက်ထော်က လူကြောက်တယ်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေပဲ သင်ပါစေ”

“ဟာ ... အဖေကလည်း သူ ဒီလိုနဲ့ အိမ်ထဲမှာပဲ ဘဝဆုံးလိမ့်မှာပေါ့။ သားက စေတနာနဲ့ မောင်းပေးနေတာပါ အဖေရဲ့”

“အေးလေ ဒါပေမဲ့ သူမှ စိတ်ပေါတာ။ သူ့စိတ်ပါမှ လုပ်ပါစေ”

“စိတ်ပါမှဆို သွားပြီအဖေ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲ မျောထွက် သွားမှာပဲ။ အဖော်ရှိတုန်း တက်ရမှာ။ သူကအရမ်းနုတော့ ဝတီ လို ဂျမ်းတော့နဲ့မှ ဖြစ်မှာ”

“မင်းကလည်းကွာ”

သည်လိုနှင့် ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံး ကွန်ပျူတာ တက်ရပါတော့မည်။ သင်တန်းက နံနက် (၉) နာရီမို့ (၈)နာရီ လောက်ကတည်းက အိမ်ကထွက်ရမှာ။

ခင်လွန်းကြင်ဟာ အလိမ္မာမလေးမို့ သူတာဝန်ယူထား သည့် ဘာသာ အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်ယာသိမ်း၊ ရှင်းလင်း။ ဘာဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားကအစ လိုက်ဖက်မည့် အရောင်လေး ရွေးပေးသည်။

ဘဘက ရေချိုးနေတုန်း။

ကွန်ပျူတာစားပွဲ၊ စာရေးစားပွဲတွေကိုရှင်း၊ ခြံထဲမှူး လာသည့် နှင်းဆီပန်းအဖြူလေး (၃) ပွင့်ကိုလည်း အလှပန်းအိုး သေးသေးလေးမှာ ထိုးသည်။

အခန်းထဲမှာ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေမှ သူမ ကျေနပ် မြဲ။

ဘဘက ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာတော့ ခေါင်းပါ လျှော်လာခဲ့သည်မို့ ရေစက်လက်။ ခင်လွန်းကြင် မျက်လုံးလေး အပြူးသားနှင့်အော်တာ။

“ဟာ ... ဘဘကလည်း ဆောင်းတွင်းကြီး အအေး ပတ်တော့မှာပဲ။ ညဘက်လည်း အဲကွန်းနဲ့အိပ်။ ဒီအရွယ် လေ ဖြတ်တတ်တယ်လေ။ ဘာမှာ သွေးတိုးလည်းရှိတာ”

ပါးစပ်မှလည်း ပြော၊ မျက်နှာသုပ်စောင်တစ်ခုယူ၊ ခေါင်းကိုရေသုတ်ပေး။ နောက် ကိုယ်မှာ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီး ပတ်ပေးပြီး ခေါင်းကို ဒရိုင်ယာနှင့် မှုတ်လေတော့၏။

ဦးကျော်ခေါင်ရင်ထဲ ကြည်နူးရ၊ ကျေနပ်ရပါသည်။ သူ မှာ သားတွေမွေးထားတာမို့ သားတွေက သည်လို ပြုစုရမှန်း သိတာတောင်မဟုတ်။

www.burmeseclassic.com

မိန်းမကျတော့လည်း ကလေး (၂) ယောက်ကိစ္စနှင့် သူ့ကို တစ်ခါမှ မပြုစုပေးအား။ သားတွေအတွက်နှင့်ပင် သူ့မျှာ ဂျင်ဂျင်လည်။

နောက် ကွယ်လွန်သွားသည်အထိပေါ့။ ဇနီးဆုံးသွား သည့် (၅) နှစ်တာကာလအတွင်းမှာ သည်လိုပဲ အထီးကျန်နေ လာခဲ့ရာမှ ယခုတော့ သူ့ဘဝအတွက် အိုအေစစ်လေး နို့လာ သလိုခံစားရပါ၏။

မြို့သူမလေးတွေလို အာပလာအပေါ်ယံမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးနေလိုက်တာ သူ့အဘိုးအေတစ်ယောက် နှယ်။

“ဘာ မနက်ဆေးသောက်မယ်နော်”

“သောက်ချင်ဘူး သမီးရာ။ တစ်ရက်တလေ ထားလိုက် စမ်းပါ။ တီဘီဆေးမှ မဟုတ်တာကွာ”

“ဘာစားချင်တာ စားထားတာလေ။ ဆေးနဲ့ထိန်းမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ ဘာကလေး သိပ်ခက်တာပဲ”

ဒရိုင်ယာမှုတ်ပေးပြီးတော့ ဆေးပုလင်းများဆီ ရောက် သွားပြန်သည်။ သူကလေးရဲ့ပုံစံက သမီးတစ်ယောက်ထက် မြေး တစ်ယောက်ထက် ပိုနေသလား။

ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆူနေပုံလေးက အင်း။

“ရော့ ... ဘာ သောက်လိုက်နော်”

ရေပါယူလာပြီး ဆေးတိုက်တော့ သူ သောက်ရသည်။ ဦးကျော်ခေါင် ကိုယ်သိချင်တာမေးရ၏။

“ငွက်ထော် ညည်းရွာမှာ အစ်ကိုစံလွန်းကို ပြုစုနေကျ လား”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ”

“ဪ ... လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်လို့ပါ။ လုပ်နေကျ လားလို့ပါ”

“အမယ်လေး ဘာရယ် ... အဘမျှာ ဒီလို အဖိုး တန်ရောဂါတွေ၊ အဖိုးတန်ဆေးတွေလည်း မယဉ်ပါးရပါဘူး။ နေမကောင်းရင် ဆေးပြီးတိုပဲ သောက်ရတာ။ ဘာကို ပြုစုတာ များ ဘာခက်လို့လဲ။ သမီးက သမီးတို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တဲ့ ဘာကို စေတနာရှိတယ်လေ။ ကိုယ်တတ်သမျှ ပြန်လုပ်ပေး တာပါ။ ဘာက ဘယ်လိုထင်လို့လဲဟင်။ စေတနာမရှိဘဲ ဖားနေတယ်။ သူဌေးကြီးမို့ အိုဗာတင်းတွေ တိုက်နေတယ် ထင် လို့လားဟင်”

အသံလေးတုန်တုန်နှင့် ခင်လွန်းကြင်မဲ့လေး ပြောတော့

၁၂၂ မိုးကြယ်စင်မှူးဝေ

ဦးကျော်ခေါင် ရင်ထဲနှင့်ရသည်။

“မဟုတ်မျှဘူး သမီးရယ်၊ ဘာဘက သမီးလုပ်တတ် ကိုင်တတ်ရှိလို့ လုပ်နေကျလားလို့ မေးတာပါ။ မထင်ပါဘူး သမီးရယ်။ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့”

ခင်လွန်းကြင်၏ မျက်ရည်ဥလေးများကို ညင်သာစွာ သုတ်ပေးတော့။ ကောင်မလေး၏ အလှနှင့် နူးညံ့သည့် အထိ အတွေ့က ချောက်ချားစရာ။

ဦးကျော်ခေါင် ချွေးတွေ ပြန်လာရပါသည်။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ အစ်ကိုမြေးဟာ ငါ့မြေးပဲ။ စိတ်မိုက်၊ စိတ်ရိုင်းတွေ မဝင်ရဘူး။ မဝင်နဲ့ မဝင်နဲ့ ကျော်ခေါင်။

“အေးပါ ... အေးပါ။ ကဲ သမီး သွား သွား။ သမီး လည်း ကွန်ပျူတာတက်ရဦးမှာ။ သွား ပြင်”

“ဟုတ်”

ခင်လွန်းကြင် ဘာအခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့် အခန်းထဲသွားကာ နည်းနည်းပါးပါးပြင်ဆင်ရသည်။

မြန်မာဝတ်စုံလေးဝတ်တာပေါ့။ သူများလို စကပ်တွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ ရယ်ဒီမိတ်တွေမဝတ်ရဲ။ အိမ်မှာ ဂါဝန်ဝတ်တာ တောင် လွန်လှပါပြီ။

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၁၂၃

ညီအစ်မ (၂) ယောက်ထွက်လာတော့ ယွန်းဒေဝီကို လန်းလန်းလေး မြင်လိုက်ရသည်။ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် အပေါ်မှ အင်္ကျီကလည်း ရယ်ဒီမိတ်ပုံဆန့်။

သူမတို့ညီအစ်မကတော့ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီး ရိုးရိုးကြီးဇေယျတို့။

သို့သော် မော်ဒယ်လေးတွေလို ကြည့်လို့လှနေပါသည်။ မြို့ရောက်တာလည်း တစ်ပတ်ကျော်ပြီလေ။ သူမတို့ ပြောသလိုဆို ရန်ကုန်နှင့် အသားကျသွားပြီပေါ့။

(၃) ယောက်မှာ (၁) ယောက်က ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး နှစ်ယောက်ကတော့ မြန်မာဆန်ဆန်။

လင်းအဂ္ဂ ဝတီကို သူ့အနားသို့ ခေါ်လိုက်သည်။

“လာ ဝတီ ... ကိုကိုအနားလာစီး”

နှင်းဒေဝီပါ သူညီမကို ကားနားထိ ပို့ပေးတာမို့ မကျေ နပ်။

“ကိုလင်း ... ယွန်းက ခေါင်းခန်းကပဲ စီးတတ်တယ်။ သူ့ကို ရှေ့ခန်းမှာထားလိုက်ပါ”

“ဆောရီး အစ်မ၊ ကျုပ်ကလည်း မိတ်ကပ်နဲ့ နှုတ်ခမ်းနီ နဲ့ရရင် ခေါင်းမူးတယ်။ ကားမောင်းလို့ မရဘူး”

၁၂၄ နဂါးကြယ်စင်မုလ

မရိုးနဲ့မတ် ပညာပြိုင်နေလိုက်ကြတာ။ နောက်ဆုံး...
ယွန်းဒေဝီနှင့် ခင်လွန်းကြင်တို့ ကားနောက်ဘက်မှ စီးရပါလေ
သည်။

* * *

အခန်း (၉)

ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ လူ (၂၀) လောက်ပဲရှိသည်။
သင်တန်းဆရာက (၄-၅) ယောက်။ ဖိစီးစီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်
သင်ပေးပါသည်။

စာတွေ၊ လက်တွေ့ပေါ့။

သို့သော် သင်တန်းစတက်သည့်နေ့မှာပဲ စိုင်းစည်သာကို
ပြန်တွေ့ပါတော့သည်။

သူ Address အရ သူဟာ ဆေးကျောင်းတက်နေသူ။
တတိယနှစ်တောင်ရောက်နေခါမှ ကွန်ပျူတာသင်တန်း လာ
တက်ရသလား။

၁၂၆ မိုးကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

ကျောင်းပိတ်ရက်တော့ ပိတ်ရက်ပေါ့လေ။ ခင်လွန်းဝတီ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပေမယ့် မရ။ သူက မှတ်မှတ်မိမိနှင့် လာပြီးနှုတ်ဆက်နေခဲ့တာ။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဝတီ ခင်လွန်းဝတီ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလုပ်သိ”

“သင်တန်းမှာစာရင်းပေးထားပြီလေ။ နာမည်၊ လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ် အကုန်ရပြီ”

“ရှင်ကရော၊ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ လာသင်တန်းတက်နေ ရသလား”

“ကိုယ်က ဆရာ၊ မင်းတို့ကို ဆရာလုပ်မှာ”

“အပို”

“မပိုဘူး၊ ဘော်လန်တီယာဆရာလေ။ သူငယ်ချင်းကို ကူတာ။ စားကောင်း သောက်ကောင်း”

သူက သူငယ်ချင်းကို ထိုးပြတော့ ဗလအောင်။ ဆရာ ၄-၅ ယောက်ထဲမှာ ဗလအောင်လည်းပါသည်။

“တက်ချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

“ဘာလို့”

“ဆရာတွေကို စိတ်ပျက်လို့”

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၁၂၇

“သည်းခံမိတယ်ကွာ။ ကိုယ့်တပည့်လေးတွေကို စေတနာအပြည့်ထားပါတယ်”

“အာစရိယဖြစ်သွားရင် အာစရိယနဲ့ လျော်ညီအောင် နေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ”

သည်လိုနဲ့ ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ စိုင်းစည်သာနှင့် ဗလအောင်ကို ဆရာတော်နေရတော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင် ပြေတာတော့အမှန်။

သင်တန်းချိန် (၂) နာရီမှာ ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိကို သင်ပေး နေတာလေ။

တစ်နေ့သား ကိုကိုလာကြိုဖို့ အဆင်မပြေတော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်က သူငယ်ချင်း၏ကားနှင့် အိမ်တိုင်ယာရောက် လိုက်ပို့သေး၏။ လမ်းမှာ စကားစမြည် ပြောရသေး။

“ပြင်ဦးလွင်မှာတော့ ကိုယ့်မှာ ကားရှိပါတယ်။ ဒီကိုသာ ယူမလာတာ။ မာမိက စိတ်မချဘူးလေ”

သူက အတည်ပြောပေမယ့် ခင်လွန်းဝတီကတော့ ခပ် နောက်နောက်။

“ဝတီတို့မှာလည်း ကားရှိတယ်။ တောမှာ ကားလေး

တွေ တန်းစီလို့။ မိုးဦးကျရင် လယ်ကွင်းထဲမှာ လိုက်နှိုက်ရတဲ့
ဂျစ်ကားလေးတွေ”

“ဟင် ဘာကောင်လဲ”

“ပုစွန်လုံးလေ၊ ရှင်တို့ စားနေတဲ့ ကဏန်းနဲ့ဆင်
တယ်”

“ကိုယ်က အတည်ပြောတာ။ ဝတီက မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ”

“ဪ... တချို့ မိန်းကလေးတွေက တိုက်ရိုက်
ကားရှိမှ လူကို ခင်တတ်ကြလို့ပါ”

“အံ့မယ်... ကိုစည်သာ၊ စကားပြောတာ အရမ်းရင့်၊
အရမ်းပွင့်လင်းတာပဲ”

“စကားဖြောင့်လို့ ကြားရခက်နေတာပါ”

“မခက်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မကလည်း တောက
တက်လာပြီး သူများအိမ်မှာ ကပ်ခိုနေရတာ။ ရှင်တို့မြင်နေရတဲ့
တိုက်ကြီးတွေ၊ ကားတွေကလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး။
ကျောင်းလိုက်ပို့တဲ့ကိုကိုကလည်း ကျွန်မတို့နဲ့ အစ်ကိုရင်းမဟုတ်
ဘူး”

“သိပါတယ်၊ ကြွားမနေပါနဲ့”

သူများတွေလို ဟန်ဆောင်ဖို့ဝေးလို့။ အမှန်တရားကို
အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြနေသည့် လွန်းဝတီကို စိုင်းစည်သာ
သဘောကျသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာ ဘာလဲ။

ဖြူစင်သော -

ရိုးသားသော -

ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သော -

စိတ်ဓာတ်ကောင်းသော မိန်းမလှလေ။ တန်ဖိုးအရှိဆုံး
ကတော့ သူမ၏စိတ်ဓာတ်နှင့် သူမ၏ရုပ်ရည်။

ကိုယ်က ဆင်းဆင်းရဲရဲမဟုတ်တာမို့ ချမ်းသာသည့်
သူဌေးသမီးကိုမှ ရှာဖွေပြီး သိုက်တူးနေစရာလည်း မလို။

ခင်လွန်းဝတီနှင့် စကားပြောရတာ စိတ်ချမ်းသာသည်။

အသံလေးက ချစ်စရာကောင်းပြီး ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်
သည့် စရိုက်လေးက ချစ်စဖွယ်။

“သိလည်းပြီးရော၊ ကျွန်မတို့ကို သူဌေးသမီးတွေထင်မှာ
စိုးလို့၊ ရွှေပင်နားလည်း ရွှေကျေးတွေ မဟုတ်ဘူး။ တောကျီးကုန်း
မတွေ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီလောက်မနိုပ်ချပါနဲ့ ဝတီရယ်”

စိုင်းစည်သာ ကားမောင်းပြီး ဝတီက ဘေးမှ စကားနိုင် လုနေရတာ။ နောက်ဘက်မှာတော့ ဗလအောင်၊ ခင်လွန်းကြင် နှင့် ယွန်းဒေဝီ။

ဗလအောင်ကတော့ ယွန်းဒေဝီကို သဘောကျသည်။ အဆင့်မြင့်ရပ်ကလေး။ ပြင်တတ်၊ ဆင်တတ်၊ သွားတတ်၊ လာ တတ်။ မြို့ကြီးသူ။

လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးမို့ -

စိုင်းစည်သာက ဖြူစင်ရိုးသားမှုကို နှစ်သက်ပေမယ့် ဗလအောင်ကတော့ မာယာများသည့် နှင်းဆီကိုမှ လှသည်ထင် တာ။

ယွန်းဒေဝီနှင့် စကားစမြည်ပြောလို့။

“ယွန်းက ဘာဘွဲ့ရထားတာလဲ”

“အီကိုလေ၊ ခု စာရင်းကိုင်သင်တန်းပြီးရင် လိုအပ်တဲ့ သင်တန်းတွေလျှောက်တက်မယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်မယ်”

“ကုမ္ပဏီအလုပ်တွေ မကောင်းပါဘူးယွန်းရယ်။ MD တွေ ဘာတွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဝန်ထမ်းသာလုပ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းပဲကောင်းတယ်”

“ယွန်းက ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်မှာ”

ခင်လွန်းကြင်ကတော့ နောက်ဘက်မှာ ဟိုငေး သည် ငေး။ လောကကြီးက သူ့နှင့်မဆိုင်သလို။

အဘဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမူပဲ။

ယခုလို အဘမှာ ဖုန်းရှိသလို သူမတို့မှာလည်း ဖုန်း တွေရှိပါပြီ။ ဘာဘက သူမကို ဖုန်းတစ်လုံးပေးသလို ဝတို့ကို လည်း အစ်ကိုလေးကပေး၏။

အဘ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ပြီလား။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘပဲ မိဘသဖွယ် ပြုစုပျိုးထောင် ကျွေးမွေးလာခဲ့တာ။

ဪ သူမတို့ပြန်ပြီး ပြုစုလုပ်ကျွေးတာကို မခံယူတော့ ဘဲ သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်သွားခြင်းဟာ လောကကြီးကို အရှုံး ပေးခြင်းတစ်မျိုးလား။

သူမတို့ကတော့ သာသနာ့ဘောင်ကို ဒုက္ခရောက်မှ ဝင်ရောက်နားခိုရမည့်နေရာဟု သတ်မှတ်ထားသည့်မို့ပါ။

“ဟဲလို အဘ”

“ငါ့မြေးတို့ အဆင်ပြေကြရဲ့လား။ အဘအတွက် ဘာမှ မပူနဲ့နော်။ အဘ လာမယ့်တနင်္ဂနွေမှာ ရဟန်းခံမယ်”

“သမီးတို့ အဘရဟန်းခံတာကို ပြန်လာချင်တယ်။

၁၃၂ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လာပါရစေနော်”

ဖုန်းပြောရင်းမှ ခင်လွန်းကြင် ငိုရှိုက်နေတော့ ခင်လွန်း ဝတီလည်း နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်ခါ ရာသီဥတု ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

“မမ အဘ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဘ အဘ ရဟန်းခံတော့မယ်တဲ့။ လာမယ့် တနင်္ဂနွေမှာ”

“ညီမလေးတို့ သွားချင်လိုက်တာ။ သွားရအောင်လေ မမ”

“အေးလေ၊ လိုင်းကားနဲ့သွားရင် အသွား (၇) ထောင်၊ အပြန် (၇) ထောင်ပဲရှိပါတယ်”

“အဘ အဘ သမီးတို့ ပြန်လာမယ်နော်”

“မလာပါနဲ့ သမီးတို့ရယ်။ အဲဒီမှာပဲ အဆင်ပြေအောင် နေကြပါ။ အဘအတွက် အားလုံးစိတ်ချ။ သာသနာ့ဘောင်မှာ အပြီးနေပြီး ဘဝကူးကောင်းဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်ပါရစေ။ သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ပါရစေတော့ကွယ်။ အဘစကားကို နားထောင်ပါ။ အဘကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အဘစကားကို နားထောင်ကြပါ”

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၁၃၃

ညီအစ်မ (၂) ယောက်ဖုန်းကိုင်ပြီး ငိုမိနေကြစဉ် သူတို့ ကားနောက်သို့ လင်းအဂ္ဂ၏ကား ကပ်လာခဲ့သည်။

မီးပွိုင့်မိသည်နှင့် ဆတ်ခနဲ ဆင်းကာ ကားတံခါးပုတ်ပြီး ခင်လွန်းဝတီကို ဆွဲခေါ်သွားတော့သည်။ မျက်ရည်တွေနဲ့မို့ သူ ဒေါသတကြီး။

“ဘာလို့ ငါ့ကို မစောင့်ကြတာလဲ။ ကားတွေ ပိတ်လို့ (၁၀) မိနစ်လောက်နောက်ကျတာကို ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဪ... ကိုကိုက ဖုန်းလည်းဆက်မရတော့”

“တော်ပါ။ ကဲ ... အခု ဘာလို့ငိုနေလဲ ပြော”

(၃) ယောက်လုံး ဆင်းလာရမှာ အားနာကြသဖြင့် ခင်လွန်းဝတီတစ်ယောက်တည်း နောက်ကားမှာရောက်သွား၏။ ကျန် (၂) ယောက်ကိုတော့ အိမ်ထိအောင် ပို့ပေးဦးမည်။

“အဘ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်ဆိုလို့ပါ”

“အစကတည်းက ပြောလိုက်ပြီးသား မဟုတ်လား။ ခုမှ ဘာအဆန်းထွင်”

“ကိုကိုနော် ... အခု မမက အဘဆီ ဖုန်းဆက်တော့ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ သာသနာ့ဘောင်ဝင်မယ်။ ဝတီတို့ကို မလာနဲ့။ အဲဒီမှာ အဆင်ပြေအောင်နေ ပျော်အောင်နေတဲ့။ သံယောဇဉ်တွေ

ဖြတ်လက်စနဲ့ ဖြတ်မယ်တဲ့”

“မှန်တာပဲလေ။ ဒါ ငိုစရာလား”

ကားလမ်းပွင့်သွားသဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြရစဉ် ခင်လွန်းဝတီ ပိုပြီး ငိုရှိုက်မိ၏။

“ကိုကိုမှာ စာနာစိတ်မရှိဘူး။ ကိုကိုမှာ အားလုံးအဆင် ပြေနေတာနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေကို ကိုယ်ချင်းစာမပေးတတ်ဘူး”

“တော်စမ်း ဝတီ။ ငါ နင်တို့ကို ဘယ်လောက် ဂရုစိုက် လိုက်သလဲ။ ဘယ်လောက်ကြင်နာသနားလိုက်သလဲ။ ဒါ လူသား ချင်းစာနာတာ မဟုတ်ဘူးလား။ စောစောကကောင်တွေနဲ့ ဘု မသိ၊ ဘမသိ လိုက်သွားတော့ ငါ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပူ ရသလဲ။ အဲဒါတွေ မင်းသိသလား”

“ဝတီတို့ (၃) ယောက်တောင် လိုက်တာပါ။ တစ် ယောက်တည်းလည်းမဟုတ်ပါဘူး”

“သိုးတွေလည်း အုပ်စုလိုက်နေရင်းနဲ့ပဲ အသတ်ခံ၊ အသေခံကြရတာပဲ။ အဲကောင်တွေက မင်းတို့ကို သူဌေးသမီး၊ သူဌေးညီမတွေမှတ်ပြီးကပ်တာ။ ပိုင်းလုံးလုပ်မလို့”

အဲဒီလောက်ထိပြောလာတော့ ဝတီ လင်းအဂ္ဂကို မုန်း ချင်ချင်။

“ဝတီက အဲလို အထင်ခံရနည်းလားဆိုတဲ့ အထဲမှာ မပါဘူးကိုကို။ ဝတီ အမှန်အတိုင်း ပြောပြီးသား။ တောကတက် လာပြီး သူများအိမ်မှာ ကပ်နေရဉ့်လူတွေလို့”

“ဪ... မင်းတို့က ဒီအထိတောင် ပြောဆိုပြီးကြပြီ ကိုး။ တောက် သင်တန်းတက်တာဖြင့် တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး။ ခုခေတ် မိန်းကလေးတွေများ အညှာကိုလွယ်တယ်”

“ကိုကိုစကားပြောတာတွေ လွန်လာပြီနော်။ အဲဒီ သင် တန်းကို ကိုကိုပဲ အတင်းဆတ်စလူးခါပြီး တက်ခိုင်းတာပါ”

“ငါ တက်ခိုင်းတာကလည်း ဆတ်စလူးခါဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ တတ်သင့်၊ တတ်ထိုက်တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုမို့ သင်ပေးတာ”

လင်းအဂ္ဂအနိုင်အထက်တွေ စွပ်စွဲနေတော့ ခင်လွန်းဝတီ ရင်ထဲမှာ နာကျည်းရသည်။

ဂုဏ်မရှိ၊ ငွေမရှိ၊ အသိုင်းအဝိုင်းမရှိတဲ့ တောသူမမို့ နင်းဖျစ်ပြီးပြောနေတာ။

သူမ လင်းအဂ္ဂနှင့် စကားနိုင်လှမနေတော့ပါ။ ပြောချင် ရာပြောပါစေ။

ကားရှေ့ခန်းမှာ အတူစီးနေကြပေမယ့် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်

၁၃၆ ကြယ်စင်ပျူ့ဝေ

မတတ်ကိုက်ရင်း ခင်လွန်းဝတီ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျနေ
တော့ လင်းအံ့ဂူ စိုးရိမ်သွားရသည်။

နှုတ်ခမ်းလှလှလေး ဒဏ်ရာရသွားမှာစိုးလို့ပါ။

“ဝတီ”

လက်တစ်ဖက်နှင့် မေးကိုညှစ်၊ ပါးစပ်ကို ဆွဲဖြည့်ရင်း-

“ကိုကို ဝတီကို ဂျောင်နေတာပါ။ ဂျောင်ပြီးမပြောရ

တာတွေ ပြောမိတာပါ။ မငိုနဲ့နော်။ တိတ်တိတ်ပါကလေးရယ်”

လက်တစ်ဖက်တည်း ကားမောင်းနေရင်း လက်တစ်ဖက်
က သူမကို ဆွဲရ လွဲရ ချော့ရ။

“ကိုကို ကားကိုကောင်းကောင်းမောင်းပါ”

“ဝတီ ငိုနေတာကိုး။ ကိုကိုရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး
ပူလောင်နေတယ်။ တစ်ခါမှ ဒီလို နှင့်နှင့်နဲ့ မခံစားဖူးပါဘူး
ကလေးရယ်”

“တိတ်နော်၊ တိတ်တော့နော်။ ကိုကို ဝတီကို အရမ်း
တွယ်တာနေမိပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်”

သူစကားကြောင့် ခင်လွန်းဝတီ၏မျက်ရည်တွေအားလုံး
တိခနဲရပ်တံ့သွားရသည်။

ဘယ်လိုတွယ်တာ တာလဲ။

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၁၃၇

“သားရေပေါ်အိပ်၊ သားရေနားစား၊ တောသူမတွေ
အလည်မတွေ”

ငှက်ဆိုးထိုးသံလိုမျိုး နှင်းစီရဲ့စကား။ သူက ချစ်တယ်
ပြောတာမဟုတ်လို့ ခင်လွန်းဝတီ မသိချင်ယောင်ဆောင်ရမည်။
ဆင်ကြီးအိပ်ရာ ဆိတ်ကလေးနှိုးလို့ မဖြစ်ပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ -

ခင်လွန်းဝတီ အဝိုတန်သွားပြီး သူ့အနားမှ အဝေးသို့
ငေးမျှော်နေလိုက်သည်။ စိတ်ကတော့ အဘရှိရာ ရွာကလေးဆီ။

အခန်း (၁၀)

ကွန်ပျူတာ (၁) လတက်ပြီးတော့ အိမ်မှာပင် ဆက်ပြီး
လေ့ကျင့်ရသည်။ လင်းအဂ္ဂသင်ပေးတာပေါ့။

မမခင်လွန်းကြင်က အိမ်မှာ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင်နေရပြီး ခင်လွန်းဝတီကတော့ လင်းအဂ္ဂနှင့်အတူ ဦး
ကျော်ခေါင်၏ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်သင်နေရပါသည်။

ကိုကိုလင်းအဂ္ဂဟာ သူမကို သူငယ်မွေးခြံပေါက် နွားမ
လေးလို့များ မှတ်နေသလားမသိ။

ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်သဘောကံမလေးပေါ့။ သူ့ရဲ့
လက်စွဲတော် ငယ်ကျွန်မလေး။

ရုံးမှာ သူသေဆိုသော၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုမှ
ထရသည်။ ယောက်ျားတွေနှင့် သိပ်ပြီး ရောရောနှောနှောနေတာ
လည်း မကြိုက်သည်မို့ ခင်လွန်းဝတီ အထူးရှောင်ကြဉ်ရပါသည်။

“ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ရူးများနေသလား မသိ
ဘူး”

သည်နေ့လည်း ကိုကိုနှင့်အတူ အလုပ်တွေလုပ်နေရင်းမှ
ခေါင်းမူးလို့ဆိုပြီး ဝတီကို နှိပ်ခိုင်းသည်။ ဝတီကလည်း စိုးစိုးရိမ်
ရိမ်၊ ပျာပျာသလဲနှင့်ပါ။

ဆုံလည်ကလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသည့် ကိုကိုကို ပခုံး
ကြောတွေ နှိပ်ပေးနေလိုက်တာ။

“ကိုကို သံပရာရည်ဝယ်ပေးမယ်လေ။ သွေးတိုးတာ
လားမသိဘူးနော်”

“ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ပါ။ ဖေဖေအလုပ်တွေကို ကွန်
ပျူတာရိုက်ပေးနေရတာ”

“ဝတီတတ်ရင် ကူမယ်နော်”

“အေးပါဟာ၊ နင်ကလည်း နားငြီးလိုက်တာ၊ နှိပ်မှာ
နိပ်”

“စေတနာနဲ့လည်းပြောရသေး၊ သံပရာရည်”

“ဖျော်ပေးခိုင်းလိုက်၊ နင်က ငါ့ကိုပဲနှိပ်”

ပခုံးတွေ၊ လည်ပင်းတွေ နှိပ်ပေးနေရသည့် ဝတ်စုံကို လက်မောင်းတွေပါ နှိပ်ခိုင်းသေး၏။

ခန်းမထဲမှာ အခြားစားပွဲမှ လူတွေလည်း သူမ နှိပ်ပေး နေရတာ မြင်တာပေါ့။ ဝတ်စုံတော့ ဘယ်သူမှ ဂရုမထားပါ။

ဘယ်လိုထင်ထင်ပေါ့၊ တကယ်ဆို သူမတို့ညီအစ်မ အတွက် ကိုကိုနှင့်ဦးလေးဟာ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတွေပါ။

တောမှာ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနုတ်ရမည့်ဘဝမှ လွတ် မြောက်ခဲ့ရတာ။ ပြီး သူမ ကိုကိုကို စေတနာလည်း ရှိပါသည်။

သူဟာ ကိုယ့်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်တာ လည်း ယုံကြည်သည်။ သူဟာ ကိုယ့်ကို စီးပိုးနှိပ်စက်နေတာ မဟုတ်။ တကယ်ကို လိုအပ်လို့ ကူညီခိုင်းတာ။

အခန်းထဲရှိ လူအများရှေ့မှာပဲ ကိုကိုကို သူမ နှုတ်ခမ်း မှာ ချွေးကလေးတွေ စို့သည့်အထိ နှိပ်ပေးနေခဲ့တာ။

နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ကိုကိုက မျက်လုံးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲမှ လူတွေ၏မျက်နှာတွေကိုလည်း တစ်ထိုင် တည်း မြင်သွားလေ၏။

“တော်ပြီ ဝတ်၊ ဆောရီးနော် ... ကိုကို မေးခနဲ

အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သက်လည်း သက်သာသွားပါတယ်။ ဝတ်စုံ လက်ကလေးတွေက အရမ်းအစိုးတန်တာပဲ”

“သံပရာရည်သောက်လိုက်ဦး ကိုကို”

“အေးပါ”

ဝတ်စုံပေးသည့် သံပရာရည်ကို သောက်လိုက်ပြီး လင်းအဂ္ဂနေရာမှာပင် ပြန်ပြီး မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်၏။

“ကိုကို ဝတ် ကိုယ့်စားပွဲပြန်သွားလိုက်မယ်နော်”

“အင်း ... အင်း”

လင်းအဂ္ဂကိုထားခဲ့ပြီး ခင်လွန်းဝတ် ကိုယ့်နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့တော့ အားလုံးက ဝိုင်းကြည့်လို့။ ခင်လွန်းဝတ် မည်သို့မျှ မနေပါ။

နေရာမှာထိုင်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်သာ ကိုယ်လုပ်နေခဲ့ပါ သည်။ ခင်လွန်းဝတ်တို့ ပြန်လာတော့ ညနေ (၄) နာရီ။ ကိုကို နှင့်အတူ ကားနှင့်သွားရ ပြန်ရ။

ကားပေါ်မှ ဘတ်(စ်)တိုးစီးနေသည့် ချွေးတစ်လုံးလုံး လူတန်းစားများကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေရာမှားပြီး ရောက်နေရသလို ထင်မိသည်။

သူမတို့လည်း အခြေခံလူတန်းစား မဟုတ်ပါလား။

၁၄၂ ကြယ်စင်များဝေ

တစ်နေ့လုံး လယ်ထဲဆင်းမှ၊ မြက်နုတ်မှ၊ ကောက်စိုက်မှ ငွေ
(၃) ထောင်။

ယခုလို လူလို၊ သူလိုနေရတာ ဘာဘုန်းကိုကို ကျေးဇူး
ပေါ့။ ကိုယ့်ဘဝကို သူများနှာခေါင်းပေါက်နှင့် အသက်ရှူသွားဖို့
တော့ ဝတီတို့ ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံး စိတ်မကူးပါ။

ကိုယ်လုပ်နိုင်သည့်အလုပ်များကို ရှာဖွေလုပ်ကိုင်သွားကြ
မှာပါ။

အိမ်ရောက်အောင် မမောင်းဘဲ ကားကို ရွှေဆိုင်တစ်
ဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်တော့ ခင်လွန်းဝတီ အံ့သြလို့။

“ကိုကို ဘယ်မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လက်ဖွဲ့ဝယ်မှာ
လဲ”

“ဝတီအတွက်ပါကွာ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့”

“စေတနာရှိလို့ပေါ့။ ဒီလောက်လိမ္မာတဲ့ကလေးကို တစ်
ခုခု ဆုချရဦးမှာပေါ့”

“ဝတီက ဘာလိမ္မာလို့လဲ”

“ကိုကိုကို ပြုစုတယ်လေ။ ခိုင်းတိုင်းလုပ်ပေးတယ်။
လိမ္မာတာပေါ့”

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၁၄၃

“ဘာမှဝယ်ပေးစရာမလိုပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ဝတီက
စေတနာနဲ့လုပ်ပေးတာပါ။ အပိုတွေ ငွေကုန်လို့”

“ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံရှိပါတယ်။ လာ ဝတီမှာ နားပေါက်
ဟောင်းလောင်းလေးနဲ့ မမြင်ရက်ဘူး”

ခင်လွန်းဝတီရဲ့ ဖြူနုလှပသော နားရွက်လေးကို ကိုင်ပြီး
လင်းအဂ္ဂ သူမကို ဆိုင်ထဲသို့ ပခုံးလေးဖက်ကာ ခေါ်သွားသည်။

ခင်လွန်းဝတီပုံစံက မော်ဒယ်မလေးတစ်ယောက်နယ်။
ရှည်သွယ်သောအရပ်ပေမယ့် တောစံပယ်လေးမို့ ရှိုက်ကုန်းကုန်း
မဟုတ်။

သန်စွမ်းဖျတ်လတ်ပြီး ကြည်လင်ဝင်းပသော ရုပ်ကလေး
က အင်စထရက်ရှင်အပြည့်။

လင်းအဂ္ဂတို့ထံ ရောက်လာသည့် တစ်လခွဲ၊ နှစ်လ
လောက်မှာ အသားအရည်ကအစ အရောင်တွေ ထွက်လာသလို။
ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးလေး အရောင်ထွက်နေတာ။

သည်ဆိုင်ကလည်း လင်းအဂ္ဂရဲ့ မိတ်ဆွေဆိုင်။ သံဇင်
ထွန်းရီက ပျူပျူငှာငှာ။

“ငါ့သူငယ်ချင်း မမြင်တာကြာပေါ့။ အခုအလုပ်ဝင်ပြီ
လား”

“မဝင်သေးဘူး။ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာပဲ လေ့လာတုန်း၊ အလုပ်သင်၊ နင်ရော”

“ငါလည်း မာဖိုဆိုင်ဝင်ထိုင်ပေါ့ဟာ။ ငါကျွမ်းကျင်ရင် မာမိက လွှဲပေးမှာ။ နင် စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နော်။ ငါက ရွှေဆိုင်၊ စိန်ဆိုင်ပိုင်ရှင်”

“ငါ့ကို စိန်နဲ့ ရွှေနဲ့ဆက်ပြီးတင်တောင်းပေါ့ဟာ။ အိန္ဒိယ မှာလို”

“အံ့မာ... ငါ့ရုပ်လည်း ကြည့်ဦး။ ကဲပါ နင် ဘာဝယ် မလို့လဲ။ ဒါလေးက နင့်ညီမလား။ နင်တို့မှာ ညီအစ်ကို (၂) ယောက်တည်း ရှိတာပါ”

“ညီမဝမ်းကွဲပေါ့ဟာ၊ ဖေဖေအမျိုးတွေ။ အိမ်မှာလာနေ ကြတယ်။ ညီအစ်မ (၂) ယောက်။ သူတို့အတွက် နားကပ်လေး ဘာလေးပေါ့ဟာ။ ရွေးပေးစမ်းပါဦး”

“နားဆွဲလေးတွေလှတယ်။ နားကွင်းတွေရော”

“ဟာ... ကလေးကလားနဲ့၊ နားကပ်ပဲ။ ငါ့ဘာသာရွေး မယ်”

“ကလေးပဲဟာ ကလေးနဲ့တူအောင်ဆင်ပေါ့”

“နားကပ်ပဲ၊ စိန်ပွင့်လေးတွေဆိုလှမယ်၊ ပြ”

“အမယ်လေး... ငါတော့ အချို့ကြီးရောင်းရတော့မယ်။ ခိုက်ထည့်လိုက်မယ် ဟင်း”

“ငါက ပြန်ရိတ်မှ နင်ပြောသွားမယ်”

“ကောင်စုတ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပုတ်၊ ခတ်နေပေမယ့် လင်းအဂ္ဂဟာ ခင်လွန်းဝတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ပခုံးလေးဖက် ထားဆဲပါပဲ။ ကိုကိုဟာ သူမကို အရုပ်ကလေးလိုချစ်တာလား။ သူမွေးထားတဲ့ ခွေးလေးကို ချစ်နည်းမျိုးလား။

စိန်နားကပ်လေးကိုရွေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ဝတ်ပေးနေ သလို အနားမှအစ်မကလည်း လက်စွပ်လေး၊ ဆွဲကြိုးလေးလည်း ဆင်ဦးလေ”

“တော်ပြီ... နောက်တစ်ခါမှ။ ကဲ လာ ပြန်ကြစို့”

“ကိုကို ဆာတယ်”

“အိမ်ကျမှစား၊ ဒီနေ့ ဘတ်ဂျက်တော်တော်ထိသွားပြီ။ တစ်လလောက် ကိုကို ခြိုးခြံချွေတာရမယ်”

“သနားပါတယ်”

“အံ့မယ်... ငါ့ကိုလှောင်တာလား၊ ခွေးမလေး”

ဆိုင်ထဲကို ဝင်တုန်းက ကြည်ကြည်သာသာ၊ အပြန်ကျ

ဝတီနားရွက်ကို ဆွဲပြီး ကားထဲသွင်းပုံက ရယ်စရာ။

“အား အား ... ကိုကိုနော်၊ လွန်ပြီ။ ဘာဘဲပြန်တိုင်မယ်။ ဝတီကို အနိုင်ကျင့်နေပါတယ်လို့”

“တိုင်ပေါ့ မကြောက်သေးဘူး”

ကားလေးထွက်လာသည်အထိ သူ့မှာ ရန်ဖြစ်လို့ကောင်းတုန်း။ ဒါဟာ ဘယ်လိုအချစ်မျိုးလဲ။ မောင်နှမလိုလား။ ချစ်အချစ်လား။

သည်လိုလည်း ဟုတ်မယ်မထင်။ ဝတီကို သူ ပန်းကလေးလိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်ချစ်သည်။ သူ့ခွေးမလေး ‘ဂျနီဇာ’ ကိုချစ်တာမျိုးလား။

သဝန်တိုတာကရော ဝတီများ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် စကားပြောမယ်၊ ရယ်မယ်ဆိုရင် သူ စိတ်တို၊ ဒေါသတွေ ထွက်လာ၏။

“ကိုကို”

“ဘာတုံး”

“စိန်နားကပ်ဝယ်ပေးပြီး လူကိုမခေါ်ဘဲတော့ မနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ မတန်မရာကြီးလည်း မလိုချင်ပါဘူး။ ဒါ ခဏပေးတယ်လို့ သဘောထား။ ဝတီ တောပြန်ရင် ထားခဲ့မယ်”

“ဘာ”

မီးနီလို့ ကားတွေရပ်လိုက်ရချိန်မို့ ဝတီ လန့်ပြီး ရှေ့သို့ ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားလျှင် လင်းအဂ္ဂ “ဗမ်းဆွဲထိန်းလိုက်သည်။

“ခါးပတ်၊ ပတ် မပေါ့နဲ့။ နဖူးကွဲရင် အလှပျက်မယ်။ ခေါင်းမူးမယ်။ အဆင်မသင့်ရင် သေနိုင်တယ်”

ကိုယ်တိုင်ပင် ခါးပတ်ပတ်ပေးရင်း -

“ဘာလို့ပြန်စကားပြောရတာလဲ။ ဝတီ ကိုကိုတို့နဲ့သေတဲ့အထိ အတူနေမှာမဟုတ်ဘူးလား။ ဟင် စိတ်ကို ခုံးခုံးမချထားဘူးလား”

“သံသရာကြီးက အရှည်ကြီးပါ ကိုကိုရယ်။ ဘဝဆိုတာလည်း အရှည်ကြီးပါပဲ။ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ။ တစ်ချိန်ချိန်ကျ ဝတီတို့ ကိုယ့်လာရာလမ်းကို ပြန်ကြရမှာပေါ့။ အိမ်ရှင်တွေက မကြည်ဖြူကြတဲ့အခါ၊ အိမ်သားတွေက နှင်ထုတ်ကြတဲ့အခါ”

“ကိုယ်ပြန်ချင်တာနဲ့ အိမ်သားတွေလို့ လွှဲချမနေပါနဲ့။ ဝတီကို ကိုကို ဒီလောက်ချစ်နေတာ။ ကိုကို အိမ်ထောင်ပြုလည်း ဝတီကိုခေါ်သွားမှာ။ ကိုကိုကလေးတွေ ဝတီထိန်းပေါ့။ ကိုကိုကို ဝတီပြုစုပေးပေါ့”

“ကိုကိုမိန်းမက ဘယ်ကြိုက်မလဲ။ သူပြုစုလိမ့်မှာပေါ့။

ဝတီက ထမင်းချက်ပေးမယ်၊ ကလေးထိန်းပေးမယ်”

“အင်း... ပြန်မယ်လို့ ဘယ်တော့မှမပြောပါနဲ့။ အသံတောင်မကြားရဲဘူး။ ကိုကို မင်းကို အရမ်းတွယ်တာနော်မို့ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ကားပြန်ထွက်ချိန်ထိ ကိုကိုစကားက ညည်းညည်းတွားတွား။ ကလေးကို သံယောဇဉ်စကားတွေ ပြောနေရတာ နားမှလည်ပါ့မလား။

“ဝတီကလည်း အိမ်သားတွေမလိုတော့လို့ နှင်ထုတ်ကာမှလို့ ပြောတာပါ ကိုကိုရယ်”

“အဲလိုပြောတာကိုက ကိုကိုတို့ မေတ္တာ၊ စေတနာကို မယုံကြည်တာ၊ စော်ကားတာ”

“ဝတီ ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူးနော်။ ကိုကိုစိတ်တိုင်းကျပဲ နေပါတော့မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့”

“ဒါထက် အိမ်ကျရင် ဝတီက ဒီဟာဝတ်ထားတော့ ကျန်တဲ့လူတွေကမေးမှာပေါ့။ ဝတီ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ”

“ကိုကိုဝယ်ပေးတာပဲ ကိုကိုပြောမှာပေါ့”

“သူတို့စိတ်ဆိုးကြမှာ။ ကိုကိုမသိပါဘူး”

“နှင်းဒေဝီတို့လား၊ နားထားစမ်းပါကွာ။ ကိုကိုရဲ့အစ်ကိုမိန်းမရတာ ကံဆိုးတယ်။ မိန်းမဆိုတာ ရုပ်ချောတာထက် နှလုံးသားလှပဖို့က ပိုပြီးအရေးပါတာပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဘဝလုံး ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖို့ဆိုတာ နှလုံးသားနူးညံ့တဲ့ မိန်းမနဲ့ ဖူးစာဆုံမှဖြစ်မှာ”

“ဝတီတော့ မဝတ်ရဲပါဘူးကိုကိုရယ်။ တော်ကြာရတာနဲ့ မကာမိဘဲ ပိုင်းလုံးမ၊ ချူလုံးမနဲ့ ပြောခံရမှာ”

“ကဲပါကွာ၊ ဝတီဘေးမှာ ကိုကို အမြဲရှိနေမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့နော်”

“မမကိုလည်း အားနာတယ်။ ဝတီကတော့ ဝတ်ပြီး သူ့ကျ နားပေါက်ဟောင်းလောင်း”

“အဖေ ဆင်လိမ့်မယ်။ အဖေ့ကို ဒီလောက်လုပ်ကိုင်ပေးနေရတာ နားကပ်လေးလောက်တော့ ဆင်သင့်တာပေါ့”

“ကိုကိုကလည်း ဘာဘာက ဝတီတို့ကို ထမင်းကျွေးထားရတာကြီး”

“စကားများတယ်ကွာ၊ နားငြီးတယ်ကွာ တိတ်”
နောက်ဆုံး စိတ်ထဲလေးလေးလံလံနှင့်ပင် ခင်လွန်းဝတီ အိမ်ပြန်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၁)

“ဟင် ဘာဘ ... နေ့လယ်ကြီးနေမကောင်းဘူးလားဟင်။ ခင်လွန်း ဆရာဝန်လှမ်းပင့်လိုက်မယ်နော်”

နေ့လယ် (၁) နာရီလောက်မှာ ဦးကျော်ခေါင်ပြန်လာတော့ ခင်လွန်းကြင် ပျာယာခပ်သွားရသည်။ ဘာဘကို ကားမောင်းပြီးလိုက်ပို့တာ ကုမ္ပဏီမှလူတွေ။

“မူးလဲသွားလို့ဗျ၊ ဆရာက အိမ်ပြန်နားမယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်”

ဦးကျော်ခေါင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ခေတ္တနားပြီး မျက်စိမှိတ်ထားရင်း သူ့လူတွေကို ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ခင်လွန်း”

“ရှင် ဘာဘ၊ ခင်လွန်းနှိပ်ပေးမယ်နော်။ ဘာဘ စိတ်ဖိစီးလို့၊ ပင်ပန်းလို့ဖြစ်တာပါ။ ဘာဘနားပါတော့လားဟင်”

ဦးကျော်ခေါင်၏နောက်မှာရပ်ပြီး ခင်လွန်းကြင် ဘာဘရဲ့ ပခုံးတွေ ဇက်ပိုးတွေ နှိပ်ပေးနေမိသည်။

“ဆရာဝန်ပင့်မယ်လေ ဘာဘ၊ ဘာဘ ဘယ်သူ့ခေါ်မလဲ”

“ရပါတယ်၊ နားလိုက်ရင် သက်သာသွားမှာ။ ဘာဘကို လိုက်ပို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ခင်လွန်းကြင် ဘာဘကိုတွဲပြီး သူ့အခန်းထဲထိ လှေကားတစ်လျှောက် ခေါ်သွားရသည်။ အိမ်မှာ လူမရှိ။ အားလုံး မိုးလင်းသည်နှင့် အပြင်သွားကြ၏။

အိမ်အကူ (၃) ယောက်က မီးဖိုထဲမှာ။

ဘာဘ၏အခန်းထဲရောက်အောင် မနည်းဘဲ တွဲပို့ပေးပြီး ခင်လွန်းကြင် ဘာဘမှာရှိသည့် သောက်နေကျဆေးတွေတိုက်ပြီး နှိပ်ပေးနေမိသည်။

“ခင်လွန်း”

“ရှင် ဘဘ”

“ဘဘကိုလုပ်ပေးနေရတာ မပြုပြင်ဘူးလား၊ မမောဘူးလားကွယ်”

“မပြုပြင်ပါဘူး ဘဘရယ်။ ဘဘက ခင်လွန်းတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်။ အဘကလည်း လူလောကကြီးကို ငြီးငွေ့၊ အားကိုးမရှိတဲ့ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ခွေးတွေဖြစ်တော့မလို့ပါ”

“လူကံဆိုတာ ရှိသေးတာပဲ။ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုလေ။ ဘဘတို့နဲ့ ရေစက်ဆုံရမယ့်ကံကလည်း ရှိသေးတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘဘရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဘတို့ လက်ခံလို့ စောင့်ရှောက်လို့ ခင်လွန်းတို့ ခုလို လူလူသူသူနေရတာပါ။ ဘဘကို ပြုစုရတာ ပင်ပန်းတယ်လို့ မထင်ပါဘူးရှင်”

“သာဓုပါ သမီးရယ် သာဓုပါ။ ဘဘလည်း အသက် (၆၀) နားကပ်လာတော့ ရောဂါထူပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“အသက် (၆၀) နားကပ်ပေမယ့် ဘဘက အလန်းကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပေါ့ ဘဘရဲ့။ တစ်လတစ်ခါလောက် မက်ဒီကယ်ချက်လုပ်။ နေ့တိုင်း လမ်းမှန်မှန် လျှောက်။ အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်”

“ကောင်းတယ်၊ သမီးကိုပဲ အနီးကပ်မောင်းနှင်ခိုင်းရမယ်။ ဘဘက ဆေးသောက်ဖို့ မေ့လိုမေ့၊ ပျင်းလည်းပျင်း”

“ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆို သမီး တာဝန်ယူမယ်။ ဘဘ ဆေးတိုက်ရမယ့်အချိန်တွေ ဒီနံရံမှာ စာရွက်နဲ့ရေးကပ်ထားမယ်။ ဘဘကျန်းမာအောင် သမီးလုပ်ပေးမယ်နော်”

သူမရင်ထဲမှ ပြောတတ်သလို ပြောနေသည့် တောမီးကွက်မလေးအား ဦးကျော်ခေါင် သံယောဇဉ်တစ်မျိုးဖြင့် နှစ်လိုစွဲလန်းမိပါဘိ။

ကိုယ့်အရွယ်ဟာ တတိယအရွယ်မို့ သည်သံယောဇဉ်ဟာ ရင်ကိုတိုးလို့ ချည်နှောင်နေပေမယ့် ဦးကျော်ခေါင် ပဝါတစ်ကမ်း၊ လက်တစ်လှမ်းမှာပဲ ထားပါသည်။

ဖြူစင်သောပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေတာမျိုး။

“တော်ပါပြီ သမီးရယ်၊ သွား သွား နားတော့”

“ဘဘမှ နေမကောင်းတာ။ နေဦး သမီး ကော်ဖီပူလေး သွားယူခဲ့မယ်နော်။ ဆေးသောက်ထားပြီး အစာမရှိဖြစ်နေမယ်။ မုန့်လေးတစ်ခုလောက်လည်း စားနော်”

ပြောပြီး လွန်းကလေးလို ပြန်ပြေးဆင်းသွားသည့်

လုံမငယ်။ အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ်ကို စွေ့ခနဲ၊ စွေ့ခနဲ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသည့် အရွယ်ပေမို့လား။ စေတနာက ဦးစီးနေလို့လား။

ဂါဝန်လေး တလွင့်လွင့်နှင့်။ ဂါဝန်က ခြေသလုံးရောက်အောင်ရှည်ပြီး ထူထူအိအိလေးမို့ အမြင်မရှိုင်း။

(၁၅) မိနစ်လောက်အကြာတွင် စတီးဗန်းလေးနှင့် ပြန်တက်လာတော့ ခင်လွန်းကြင်မှာ ချွေးလေးတွေပင် ဆိုလို။

ရိုးရှင်းသောကောင်မလေး။

“ဘာဘ ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားမယ်နော်။ နေ့လယ်စာ ဘာမှ မစားဖြစ်ဘူးမို့လား”

“အေးပါ သမီးရယ်”

ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားနှင့်။ ဆေးရယ်၊ ခင်လွန်းရဲ့စေတနာရယ်ကြောင့် ဦးကျော်ခေါင် ချွေးများပင်စို့လာ၏။

“ခေါင်းမူးတာမကောင်းဘူး ဘာဘရဲ့။ ညနေကျ ဆေးခန်းတစ်ခုခု သွားပြသင့်တယ်။ ကိုယ့်မှာ ဘာရောဂါရှိလဲ ကြိုသိထားတော့ ကုရတာ လွယ်တာပေါ့”

“သွေးတိုးရှိတယ်၊ ဆီးချိုရှိတယ်”

“ကျီးပေါင်းလည်း ရှိတယ်၊ ကုပ်ကျီးပေါင်း”

“အငုံ့များလို့ဖြစ်မယ်။ ဘာဘက ငုံ့ချည်းအလုပ်လုပ်ရတာကိုး။ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင် ရတယ် ဘာဘ။ ကျီးပေါင်းကလည်း ခေါင်းမူးတယ်၊ ခေါင်းလေ့ကျင့်ခန်း၊ ကာယလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်ရင် ရတယ် ဘာဘ”

“မလုပ်တတ်ပါဘူးကွာ။ ခင်လွန်းရော လုပ်တတ်လို့လား”

“လုပ်တတ်တာပေါ့။ သမီးတို့ကာယဆရာက လေ့ကျင့်ခန်းတွေ၊ အေရိုဗစ်တွေသင်ပေးတယ် သမီးတို့က ဝါသနာပါတော့ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်”

“ဘာဘကိုလုပ်ပြပါဦး။ အားကစားဝတ်စုံနဲ့မှကောင်းမှာ ထင်တယ်”

“နမူနာနည်းနည်းလုပ်ပြမယ်။ ဘာဘကြည့်ချင်ရင်”

“အင်း ခေါင်းမူးအောင်တော့ မလုပ်နဲ့”

“အင်းပါ”

ဘာဘရှေ့မှာ ကျောင်းတုန်းကသင်ခဲ့ရသည့် ကာယ လေ့ကျင့်ခန်းလေး ၂-ခု၊ ၃-ခုလောက် လုပ်ပြတော့ ဘာဘက ယုံသွားသည်။

“အိုကေ ... ဒါဆို ဘာဘကို လေ့ကျင့်ခန်းသင်ပေး။

၁၅၆ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

လမ်းလည်း လျှောက်ကြမယ်။ အင်းယားကန်ဘောင်မှာ သွားပြီး
လေရှူလမ်းလျှောက်ကြမယ်”

“အဝေးကြီးလား”

“မနက်စောစော ကားနဲ့သွား (၁၅) မိနစ်”

“ဝိုး မိုက်တယ်၊ ဘာမှာ ထရပ်ဆူရှိလား”

“ဝယ်မယ်လေ၊ ခင်လွန်းလေးဖို့ရော”

“ဝိုး ပျော်လိုက်တာ၊ ညီမလေးရော လျှောက်မလား
မသိဘူးနော်”

“မခေါ်နဲ့၊ သူတို့က သူတို့အစီအစဉ်နဲ့ သူတို့”

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ခင်လွန်းကြင်တို့ ရှေ့ရေအတွက် အစီ
အစဉ်တွေ ဆွဲပြီး စိတ်ချမ်းသာနေကြပါသည်။

လင်းအဂ္ဂတို့ကားပြန်ရောက်လာတော့ အိမ်မှာ နှင်းဒေဝီ
တို့ ညီအစ်မလည်း ပြန်ရောက်နေပြီ။ လင်းမဟာကတော့ ပြန်
မရောက်သေး။ ညညော်ခံပွဲတစ်ခုများ ဆက်သွားနေဦးမလားမသိ။

အမှန်တိုင်းသင့် လွမ်းနေရင် ၁၅၇

နှင်းဒေဝီ ယခုတစ်လော စိတ်တွေပိုတိုနေမိသည်။ ကိုယ်
က မလှမပနှင့် ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကား ဖြစ်နေချိန်မှာ မောင်
များ မိန်းကလေးတွေနှင့် တွဲနေမလား။ အိမ်က ဇီးကွက်မတို့ကို
များ ငမ်းနေမလားရယ်လို့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပူလောင်သောက
ရောက်နေမိတာ။

ဒါဟာ ချစ်ခြင်းလား။ သောက မစ္ဆရိယတွေနှင့် ပူ
လောင်နေမိသမျှ သူမ၏ထွက်ပေါက်က ဇီးကွက်မတွေအပေါ်မှာ။

သည့်နှစ်ယောက်ကိုမြင်နေရတာ နှင်းဒေဝီမျက်စိထဲ ငါး
စင်ရိုင်းအကောင်လိုက် စူးနေရ၏။ သင်းတို့အိမ်မှာ မရှိမှအေးမှာ။

အလကား တစ်နေ့တစ်နေ့ ဟန်ရေးပြနေတာနဲ့ အချိန်
ကုန်တာပဲ။ ဘာမှလည်း မယ်မယ်ရရ အလုပ်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။

နှမ်းဖြူးနေတာ။

ဟိုနေရာ စပ်စပ် စပ်စပ်။

သည့်နေရာ စပ်စပ် စပ်စပ်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး တောသူမ၊ အလည်မတွေ့။
တကယ့်အဓိပတိတွေကို အပိုင်ကိုင်ထားကြတယ်။

အိမ်က မရွှေယွန်းတို့ကတော့ တုံးအနေတာပဲ။ အိမ်မှာ
စားဖို့နဲ့ သုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့ပဲသိတယ်။ ဟင်း။

အိမ်ကအကျယ်ကြီးမို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ဆုံ
ချိန်ဟာ ညစာစားချိန်ပါပဲ။ ကျန်အချိန်တွေကတော့ သိပ်မဆုံ
ဖြစ်ကြ။

ဒယ်ဒီနှင့်ကိုလင်းရှိလို့ကတော့ (၂) ယောက်လုံး ဆိုင်ရာ
ဆိုင်ရာတွေနှင့် တပူးတွဲတွဲ။

သည်နေ့ ညစာအတူစားကြဖို့ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်လာ
ကြတော့ ဒယ်ဒီကို ခပ်နွမ်းနွမ်းအံ့သွင်နှင့်တွေ့ရသည်။

လင်းမဟာကိုလည်း နှင်းဒေဝီသဘောမတွေ့။ ဖအေကို
ဂရုစိုက်ရမှန်းမသိ။ သူ့အလုပ်သူလုပ်ပြီး နေရာတကာ အေးစက်
စက်။ ခေတ်ကြီးက ဖော်လံဖားသူတွေမှ နေရာရတာ သူ မသိ။

လင်းအဂ္ဂနှင့် ခင်လွန်းဝတီ ဝင်လာပြီး နေရာမှာ ထိုင်
ကြတော့ အသံတွေက ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့။

“အဖေ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဖေဖေကိုလည်း တစ်နေ့
လောက် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ဦးမှပါ။ ဂွက်ထော် ဖေဖေကို ဂရုမစိုက်
ဘူးလား၊ ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“စိုက်ပါတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ဘာ နေ့လယ်ကတည်း
က နေမကောင်းလို့ ပြန်လာတာ”

“ဟင် ဆရာဝန်မခေါ်ဘူးလား၊ နင်ကလည်း ငါ့လမ်း

ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“သက်သာပါတယ်၊ လူလေးရာ။ မင်းကလည်း ငြိမ်ငြိမ်
နေကြစမ်းပါကွာ။ ဖေဖေ ခေါင်းနောက်လို့”

ဦးကျော်ခေါင် တောင်းပန်လိုက်တော့ လင်းအဂ္ဂ ပါးစပ်
ဝိတ်သွားရ၏။ လင်းမဟာကတော့ ဖေဖေကို စိုးရိမ်သောမျက်နှာ
နှင့် လှမ်းကြည့်ရုံ။

ခင်လွန်းကြင် ဘာဘာအတွက် စွပ်ပြုတ်လုပ်ပေးထားပေ
မယ့် ဘာဘာက ရှုံ့မဲ့နေ၏။

“ထမင်းစားမယ်ဟာ၊ လူကို နုံးနေတာပဲ။ ဂွက်ထော်မ
ငါ ထမင်းပဲစားမယ်”

“အစာမကြေမှာစိုးလို့ ဘာဘရဲ့”

“ကြေတယ် ကြေတယ်၊ စားပြီးရင် အစာကြေဆေး
သောက်လိုက်မယ်”

ခင်လွန်းကြင် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဦးကျော်ခေါင်ကို
မော့ကြည့်နေတော့ နှင်းဒေဝီ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှ
လည်း -

“ကောင်မ ပိုကီးတွေ၊ အိုဗာတင်းတွေ လုပ်နေတာ
သွလင်ကျနေတာပဲ။ ဒယ်ဒီက သူဌေးကြီးကိုး”

ခင်လွန်းကြင်ကတော့ သဘောရိုးသူပီပီ ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်။ နှိမ်းဖတ်နေသည့် သူ့ဘာထမင်းစားလိုက်မှာ၊ မတည့်တာတွေစားလိုက်မှာပဲ ပူသည်။

“ဘာထမင်းစားချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီစွပ်ပြုတ်လေးပဲ သောက်လိုက်နော်။ ပူပူမွေးမွေးလေးနော်”

“တော်ပြီဟာ၊ ဘာမှစားချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး။ ဟိုကောင် ဆရာဝန်ခေါ်ရင်လည်း ခေါ်ပေးတော့”

ခြေမဆွဲချင်၊ လက်မဆွဲချင်ဖြစ်လာသဖြင့် ဦးကျော်ခေါင် နေရာမှထတော့ လူက ဒယီးဒယိုင်။ လင်းအဂ္ဂ ဆတ်ခနဲ ထဖေးလိုက်ပေမယ့် သူ့အလျင် အနားသို့ရောက်လာသူက ခင်လွန်းကြင်။

“ဘဘ”

“ရတယ် ... ရတယ်၊ စား ဆက်စားကြ၊ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ဘဘကလည်း ခင်လွန်းလိုက်ပို့မယ်။ မမဝေရီ၊ ပြီးရင် ဘဘဖို့ စွပ်ပြုတ်နဲ့ ကြက်သားကြော်လေး၊ ငါးကြော်လေးယူခဲ့ပါနော်”

“အေး အေး”

ဦးကျော်ခေါင်ကိုတွဲကာ ခင်လွန်းကြင် ပါသွားတော့ နှင်းဒေဝီ မနေနိုင်တော့။ ကျန်ခဲ့သည့် ခင်လွန်းဝတ်ကို နှိပ်ကွပ်ချင်တာလည်းပါသည်။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်၊ သုံးချက်ပြုတ်။

နှင်းဒေဝီ နှုတ်ခမ်းကို လှလှပပ မဲ့လိုက်ရင်း -

“အိမ်က မိယွန်းတို့ကတော့ ဘာမှ သုံးစားမရဘူး။ သူများတွေ စာကယ့်ခေါင်ညွန့်မှ တက်ချိုင်တာတွေလား”

“မမကလည်း အဲဒါမျိုးတွေ ယွန်း ဝါသနာကိုမပါတာ။ ယွန်းအဆင့်က ပိုင်းနေ၊ လှီးနေစရာမှ မလိုတာ”

“အေး ... နင်ကတော့ ဒါပဲ”

သည်စဉ် ခင်လွန်းဝတ် ခေါင်းလှုပ်လိုက်သဖြင့် သူမ၏ နားမှ စိန်နားကပ်လေးက ဝင်းခနဲ ပြိုးပြက်သွားလျှင် နှင်းဒေဝီ မျက်စိထဲမှာ ပြာခနဲ။

ကိုယ်လည်း ဝတ်စားနေရပေမယ့် မစ္စရိယစိတ်က ဒိုင်းခနဲ။

“ဟင် သူ သူနားမှာ”

နားရွက်လှလှလေးနှင့် စိန်နားကပ်လှလှလေးကိုကြည့်ပြီး ယမမင်းကို မြင်ရသလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သံကြားနှင့်။

၁၆၂ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

လင်းအဂ္ဂကတော့ အေးအေးဆေးဆေး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်ဝယ်ပေးတာလေ”

“အံ့မယ် ... ဒီလောက်အစိုးတန်ကြီးကို ဝယ်ပေးစရာ
လား။ ဒုက္ခပဲ မောင် မောင်ညီကိုပြောဦး။ ကြာရင် စည်းစိမ်ပြုတ်
လိမ့်မယ်”

“နှင်းကလည်းကွာ၊ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့သူ ဝယ်ပေးတာ ဝယ်
ပေးပေါ့”

“သူ့ပိုက်ဆံဆိုတာလည်း ဘယ်ကရတာမို့လဲ။ မောင်
အဲလိုသာ ကျပ်ကျပ် မသိယောင်ဆောင်နေ။ တင်လဲတစ်စက်နဲ့
တိုင်းပြည့်ပျက်၊ အမှိုက်ကစ ပြာသာဒ်မီးလောင်။ နှင်းတို့တောင်
အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြေးရမယ်။ ဒီဟာမတွေများ လျှော့တွက်လို့”

ထမင်းပွဲဟာ သာယာနာပျော်ဖွယ် မဖြစ်တော့။ ဒီမိန်းမ
ကြီး တရားလွန်နေပြီ။ လင်းအဂ္ဂ စိတ်တိုလာ၏။ ထမင်းပန်းကန်
ထဲသို့ ဇွန်းခက်ရင်းကို ပစ်ချပြီး။

“ကိုကို ကြည့်လုပ်ဗျာ၊ ထမင်းဝိုင်းက ထမင်းဝိုင်းနဲ့မတူ
တော့ဘူး။ နောက်ဆို သပ်သပ်စားရတော့မလိုဘဲ”

လင်းမဟာ သူ့မိန်းမကို စွန့်စွန့်စားစား အပြစ်တင်လိုက်
သည်။

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွှမ်းနေရင် ၁၆၃

“နှင်းကလည်းကွာ ပြောစရာရှိလည်း နောက်မှပြောပါ။
ထမင်းဝိုင်းက ဘယ်စိတ်ချမ်းသာရတော့မလဲ”

နှင်းဒေဝီ မကျေနပ်ချက်ဇီတွဲကို လျှော့ချလိုက်ရသည်။

“ဆောရီးပါ ... မောင်ရယ်၊ နှင်းက စေတနာနဲ့ပါ။
ကိုလင်း ဆောရီးနော်”

လင်းအဂ္ဂ ထမင်းစားရတာ စိတ်မပါတော့။ ခင်လွန်းဝတီ
တစ်ယောက်တည်း မျက်နှာငယ်နေရမှာစိုးလို့သာ ဆက်စားနေရ
သည်။

ခင်လွန်းဝတီကတော့ စိတ်ထဲမကောင်းမိပေမယ့် အစာ
အိမ်နှင့် နှလုံးသားတခြားစီမို့ ထမင်းက စားလို့ကောင်းနေတာ
ပါပဲ။

ငံပြာရည်ဆီသတ်နှင့် သရက်ကင်းလေးတွေ၊ သခွား
သီးနုလေးတွေတို့ရင်း စားနေလိုက်တာ။ လင်းအဂ္ဂကို ခိုးကြည့်
လိုက်၊ စားလိုက်။

ခိုးကြည့်တယ်ဆိုတာ မာန်မှာစိုးလို့ပါ။ သူက စိတ်
မကောင်းဖြစ်ပြီး မစားနိုင်ချိန်မှာ သူမကတော့ ထမင်းစားလို့
မြိန်နေမိတာ။

ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။

အစာအိမ်က ကောင်းနေတာ။

နောက် မြင်းခွာရွက်သုပ်လေးလည်း ပါသေးသည်။ ဆီချက်မွှေးမွှေး၊ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းမွှေးမွှေးနှင့်။ သံပရာရည်လေးညှစ်ထည့်ထားသေးတာ။ ပဲမှုန့်တွေ၊ ဘာတွေပါပေါ့။

မြင်းခွာရွက်သုပ်လေးတွေ့ ဝတီ ကိုကိုပန်းကန်ထဲသို့ တစ်ဖွန်း ကော်ထည့်ပေးလိုက်၏။ မရဲတရဲ။

“ဘာတွေလဲ”

သူ့အသံကြီးက မာနေပေမယ့် ခင်လွန်းဝတီ မျက်နှာချိုသွေးရပါသည်။ မုန့်တိုင်းအဖျားခတ်တာလေ။ သည်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

“မြင်းခွာရွက်သုပ် ကိုကို၊ အကြောတက် ပြေတယ်။ မျက်စိအားကောင်းတယ်။ ဆီးရွှင်စေတယ်”

“ဗိန္ဒောဆရာသာ လုပ်စားပေတော့”

“စားကြည့်ပါ ကိုကို၊ ဆေးဖက်ဝင်တယ်”

သူမ ချော့သဖြင့် လင်းအဂ္ဂ စားကြည့်လိုက်သည်။ မဆို။ သူပါးစပ်ထဲ တိုးသွား၏။

“ဟိုဟာလေးကရော”

“ငံပြာရည်ဆီသတ် ကိုကို၊ တို့စရာ သရက်ကင်း”

သခွားသီး”

“ဒီဘက်ချ”

စားနေမကျပေမယ့် ယခုတလော စားရ သောက်ရတာ အဆင်မပြေ စားမကောင်းသဖြင့် သူ ခင်လွန်းဝတီ၏ ငန်ပြာရည်ချက်နှင့် တို့စရာကို သူမလိုပဲ စားကြည့်လိုက်သည်။

“မဆိုးဘူး”

စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးလိုက်တာပါ။ လင်းအဂ္ဂ ထမင်းစားလို့ မြိန်သွားသည်။

ကောင်မလေးက သူ့မြင်းခွာရွက်သုပ်နှင့် ငံပြာရည်ချက်၊ တို့စရာပဲ စားနေလို့ လင်းအဂ္ဂ ငါးကြော်တစ်ကောင်နှင့် ကြက်သားတွေ ထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

“စား ဝတီပိန်တယ်၊ အာဟာရဖြစ်အောင် ဟင်းလည်း စားရတယ်”

“အင်းပါ”

သူမကလည်း ကိုကိုကြိုက်တတ်သည့် ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်နှင့် ငါးကြော်တစ်ကောင် ထည့်ပေးတော့ လင်းအဂ္ဂ လက်ကာသည်။

“ငါ ငါးမစားတတ်ဘူး၊ အရိုးကြောက်တယ်”

၁၆၆ နတ်ကြယ်စင်ပျားထ

“ဝတီ ထွင်ပေးမယ်”

သူပန်းကန်ထဲမှ ငါးခုကြော်ကို ပြန်ယူပြီး ဝတီ အရိုးထွင်
ပေးနေတော့ နှင်းဒေဝီ ရင်ထဲ တဆတ်ဆတ်။

“အရှက်ကိုမရှိကြဘူး။ တစ်လောကလုံး သူတို့ (၂)
ယောက်ထဲ ရှိနေတယ် မှတ်နေသလားပဲ”

လင်းမဟာနှင့် ယွန်းဒေဝီကတော့ ကိုယ့်ထမင်းလည်း
စားရင်း လင်းအဂ္ဂနှင့် ခင်လွန်းဝတီကို ရုပ်ရှင်ကြည့်သလို ကြည့်
နေကြပါ၏။

အခန်း (၁၂)

ဆရာဝန်လာပြီး လိုအပ်တာကြည့်ရှုကုသပြီး ဆေးပေး
သွားတော့ ခင်လွန်းကြင် သေချာမှတ်ထားသည်။ ဆေးက
တစ်နေ့ (၂) ကြိမ်သောက်ရမှာ။

မဝေရီ စွပ်ပြုတ်နှင့်ငါးကြော်၊ ကြက်သားယူလာပေး
တော့ ခင်လွန်းက ကြက်သားကိုသုပ်ပေးလိုက်သေး၏

“ဘာက စွပ်ပြုတ်လေးတော့ ဝင်မှနော်။ ဆေးထိုးခဲ့တာနဲ့
ဆေးသောက်ရမှာနဲ့။ ဆေးပြင်းတွေက ရင်တုန်တယ်နော်”

ကလေးလေးလို သူ့ကို ချောမော့ပြီး စွပ်ပြုတ်တိုက်ပေး
နေတော့ ဦးကျော်ခေါင် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ။

သူ့ဇနီးတောင် သူ့ကို သည်လိုမယူသခဲ့ပါ။ ပြောရလျှင်
သူ့ဇနီးဟာ ခင်ပွန်းထက် သားတွေကိုပိုပြီး ဂရုစိုက်သူပါ။

သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ လက်သုပ်ဝတ်သန့်သန့်လေးခင်းပြီး စွပ်
ပြုတ်တိုက်နေသည့် ခင်လွန်းရဲ့အသွင်က ဖြူဖြူစင်စင်။

အင်ကြင်းပန်းလေးလိုပါပဲ။

တော်ဝင်သင် နင်လည်း မနှိုင်းလို့။

စံပယ်ဖြူလေးလိုလည်း နုလွမနေ။

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည့် ခင်
လွန်းလေး။

မွေးကတည်းက လောကကြီးနှင့် စီးချင်းထိုးခဲ့ရသည်မို့
ရင့်ကျက်နေလေသလား။

သို့သော် အဆင်းကတော့ နုဖတ်။ ဖြူညလို့။ တောသူမ
လေးပေမယ့် သူတို့ဆီရောက်လာသည့် လပိုင်းအတွင်း နဂိုရှိလို့
နဂိုင်းထွက်ကာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ သန့်စင်တောက်ပလာခဲ့
တာ။

ကြက်သားသုပ်လေးခွံ့လိုက်၊ ငါးကြော်လေး ခွံ့လိုက်၊
စွပ်ပြုတ်တိုက်လိုက်နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်။

သူမ ဒီနေ့ ဝတ်ထားတာ အဝါရောင်ဂါဝန်လေးပါ။

ဂါဝန်လေးက အိအိဖတ်ဖတ်နှင့် လုံလုံခြုံခြုံ၊ လှလှလေး။

ဆံပင်ရှည်လေးကို မြင့်မြင့်ထုံးဖွဲ့ထားတော့ ဆံယဉ်တွေ
တထွေးကြီးနှင့် ငွေငန်းမလေး။

ကိုယ့်သမီးလေးလို သဘောထားချင်ပေမယ့် သည်
သံယောဇဉ်ကတစ်မျိုး။ အဖြူရောင် သန့်စင်နေပေမယ့်

စမ်းချောင်းလေးလို ငြိမ်ငြိမ်လေး စီးဆင်းနေပေမယ့်-

ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်။

မတော်ပါဘူး၊ ငါ မနောက်နဲ့တောင် မပစ်မှားသင့်ဘူး။

အိုလေ ပစ်မှားတာမှမဟုတ်တာ။ ရင်ထဲမှာ သူကလေး
အပေါ် လှိုင်းကြီးလေထန်၊ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်နေ
မိတာ။

“ခင်လွန်း”

“ရှင် ဘဘ”

“တော်ပြီ ဘဘတော်ပြီ”

“ဒါလေးတော့ ကုန်အောင်စားလိုက်ပါနော်။ ဘဘရင်
တွေ တုန်လိမ့်မယ်”

“ရင်တုန်လို့ မသေပါဘူး ခင်လွန်းရယ်။ သေလည်း
ဘဘအရွယ်က သေပျော်ပါပြီ”

“အင်း... ဘာဘာအသက်က ဘယ်လောက်ရှိသေးလို့လဲ”

“(၅၆) နှစ်”

“ဟင်း... သူများတွေ အသက် (၈၀)၊ (၉၀) ထိတောင် နေကြတာ။ ကမ္ဘာ့အသက်ရှည်ဆုံး အဘိုးတွေဆို အသက်တစ်ရာတောင် ကျော်တယ်လေ”

“အဲလောက် မရှည်ချင်ပါဘူး ခင်လွန်းရယ်။ ပြုစုမယ့်သူ မရှိ၊ တိုးတိုးဖော်မှမရှိ။ ဘာဘာ ငြီးငွေ့ဖို့ကောင်းပါတယ်လေ”

“ဟာ... ဘာဘာကလည်း ဘာဘာလောက်ချမ်းသာနေတာ။ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုရတယ်ဆို။ အဲဒီပြုစုမယ့်သူ တိုးတိုးဖော်ဆိုတာတွေကို ဝယ်ပစ်လိုက်ပေါ့။ (၁၀) ယောက်လောက်တောင် ဝယ်လို့ရသေး”

“ဒါဆို ဘာဘာ ခင်လွန်းကို ဝယ်မယ်လေ၊ ဘာဘာကိုပြုစုဖို့”

“ဟင် ခင်လွန်းက ခုလည်းပြုစုနေတာပဲကို။ ဘာဝယ်စရာလိုသလဲ ဘာဘရဲ့”

“ခွေးမလေး၊ စကားကပ်တယ်၊ တတ်တယ်၊ ကဲ တော်ပါပြီ၊ ဘာဘာကိုနှိပ်ပေးဦး”

“ဆေးအရင်သောက်ရအောင်နော် ဘာဘာ”

ခင်လွန်းကြင် ဘာဘာကို ဆေးတိုက်ပြီး နှိပ်ပေးဖို့ပြင်သည်။

“ဪ သမီး ထမင်းသွားစားချေဦး။ ထမင်းမှ မစားရသေးဘဲ။ ဟိုကောင်တွေလည်း ဘာဘာကိုလာကြည့်ဦးလို့၊ ပြောမှ သိမယ့်ကောင်တွေ”

“ထမင်းစားပြီးရင် လာလိမ့်မှာပေါ့။ ဘာဘာရယ် ခင်လွန်း မစားတော့ပါဘူး”

“ဘယ် အစာအိမ်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ သွားစား၊ သွားစား”

“ဘာဘာတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေမှာပေါ့”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နေမကောင်းတော့ အနားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိစေချင်တာပဲ၊ နေဦး ဘာဘာ သားငယ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်မယ်”

ဘာဘာက လင်းအဂ္ဂကို ခင်လွန်းကြင်အတွက် ထမင်းယူလာစေဖို့ မဝေရီကို ခိုင်းစေ၏။

“နောက်ပြီး မင်းတို့လည်း ငါ့ကိုလာကြည့်ကြဦး။ ကိုယ့်အဖေ နေမကောင်းတာ လာကြည့်ဦးမှပေါ့”

“လာမှာပါ ဖေဖေရ၊ ထမင်းစားပြီးရင် လာမှာ”

၁၂၂ နတ်ကြယ်စင်မှူးဝေ

လင်းအဂ္ဂ မဝေရီကိုပါ ဖေဖေမှာသည့်အတိုင်း လှမ်းပြော
တော့ နှင်းဒေဝီနှင့် ယွန်းဒေဝီတို့ မဲ့ပြီးပြီကြ၏။

“မဝေရီရေ... ဂွက်ထော်အတွက် ထမင်းလေးသွားပို့
ပေးပါဦး။ သူက ဖေဖေရဲ့ စပါယ်ရှယ်နာစံဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုလေး”

စောစောကပြောတာ ဆိုတာများနေသဖြင့် နှင်းဒေဝီ
ဘာမှ မပြောတော့သော်လည်း ရှက်က ခပ်လှောင်လှောင်။

လင်းအဂ္ဂ ဘာမှ ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ငန့်ပြာရည်ချက်နှင့်
တို့စရာတွေ လှိုမ့်စားနေသည့် ကော်င်မလေးကိုသာ တားဆီး
လိုက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ဟင်းတွေ စားဦး”

“ဟုတ်”

ခဏကြာလျှင် သူတို့ (၂) ယောက် ထမင်းစားလို့ပြီး
သွားပြီး အပေါ်ထပ် ဦးကျော်ခေါင်ရှိရာ အခန်းသို့ တက်သွား
လိုက်ကြသည်။

အမုန်းတိမ်သင့် လွမ်းနေရင် ၁၃၃

ဦးကျော်ခေါင်၏ အခန်းထဲမှာ ယခုတော့ လူစုံ၊ တက်စုံ၊
လင်းမဟာ၊ နှင်းဒေဝီနှင့် လင်းအဂ္ဂ၊ ခင်လွန်းတို့ညီအစ်မ၊ ဦး
ကျော်ခေါင်က အိပ်ရာပေါ်ထိုင်နေပြီး ခင်လွန်းကြင် နောက်ဘက်
မှ ပခုဒ္ဒတ္တ၊ လည်ကုပ်တွေ နှိပ်ပေးနေ၏။

လင်းအဂ္ဂနှင့် ခင်လွန်းဝတ်က ခြေထောက်တစ်ချောင်းစီ
နှိပ်ပေးနေသည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ လူ (၄) ယောက်။

လင်းမဟာနှင့် နှင်းဒေဝီက ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်နေကြ
ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။

ခါတိုင်း တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ယခုလို နေထိုင်
မကောင်းဖြစ်တော့မှ အနားမှာလူရှိတော့သည်။

လင်းမဟာက ဖခင်ကိုစသည်။

“ဖေဖေလည်း သူ့အခန်းထဲလူစည်သွားတာနဲ့ ရောဂါ
တစ်ဝက်ပျောက်သွားပြီထင်တယ်”

“အင်း”

“ဖေဖေကိုလည်း အဖော်လေး ဘာလေး ရှာပေးဦးမှ
ထင်တယ်။ ဖေဖေပီအေ ဒေါ်ခင်သီတာဆို မဆိုးပါဘူး။ သူက
ဖေဖေဆို ပြာနေတာပါ။ ဂရုစိုက်တာ”

“တော်စမ်းပါကွာ။ အပျိုကြီးပီပီ ဖိစာက ကြောင်သေး။
ပါးစိပါးစပ်ကလည်းများ”

“ဖေဖေက အလန်းကြီးရှိသေးတယ်။ ဖေဖေကိုဆို
ကြိုက်ချင်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။ ခုခေတ်က သူဌေး
သားထက် သူဌေးကို ပိုပြီးလူကြိုက်များတယ်။ ရယ်ဒီမိတ်ကြီး
လေ”

လင်းမဟာ နောက်နေတော့ နှင်းဒေဝီက တားသည်။

“တော်စမ်းပါမောင်ရယ်၊ ခုခေတ် မိန်းမတွေက လူ
ထက် ငွေကိုချစ်ကြတာများတယ်။ အရှက်လည်း ရှိကြတော့တာ
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အဘိုးအလောက်၊ ကိုယ့်အဖေလောက်လည်း
ချမ်းသာမပေးကြတော့ဘူး။ ရရင် ဘနဖူးသိုက်တူးကြတော့တာ။
တော်ကြာ ဒယ်ဒီ ဒုက္ခရောက်နေပါ့မယ်”

နှင်းဒေဝီ၏စကားက ဆူးလည်းကြီးလို ဟိုငြိ သည်ငြိ။
လင်းအဂ္ဂကတော့ သူမရီးကို မကြည်။ အူပုပ်မကြီး။

“ပူးစာတို့၊ ချေစက်တို့ဆိုတာ လုပ်ယူဖန်တီးလို့ရတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်တည်လာတာပဲ ကောင်း
တယ်။ တော်ကြတော့ဗျာ။ ဖေဖေ နားပူလို့။ လာ နှိပ်ချင်နှိပ်ကြ။
နေရာဖယ်ပေးမယ်”

လင်းအဂ္ဂ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တမင်ပညာပြချင်တာ။
နှင်းဒေဝီကလည်း အလည်မ။

“အား ... ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ မနည်းနေရတာ။
အထိုင်များလို့ ညောင်းသွားပြီ။ ဒယ်ဒီရေ နှင်းတို့ ပြန်အိပ်တော့
မယ်နော်”

“အေး အေး”

အခန်းထဲမှာ သူတို့ (၄) ယောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။
လင်းအဂ္ဂ ဖေဖေကို လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းတယ်၊ အနုနည်းနဲ့ နှင်ထုတ်လိုက်တာ”

“အဆင်ပြေအောင် နေပါသားရယ်။ သူ့ခမျာ ကိုယ်ဝန်
ကြီးနဲ့။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ဆိုတာ သင်္ချိုင်းကို တစ်နေ့ မျက်
စောင်း (၃) ခါထိုးသတဲ့”

“ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အဖေရာ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ
မသေတော့ပါဘူး။။ ဆေးခန်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ၊ အိုဂျီတွေ ပိုလို
ပေါက်နေတဲ့ဥစ္စာ။ ရှေးတုန်းကသာ နည်းပညာတွေ မဖွံ့ဖြိုးကြလို့
သေကြတာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ သူ့ခမျာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီး
နဲ့။ ညှာတာရမှာပေါ့။ ကြိုဆိုရမှာပေါ့”

၁၃၆ မှ ကြယ်စင်ပျံဝေ

“အင်းပါ... သူက နည်းနည်းများလို့ပါ။ ဖေဖေ ဒီည သားတို့ စောင့်အိပ်ပေးရမလား”

လင်းအဂ္ဂမေးတော့ ဦးကျော်ခေါင် စဉ်းစားနေ၏။ သွေး တိုးနေတာတော့ အမှန်။ ဆေးထိုး၊ ဆေးသောက်ထားပေမယ့် သူ လူမသိ သူမသိတော့ မသေချင်။

ရုပ်ရှင်ထဲကလို သေခါနီးလျှင် မှာချင်တာတွေ စုံအောင် မှာခဲ့ချင်သည်။

“အိပ်လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ အမှေ့ခုတင်ကြီးက အကျယ်ကြီးပါ။ မိသားစုခုတင်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ စောင့်မယ် ဖေဖေ။ သားရယ် ဝတီတို့ညီအစ်မ ရယ်”

“အံမာ ကိုကိုနော်”

ခင်လွန်းဝတီအော်လိုက်တာ ကိုကို လူလည်ကျလို့ပါ။ သူ့စကားအရ မိသားစုခုတင်ကြီးပေါ်မှာ စုပြုံအိပ်ကြရမည့် အပေါက်။

ဦးကျော်ခေါင် လေသံပျော့လေးနှင့် -

“သမီးတို့ကတော့ မအိပ်ပါနဲ့ဇေ။ သားငယ်အိပ်ရင် တော်ပါပြီ”

အမှန်တမ်းဆင့် လွင်းနေရင် ၁၃၇

“အဲဒါမှန်ကွ။ သားက သူတို့နဲ့ပါ အတူစောင့်အိပ် မလို့”

“ဝတီတို့ စောင့်ဆိုလည်း စောင့်ပေးပါမယ့် ဘာဘ။ ခုတင်ပေါ်သာ မအိပ်ချင်တာ။ ကိုကိုနဲ့မအိပ်ချင်ပါဘူး။ သမီးတို့ က ဒီနားမှာ အိပ်မယ်”

ဘာဘ၏ခုတင်ခြေရင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ခင်လွန်း ဝတီပြောတော့ လင်းအဂ္ဂအသွင်က ရူးရှူးရဲရဲ။

“အံမာ... သူ့ကိုယ်သူများ ဧရာမအပျိုကြီးကျလို့။ ငါကလည်း မအိပ်ချင်ပါဘူးနော်။ မိန်းမတွေ ကိုယ်က နံတယ်။ ငါတို့ယောက်ျားတွေက မွေးတယ်”

“အံမယ်... ကိုကိုတို့သာ နံတာ။ မိန်းကလေးတွေက သန့်ရှင်းတယ်။ ရေစင်အောင်ချိုးတယ်၊ ကျီးတွန်းတယ်၊ သနပ်ခါး လိမ်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နံတာပဲ၊ ချိုင်းက နံကြတယ်”

“ကိုကိုသာ နံတာ... ချိုင်းမွေးအရှည်ထားတဲ့ လူကြီး”

“အေး... နတ်ပေးဦးဟာ။ ငါ့ချိုင်းမွေးတွေ တော်တော် ရှည်လာပြီ”

၁၃၈ နဂါးကြွယ်စင်ပျားဝေ

“ညဘက်ကြီး မမြင်ပါဘူး၊ မနုတ်ပေးဘူး”

“လုပ်ပါဟာ၊ ညီမလေးကလည်း ငါ့ချိုင်းက တော်တော် နံနေပြီ”

ဦးကျော်ခေါင်ကို နှိပ်ပေးနေရင်းမှ သူ့ချိုင်းကို နုတ်ပေးဖို့ အရေးဆိုနေသည့် လင်းအဂ္ဂကို ခင်လွန်းဝတီ မျက်စောင်းအကြီး ကြီး ထိုးပစ်လိုက်၏။

ဦးကျော်ခေါင်ကတော့ ရယ်နေ၏။ ခင်လွန်းကြင်၏ လက်ကလေးများနှင့် နှိပ်ပေးနေသည့် ပခုံးများ၊ ကျောများက လည်း တဖြည်းဖြည်း သက်သာလာတာမို့ သူ စိစဉ်ညွှန်ကြားရ သည်။

“သားက အဖေအိပ်ရာပေါ် လာအိပ်။ ခင်လွန်းတို့ ညီအစ်မက ဘာဘရဲ့ခုတင် ခြေရင်းမှာ အိပ်ရာခင်းပြီး အိပ်ကြ။ သားရေ နောက်နေ့ကျရင် အဖေအခန်းထဲ တိတိတစ်လုံးထည့်ပေး ထားပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ ကဲ အပျိုကြီးမ အောက်မှာ အိပ် ယာခင်း။ အဲဒါပေါ့၊ မြင့်စေချင်လို့ နုတ်ပြည်တင်၊ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချ”

ဘာကိုနှိပ်ပေးပြီးတော့ သူတို့ညီအစ်မ အခန်းထဲရှိ

အမှန်းတိမ်သင့် လွယ်နေရင် ၁၃၉

ဦးကျော်ခေါင်၏ခုတင်ခြေရင်းမှာ အိပ်ရာပြင်ကာ အိပ်ပေးကြရ သည်။

အအိပ်ကြီးလျှင် ပေါ်ရော်နေမှာစိုးလို့ ဘောင်းဘီရှည် လေးတွေ ဝတ်ကာ အိပ်ပစ်လိုက်သည်မှာ မိုးလင်းမှ တရေးနှီး တော့သည်။

အခန်း (၁၃)

“ဟင်”

ဦးကျော်ခေါင် အခန်းထဲမှ ညီအစ်မ (၂) ယောက် ထွက်လာကြတော့ နှင်းဒေဝီ လှမ်းမြင်လိုက်လျှင် ပြာခနဲဖြစ်သွား၏။ လင်းမဟာကိုနှိုးပြီး အတင်းဆွဲထူပြလိုက်သေးသည်။

“မောင် ဟိုကောင်မတွေ လွန်လာပြီ။ တွေ့လား ဒယ်ဒီ အခန်းထဲက ထွက်လာကြတာ”

“ဖေဖေနေမကောင်းလို့ စောင့်အိပ်ပေးကြတာပါကွာ ဖေဖေက အားငယ်တတ်တယ်။ မေမေရှိတုန်းကိုလည်း ဒီလိုပဲ။ သူ နေမကောင်းရင် ဝိုင်းနေမှကြိုက်တယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးနော်။ ဒယ်ဒီအရွယ်က အသက် ၇၀-၈၀ အဘိုးကြီးလည်းမဟုတ်သေးဘူး။ တော်ကြာ မကြားဝံ့ မနာသာတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ နှင်းက တားနေတာ”

“ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံး လာအိပ်ကြတာကွာ။ ဘာပူ စရာရှိသတုံး။ နှင်းရယ် အေးဆေးနေစမ်းပါ”

“ရှင်တို့ပဲအေးတယ်၊ ကောင်းတယ်။ ဘာမှ ပူရပင်ရ ကောင်းမှန်းမသိဘူး”

“မင်းပဲ ပူပါမိန်းမရယ်။ ငါ မပူပါရစေနဲ့”

နှင်းဒေဝီ ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ကပျာကယာထွက်ကာ လှေကားထစ်တွေဆီ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ ကို ပြောဆို နှိပ်ကွပ်ဖို့အတွက် အမိလိုက်လေ၏။

“အား”

ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့် ပျာပျာ ပျာပျာ လိုက်တော့ လှေကား ထစ်ပေါ်မှ ရှောခနဲ ပြုတ်ကျပြီ။

ခင်လွန်းဝတီတို့ နှစ်ယောက် ကြက်သေ သေနေရာမှ အပြေးဆီးဖမ်းထားပေမယ့် အရှိန်ကမသေး။

“အား”

(၃) ယောက်သား အလုံးလိုက် ဖရိုဖရဲ။

ကံကောင်းတာက လင်းအဂ္ဂ တက်လာတာနှင့်ကြုံပြီး အားလုံးကို ဆီးဖမ်းရပ်တံစေလို့သာ။

“ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

မေးလို့သာ မေးပေမယ့် သူ လှေကားမှတက်လာတော့ ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မ လှေကားအလယ်ရောက်နေတာ မြင်ရ သားပဲ။ နှင်းဒေဝီ အပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာတာကြောင့် (၃) ယောက် သား ဖရိုဖရဲဖြစ်နေကြတာ။

သို့သော် နှင်းဒေဝီစွပ်စွဲချက်ကတစ်မျိုး။ သူလည်း နာ ကျင်ထိခိုက်ပြီး အောက်ပိုင်းမှ သွေးတွေဆင်းလာခဲ့ပေပြီ။

“သူ သူတို့လုပ်တာ။ သူတို့ နှင်းကို တွန်းလိုက်တာ။ သူတို့အနားရောက်လာတုန်း ဆတ်ခနဲ တွန်းချလိုက်တာ”

“အင်”

ခင်လွန်းကြင် မျက်လုံးပြူးပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ခင်လွန်းဝတီကတော့ သူ့ကို ရန်တွေ့ဖို့ထက် အရေးပေါ် ဖုန်း ဆက်ဖို့သာ အော်ဟစ်နေမိသည်။

“ကိုကို လူနာတင်ကားမှာပါ။ အရေးကြီးတယ်။ အရေး ကြီးတယ်။ သူ့ယောက်ျားလည်း ပြေးပြောပါဦး”

နှင်းဒေဝီက စေတနာမထားပေမယ့် ခင်လွန်းဝတီက

တော့ သူမကို ပွေ့ချီပြီး စီစဉ်ညွှန်ကြားလို့။

“မယွန်း၊ မမနှင်းအတွက် အဝတ်အစားယူ။ ဆေးရုံ လိုက်ဖို့ပြင်”

“ငါကြောက်တယ်၊ နင် နင်တို့ပါလိုက်ခဲ့”

စောစောပိုင်းက ရန်သူလိုဆက်ဆံချင်သည့်နှင်းဒေဝီမှာ လည်း သွေးတွေမြင်ပြီး သတိလစ်၊ ပျော့ခွေသွားပေပြီ။

တစ်အိမ်လုံး ဟိုပြေး၊ သည်ပြေး၊ ဟိုဖုန်းဆက်၊ သည် ဖုန်းဆက်ဖြင့် မကြာမီ ဆေးရုံတင်ကားတစ်စီးရောက်လာပြီး နှင်းဒေဝီကို ခေါ်တင်သွား၏။

နောက်မှ လင်းမဟာနှင့် ယွန်းဒေဝီလိုက်ပါသွားကြ သည်။

ခင်လွန်းကြင်ကို ခိုင်းဖို့ အတင်းခေါ်နေပေမယ့် ခင်လွန်း ဝတီ အစ်မအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ပေးလိုက်ရသည်။ လူရှေ့ သူရှေ့ နှိပ်ကွပ်မှာ၊ အော်မှာ၊ ငေါက်မှာ ကြုံသိနေသည်။

“ဘာ နေမကောင်းဘူး။ မမက ဘာကို ကြည့်ရ မှာ”

“ဒါဆို နင်လိုက်ခဲ့။ အလကား ရေပေါ်ဆီမတွေ့။ အရေး အကြောင်းဆို အားမကိုးရဘူး”

၁၈၄ နှစ်ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဆောရီးပါ။ ကျွန်မတို့က ဘာမှလည်း လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

လင်းအဂ္ဂ ဝင်ပြောလိုက်မှသာ ဇာတ်လမ်းက ပြတ်တော့ သည်။

“ကိုကိုရော နင်ရော ပါနေပြီလေ။ အိမ်မှာလည်း ဖေဖေ နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုကနေ လိုတာလှမ်းပြော။ သွားကြတော့”

နောက်ဆုံးကျမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၄)

အင်းလျားကန်ဘောင်မှာ ခုံတန်းလေးတွေ။ ကျန်းမာရေး လိုက်စားကြသူတွေလည်း အများအပြား။

နံနက်စောစော ကန်ထဲမှနေထွက်လာသည့် ရှုခင်းကို ကြည့်ရတာကအစ ဆန်းဆန်းသစ်သစ်၊ ခင်လွန်းကြင်။

ဘာဘဆင်ထားသဖြင့် သူမကိုယ်မှာလည်း ထရပ်ဆု လှလှလေးနှင့်။

ဘာဘကလည်း ထရပ်ဆုနှင့်။ နှစ်ယောက်လုံးအပြာနှင့် အစိမ်းရောစပ်ထားသည့် ထရပ်ဆုလှလှတွေနှင့်။

နောက် ကင်းဘတ်နှင့်ပေါ့။ လောလောဆယ် လမ်း

မလျှောက်သေးဘဲ ထိုင်ခုံတစ်ခုမှာထိုင်ပြီး ထွက်ပေါ်လာမည့် နေလုံးကို ကြည့်ငေးကြသည်။

ဘာ နေမကောင်းသည့် တစ်ပတ်အတွင်း ထူရ၊ လှဲရ၊ နှိပ်ပေးရ၊ ပြုစုရနှင့်မို့ ခင်လွန်း ဘာကို လက်ပွန်းတတီး ရှိခဲ့ ရသည်။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ဦးလေးသားချင်းတစ်ယောက်လို ပေါ့။

ယခုလည်း ဘာအနားတစ်တောင်ကွာလောက်မှာ သူမ ပါဝင်ထိုင်မိ၏။ ဆံပင်ရှည်လေးကို သားရေကွင်းနှင့် စည်း ချထားပြီး ထရပ်ဆုလှလှလေးနှင့် ဦးထုပ်အဖြူလေး ဆောင်းထား သည့် ခင်လွန်းပုံစံလေးက နှင်းသောက်ပန်းလေးလို။

သူမတို့ခုံတန်းသို့ ကောင်လေး (၂) ယောက်လာထိုင် တော့ ခင်လွန်း ဘာအနားသို့ ထပ်ရွှေ့မိ၏။ (၄) ယောက်ဆို တော့ ကျပ်သွားပြီလေ။

ကောင်လေး (၂) ယောက်အသွင်က ခပ်လန်းလန်းနှင့် ခပ်ရမ်းရမ်း။

သူမအနားမှာ ဘာရှိနေတာတောင်။

သူတို့က သေချာကြည့်လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ -

“နင့်ကို မြင်ဖူးပါတယ်၊ ငါတို့ကိုသိလား”

“မသိပါဘူး။ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဦးကျော်ခေါင် ခင်လွန်းကို လက်ဆွဲပြီး လမ်းစတင် လျှောက်ရပါတော့သည်။ စကားနည်းရန်စဲပေါ့။ လူတွေအများကြီး ရှိနေတာမို့ သည်ထက်ပိုပြီး မနှောင့်ယှက်ကြတော့ပါ။

“ဘာနဲ့ခင်လွန်း လမ်းပြိုင်လျှောက်မယ်”

ဘာက ခင်လွန်းကြင်ကို စိန်ခေါ်တော့ သူမ ပြီးရယ် ရသည်။

“တောမှာ လယ်ကြိုလယ်ကြား လျှောက်လာတဲ့ ခြေ ထောက်နော်။ ဘာ ဖျာသွားမယ်”

“ဖျားသေးဘူး၊ လာ ပြိုင်ကြမယ် အိုကေ”

နှစ်ယောက်သား လမ်းအပြိုင်လျှောက်လိုက်ကြတော့ ချွေးများပင် စို့လာခဲ့သည်။

“လာစမ်းပါ။ နွားပျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကျိုးတဲ့နော်”

“ဘာကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နွားနဲ့နှိုင်းနေ”

“သဘောပြောတာပါ။ စကားပုံလေ စကားပုံ”

“ဟင်း ... ခင်လွန်း ညှာထားလို့ပါ”

“အဲမယ် ... ငါ့ကို သိက္ခာကျအောင်မလုပ်နဲ့၊ လျှောက်

လျှောက်နိုင်သလောက် လျှောက်”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အပြိုင်လျှောက်
လိုက်ကြတာ နောက်ဆုံးကျမှ ခင်လွန်းနိုင်ပါသည်။ ဘာဘ လျှော့
ပေးတာလားတော့မသိ။

ကန်စောင်းထိုင်ခဲ့မှာ ခေတ္တပြန်ထိုင်ပြီး အမောဖြေတော့
ကန်ဖြတ်လေပြည်က တညှင်းညှင်း၊ တသုန်သုန်။

“လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ကြဦးစို့”

“ဘာက လုပ်တတ်လို့လား”

“ခင်လွန်းကိုကြည့်ပြီး လိုက်လုပ်မယ်၊ မေ့ကုန်ပြီ”

နှစ်ယောက်သား လေ့ကျင့်ခန်းအတူ ပြုလုပ်ကြပြီးမှ
အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ လင်းအဂ္ဂနှင့် ခင်လွန်းဝတ်စုံကို
အပြင်ထွက်ဖို့ ဟန်ပန်နှင့်တွေ့ရ၏။

“ကိုကိုတို့ ဒီနေ့ ဆေးရုံဆင်းမယ် ဖေဖေ၊ အဲဒါ သွား
ခေါ်မလို့”

“သား ဝတ်စုံကိုခေါ်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“သားပါတာပဲ ဖေဖေ၊ ဝတ်စုံက လုပ်တတ်ကိုင်တတ်
ရှိလို့ပါ”

“အေးအေး ဖေဖေက စိုးရိမ်လို့ပါ။ နှင်း ခုတလော
ရန်လိုနေတယ်”

“သဝန်တိုနေတာပါ ဖေဖေရာ။ ဒါ့ထက် ဒီနှစ်ယောက်
ကို ပိုချစ်နေတယ်ဆိုပြီး၊ ဟင်း ချစ်အောင်တော့မနေဘူး၊ သွားပြီ
ဖေဖေ”

“အေး အေး ဖြည်းဖြည်းမောင်းသွားနော်”

ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ခင်လွန်းကြင် ထမင်းစားခန်းဘက်သို့
တန်းဝင်လာခဲ့ကြသည်။ (၇) နာရီကျော်ပြီလေ။

“ဘာဘ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီသွားတော့မလို့လား”

“အင်း၊ ကုမ္ပဏီမသွားနိုင်တာ (၃) ရက်ရှိပြီလေ။ မနက်
ကတော့ အပြေးပြိုင်နေပြီး အလုပ်ကျမသွားဘူးလို့ သူများတွေ
ကဲ့ရဲ့မှာပေါ့”

“ဘယ်သူကကဲ့ရဲ့”

“ဟောဒီကောင်မလေးပေါ့”

“မကဲ့ရဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လေ ဘာဘအရွယ်က အဘလို
အဘိုးကြီးမဟုတ်သေးတော့လည်း အလုပ်လုပ်ရဦးမှာပေါ့နော်။
ခင်လွန်း အလိုဆို အလုပ်တွေ သား (၂) ယောက်ကို ဦးစီးခိုင်းဦး
ဘာဘကို အနားယူစေချင်လိုက်တာ”

“ဟင် ဘဘက အဘိုးကြီးအိုကြီးမှ မဟုတ်သေးတာ။ အလုပ်တွေလုပ်ရဦးမှာပေါ့။ (၅၆) နှစ်သို့တာ ဘာရှိသေးလို့။ နိုင်ငံတကာမှာရော မြန်မာပြည်မှာပါ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်တွေဟာ အသက် (၇၀) ကျော်တွေ။ အမေစု ကြည့်ပါလား။ ဘာဦးတင်ဦး တို့ဆို (၉၀) တောင်ကျော်သေး။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်။ ကဲ ဘဘ ခိုက်ပြည့် အောင် ဖြည့်လိုက်ဦး။ နံနက်စောစောစာကို သူဌေးလိုစားပါ တဲ့”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

“အများကြီးစားဖို့ ပြောတာ။ နေ့လယ်စာတွေ ညစာ တွေကျ လျော့စားပေါ့”

ဘဘအတွက် ပြင်ဆင်ပေးပြီး သူမအတွက်ကတော့ ပဲပြုတ်နှင့် ထမင်းကြော်။ နောက် နို့ပူပူလေးတစ်ခွက်။

“ဘဘလည်း ထမင်းကြော်စားချင်တယ်။ မွေးနေတာပဲ။ ကော်ဖီမသောက်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ နို့သောက်တာလဲ”

“နွားနို့ကမှ အာဟာရဖြစ်တာ ဘဘရဲ့။ ထမင်းကြော် က အစာမကြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘဘဖို့ လှိမ့်တယ်ဆိုရုံလေး လှိမ့်ပေးမယ်နော်၊ ခဏလေးစောင့်”

ချက်ချင်းပင် ထပြီး ထမင်းကြော်ပေးနေသည့် ခင်လွန်း ကို ကြည့်ပြီး ဦးကျော်ခေါင် ပီတိတွေဝေနေမိသည်။ ဘုရားပေး သော ဆုလား။ ရှေးရေစက်လား။

“ရပြီ ဘဘ၊ စားကြည့်”

“ကောင်းတယ်”

ဦးကျော်ခေါင် ထမင်းကြော်နှင့် ကော်ဖီစားသောက်နေ ရင်း ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေတဝေဝေ။

သူ့ရဲ့ နေဝင်ချိန်ဆည်းသာရိပ်မှာ သူကလေးဟာ အမှီ သဟဲလား။

အတောင်အလက်စုံရင် ပျံ့တက်ကြစမြဲမို့ သူကလေး ကရော ပျံ့ထွက်သွားမှာလား။

သားတွေ၊ သမီးတွေတောင် အတောင်စုံရင် အချိန်တန် ရင် မိဘရင်ခွင်ကို စုံကနိပြီး ပျံ့ထွက်သွားတတ်ကြသေးတာ။

သားကြီးလင်းမဟာဆို အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဥမကွဲ၊ သိုက် မပျက် အတူနေကြသည်ဆိုပေမယ့် ချွေးမဖြစ်သူနှင့် နှင်းဒေဝီဟာ မစ္ဆရီယစိတ်များသူ၊ အလိုမရွက်ကြီးသူ၊ လောဘကြီးသူမို့ သူတို့ အိမ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပူလောင်စေခဲ့ပြီ။

သားကြီးတို့ကို အိမ်ခွဲပေးဖို့ သူ စီစဉ်ရပါတော့မည်။

ယခုလည်း သားငယ်နှင့်ခင်လွန်းဝတ် ဆေးရုံလိုက်သွားပြီး နှင်းဒေဝီကို ကြိုကြသည်။

ဘာသံတွေကြားရဦးမည်မသိ။

အထီးကျန်ဘဝမှာ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း သည်လိုရသလေးမျိုးကို သူ ကြာရှည်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပြန်သည်။

ဪ... လူ့အလိုလောဘဆိုတာလည်း အဆုံးမသတ်နိုင်တော့ပါလားလေ။

သူ စားသောက်ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီသွားဖို့အတွက် ပြင်ရဆင်ရပေးဦးမည်။

ယခင်လို ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်ကိုင်ပေးမယ့် ယခုကျ ဦးကျော်ခေါင် ခင်လွန်းပြင်ဆင်ပေးမှုကို သာယာနှစ်လိုနေမိပြီ။

သူကလေးကလည်း အလိုက်သိပါဘိ။

သူ့အနားမှာ ငှက်ကလေးလို တိတိတာတာ။

“ဘာ ရေချိုးရင် ရေနွေးစပ်ရမယ်နော်”

“အေးအေးလေးပဲ ချိုးချင်တာ”

“မရပါဘူးနော်၊ ဘာကိုယ်ဘာ (၁၆) နှစ်သားလေးမှတ်မနေနဲ့တော့။ နေဦး ခင်လွန်းစပ်ပေးမယ်”

ထမင်းကြော်စားပြီးတော့ သူ ကိုယ့်အခန်းပြန်လျှင် ခင်လွန်းကြင်ပါ နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

သူ ရေချိုးဖို့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ သူ့ရေချိုးနေစဉ်လည်း အခန်းထဲမှာ အိပ်ရာသိမ်း ရှင်းလင်း။

သည်နေ့ဝတ်သွားဖို့အတွက် အဝတ်အစားထုတ်ပေးထားသည်။

သူ ရေချိုးခန်းကထွက်လာတော့ ခင်လွန်း ပြာသွားရသည်။

“ဟာ ...ဘာ ခေါင်းပါလျှော့တယ်။ ခက်တော့တာပဲ။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်လျှော့ရင် ရပါပြီ ဘာဘရယ်”

ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်သံလေးကို သာယာရင်း သူကတော့ ပြုံးပြီးကြို။

ဇနီးသည်နှင့်တုန်းကတောင် ဒီလိုရသမျိုး ရခဲ့တာမဟုတ်။ သူ့ကို သိပ်လည်း ဂရုစိုက်ခဲ့တာ မဟုတ်။

“အကျင့်ပါနေလို့ပါ။ မိခင်လွန်းလေးရာ။ ကဲ စိုးရိမ်လည်း သုတ်ပေးဗျာ”

သူမက မျက်နှာသုတ်စောင်တစ်ခုကို ခြုံပေးလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ရေသုတ်၊ ဒရိုင်ယာမှုတ်ပေးသည်။ မျက်နှာလေးက

အိုအို။

ဦးကျော်ခေါင် နောက်လိုက်မိသည်။

“ခင်လွန်းက ဘာဖျားရင် ကြည့်ပေးရမှာစိုးလို့ မဟုတ်လား။ ပစ်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ။ ခင်လွန်းမရှိခင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ နေလာခဲ့တာပါ။ အလေ့ကျသစ်ပင်တွေလိုပေါ့၊ မာပါတယ်”

“ဟင် ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ ဘာကို ခင်လွန်း ဒီလောက် ဂရုစိုက်နေတဲ့ကြားထဲက ဒီလိုတွေးဖြစ်လိုက်သေးတယ်ဟုတ်လား”

မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံတက်လာရင်း သူကလေးအသံတွေ တုန်လာတော့ ဦးကျော်ခေါင်ရင်ထဲ ကြည်နူးမိသလို။

“ခင်လွန်းယောက်ျားရသွားရင် ဘာကို ဒီလိုပဲ ပစ်ထားခဲ့မှာပါ။ ခုထဲက ပစ်ထားလိုက်။ တော်ကြာ အကျင့်ပါပြီး ဘာ မနေတတ် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

သူ ခင်လွန်း၏စိတ်ကို စမ်းကြည့်၊ ဆန်းစစ်ကြည့်နေတာပါ။

“ခင်လွန်းယောက်ျားမယူပါဘူး ဘာဘရယ်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးတဲ့ အပျိုကြီးပဲလုပ်မယ်။ ယောက်ျားတွေကို ကြောက်ပါတယ်။ ခင်လွန်း မြင်ဖူးသမျှတော့ ယောက်ျားတစ်ရာမှာ ကိုး

ဆယ်လောက်က လူဆိုးတွေချည်းပဲ။ ရွာမှာဆို ထန်းရည်သမားချည်းပဲ။ မူးရူးပြီး မိန်းမကို နှိပ်စက်၊ သားသမီးတွေကို နှိပ်စက်၊ စိတ်ပျက်စရာတွေချည်းပဲ”

“အဲဒါ တောသားတွေလေ ခင်လွန်းရဲ့။ မြို့သားတွေက ဒီလောက်မဆိုးဘူးထင်ပါတယ်”

“မြို့သားတွေက ပိုဆိုးတာပေါ့ ဘာရဲ့။ နှမချင်း၊ သားချင်းစာတဲ့စိတ်၊ ရိုးမြေကျပေါင်းချင်တဲ့စိတ် မရှိပါဘူး။ ချစ်သူ ဖြစ်တာနဲ့ ပါမစ်ရသလို ကန်တော့ပါရဲ့ တဖြည်းဖြည်း မတော်မတရားတာတွေ ကြားနေရလို့။ ဘယ်သူမှ မယုံရဲစရာပဲ။ အပျိုကြီးလုပ်နေတာပဲ အေးပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အပျိုကြီးလုပ်ပြီး ဘာကိုပြုစုပေါ့။ ဘာသေတော့ ခင်လွန်းကိုလည်း အမွေတချို့ ပေးခဲ့မှာပေါ့။ ရပ်တည်လို့ရအောင်”

“ဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး ဘာဘရယ်။ ခင်လွန်းရဲ့ စေတနာကို အရောင်မဆိုးပစ်ပါနဲ့။ ခင်လွန်း ခုသာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို မရင်းနှီးသေးလို့ပါ။ ရင်းနှီးသွားတဲ့အခါကျ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာစားနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးက မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်အတွက်

၁၉၆ နဂါးကြယ်စင်ယုဂ

ဘယ်တော့မှ အထာကျမယ်၊ ရင်းနှီးမယ် မထင်ပါဘူးကွယ်။
ခင်လွန်းကို ဘာ၊ စိတ်မချပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေသွားပါ။ ဘာနဲ့အတူ အဖော်လေးရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါ
ပြီကွယ်”

ခင်လွန်းကြင် ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ဘာကိုသာ အဝတ်
လဲဖို့ ကူညီပေး၊ အလုပ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဘာနှင့်အတူ
အိတ်ဆွဲကာ ကားဆီလိုက်ဖို့ပေးလိုက်သည်။

ဒါဟာ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်လား။

ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်မျိုး မဟုတ်တာတော့ အသေ
အချာ။

ဦးကျော်ခေါင်၏ကား ထွက်သွားတော့ ခင်လွန်းကြင်
လက်ကလေးပြကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၅)

ဆေးရုံကို အဘောရှင်းနှင့်တက်လိုက်ရပြီး (၄) ရက်
မြောက်မှာ ဆေးရုံမှ ဆင်းရမည့် နှင်းဒေဝီ။

အစက ကိုယ်ဝန်ကို အကြောင်းပြုပြီး အခွင့်အရေးတွေ
ရာနှုန်းပြည့် ရယူနေရတာ။ ယခုကျ ကိုယ်ဝန်ကပျက်ကျသွားခဲ့
ပြီ။

နှင်းဒေဝီ ယူကျုံးမရဖြစ်ရတာ အဆမတန်။ လူမိုက်ဟာ
အမှန်ကို မမြင်သလိုဘဲ နှင်းဒေဝီလည်း အမှန်ကို မမြင်နိုင်ခဲ့ပါ။

သူ စွဲမှတ်ထားတာက သူ ဒီလိုကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရတာ
ခင်လွန်းကြင်တို့ ညီအစ်မကြောင့်။

၁၉၈ မိုးကြယ်စင်ပျားစာ

သူ့ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျရတာ သူတို့ညီအစ်မကြောင့်ဟု
တရားသေမှတ်ထင်ထားသည်။

“ဖြစ်တဲ့နေ့က အဲဒီဟာမတွေ့နောက် လိုက်ရလို့ လှေ
ကားပေါ်က လျှောကျတာ။ လှေကားကိုလည်း ပြောင်လက်နေ
အောင် သူတို့ညီအစ်မပဲ တိုက်ကြတာ။ နှင်း ချော်ကျအောင်
နှင်းလဲပြီး ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျအောင် သူတို့ ထောင်ချောက်ဆင်
ထားတာ”

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒေါသပုန်ထလို့မပြီး။ ငြိမ်းလို့မပြီး။
ဒါကို ခင်လွန်းဝတီတို့ ညီအစ်မကတော့မသိရှာ။ လင်းအဂ္ဂလည်း
မသိ။

ဒါကြောင့်သာ သူမရီး ဆေးရုံမှ ဆင်းမည်ဆိုတော့
ကူညီရအောင်။ ခင်လွန်းဝတီကိုခေါ်လာခဲ့တာ။

ဆေးရုံမှ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဘောရှင်းကြောင့်
အားနည်းနေပြီး ဒေါသကြီးနေသည့် နှင်းဒေဝီ ပေါက်ကွဲပါလေ
တော့သည်။

“သွား ငါ့မျက်စိရှေ့ကို မလာနဲ့။ လူသတ်သမတွေ
မမြင်ချင်ဘူး။ ငါ့ကလေးကို နှင်တို့သတ်တာ၊ ငါ့ကိုပါ နှင်တို့သတ်
တာ။ တစ်အိမ်လုံးကို မောင်ပိုင်စီးချင်နေကြတဲ့ မိန်းမယုတ်တွေ”

အမုန်းတိမ်သင့် လွမ်းနေရင် ၁၉၉

ခင်လွန်းဝတီ မျက်နှာဖွေးခနဲနေအောင် ပျက်ကျသွားပြီး
နေရာမှာပင် ကြက်သေ သေနေမိ၏။ နှင်းဒေဝီက ပါးစပ်မှ
ပြောရုံမဟုတ်၊ လက်ကပါ အနီးရှိ ပစ္စည်းတို့နှင့် ကောက်ပေါက်
သဖြင့် သူမ၏ရင်ဘတ်သို့ ထိမှန်ကုန်ကြသည်။

လင်းမဟာရော လင်းအဂ္ဂပါ နှင်းဒေဝီကို တားကြ၊
ဆွဲကြရသည်။ ခင်လွန်းဝတီ အခန်းထဲမှ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

ကိုယ်က စေတနာနှင့်ကူညီဖို့ လိုက်လာပေမယ့် သူက
တော်တော်ကြီးကို မုန်းနေတာကိုး။

မီးလောင်သလို ဒေါသတွေနှင့် ပူလောင်နေသည့် နှင်း
ဒေဝီ၏ အမုန်းဟာ အသလွတ်ရန်လိုနေသည် ဆိုပေမယ့် သည်
ပြဿနာဟာ မသေးကြောင်း လွန်းဝတီသိလိုက်ပြီ။

ငါတို့ညီအစ်မအတွက် တောင်စွယ်နေကွယ်ရဦးတော့မှာ
လား။ သူ့အမုန်းတွေက တိမ်တွေလို ငါတို့အပေါ်မှာ ဆင့်အုပ်နေ
ပြီ။

သည်အဖြစ်အပျက်ဟာ သူမ၏နှလုံးသားကို ရှက်ရွံ့၊
ကြေကွဲစေသည်မို့ သိမှတ်မဲ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ခင်လွန်းဝတီ
လျှောက်လှမ်းနေမိတာ မြန်မှမြန်။

ဘယ်တွေ့ရောက်နေသလဲ။ ငါ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ။
လွန်းဝတီ မသိတော့ပါ။ လူတစ်ကိုယ်လုံးထူပူနေပြီး မီးလောင်
ပြင်ထဲ တိုးဝင်နေရသည့်နှယ်။

နွေကန္တာရကြီးထဲမှာ တစ်လောကလုံး ပူလောင်ကျွမ်း
မြည်လို့။

လင်းအဂ္ဂမှာ မီးနေသည်မို့ ဘာမှ ရန်လုပ်မနေချင်တော့
ပေမယ့် ခင်လွန်းဝတီ အရှက်ကြီးရက်၊ အခံစားကြီးခံစားနေရ
တာသိသည်ကြောင့် အခန်းထဲမှ ချက်ချင်းပင်ကျောခိုင်းထွက်ခွာ
ခဲ့သည်။

ခင်လွန်းဝတီကို အရိပ်တောင်မမြင်ရတော့။ သူမ ဝတီ
ထားတာ အစိမ်းနုရောင်ဝတ်စုံလေး။

လုံချည်နှင့်အင်္ကျီ ဝတ်ပါရစေဆိုလို့ သူဝယ်ပေးထား
သည့် ဝမ်းဆက်အိအိလေး။

ယခု အစိမ်းရောင်လေး ဘယ်ကိုလွင့်သွားပြီလဲ။ ဆေးရုံ
က လှေကားတွေ ၃-၄ နေရာ။ ဘယ်လှေကားမှ ဆင်းသွား
သည် သူ မသိလိုက်။ ဖုန်းခေါ်ရအောင်လည်း ကောင်မလေးက
သွားလေရာ ဖုန်းယူတာမဟုတ်။

သူ ရင်တွေပူလှသည်။ ခင်လွန်းဝတီဟာ ရန်ကုန်ကို

မကျွမ်းကျင်သေးပါ။ မသွားတတ် မလာတတ်ပါ။

ယုတ်စွအဆုံး သူတို့အိမ်ကိုတောင် လိပ်စာသိမည်
မထင်။ ဖုန်းနံပါတ်တွေရော အလွတ်ရပါ့မလား။

“တောက်”

သူ့စိတ်ထဲမှာ သူမရိုးကိုသာ စိတ်တိုနေမိသည်။ အတွေး
အခေါ်တွေက တစ်လွဲစီ။ ကိုယ့်အကုသိုလ်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်ပျက်နေ
ရပေမယ့် တရားမရသေး။ သူ အလုပ်သမားတွေကို မေးစမ်းပြီးမှ
ခင်လွန်းဝတီ ဆင်းသွားရာအရပ်သို့ အပြေးလိုက်ရသည်။

“ဝတီ ဝတီ”

နောက်ဆုံးကျမှ သူမကိုမိသွားသည်။ မျက်ရည်များနှင့်
ကောင်မလေးကို သူ စိတ်တိုတိုနှင့် ဆွဲဖက်ထားလိုက်ပြီး အပြစ်
တင်မိသည်။ လိုက်ရတာ မောလှပြီလေ။

“ဝတီ ဘယ်တွေ့လျှောက်သွားတာလဲ။ ဘာတွေ
လျှောက်လုပ်မလို့လဲ။ ကိုကိုကို နည်းနည်းမှ မငဲ့ညှာ မထောက်
ထားတော့ဘူးလား”

“ဝတီတို့ ကိုကိုအိမ်မှာ နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ သူတို့က
တော်တော်မှန်းတီးနေပြီ။ ပဋိပက္ခမကတော့ဘူး။ ဝိရောဓိဖြစ်လာ
ပြီ”

“နားထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဝတီရာ။ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ လာပြီး ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ ဖေဖေအတွက်လည်း ခင်လွန်းမရှိလို့မဖြစ်ဘူး။ ကိုကိုအတွက်လည်း ဝတီရှိမှဖြစ်မယ်။ သူတို့ကို အိမ်ခွဲပေးခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဝတီတို့ကြောင့် ကိုကိုတို့မိသားစု ဥက္ကဋ္ဌ သိုက်ပျက်ရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“သူ သဘောထားသေးသိမ်လို့ သူ စိတ်ထားမမြင့်မြတ်လို့ ဖြစ်ရတာ။ ဝတီအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကိုကို အခု သူတို့ကို သွားကူလေ”

“သူတို့ထက် ဝတီကပိုပြီးအရေးကြီးတယ်။ ကိုကိုကို လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

သူမ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခေါ်ရသည်။

“ကိုကို”

“ညီ ပြန်လာကူဦးလေ”

“ကိုကိုမိန်းမလုပ်ပုံ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ။ ဝတီကို လိုက်ရှာနေရတာ။ အဲမှာ အလုပ်သမားတွေ ကူလိမ့်မယ်။ သူတို့ကားထိ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်”

“ညီမလာတော့ဘူးလား”

“အောက်ပဲ၊ ကားနားကစောင့်နေတော့မယ်။ ကိုကိုမိန်းမတကယ်မလွယ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကလည်း ဝတီကို အပျောက်မခံနိုင်ဘူးနော်”

“အေးပါကွာ၊ မင်း ဒီလောက်ရောဂါသည်းနေလည်း မင်းပြောသလို လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

လင်းမဟာက လူအေးဖို့ ပြဿနာမလုပ်သော်လည်း မကျေနပ်တာတော့ အသေအချာ။ ဘယ်နှယ် အစ်ကိုနှင့်မရီးထက် လွန်းဝတီကို ပိုပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေပါလား။

သူ ဝတီကို ကားရှေ့မှာ ထိုင်ခိုင်းထားပြီး အပေါ်မှ ဆင်းလာမည့်သူတွေကို စောင့်နေလိုက်၏။ ဝတီကိုလည်း နားလည်အောင် တဖွဖွရှင်းပြနေရသည်။

“ဝတီတို့ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံး ကိုကိုတို့အတွက် အရေးပါနေပြီနော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမငယ်နဲ့။ သူတို့နဲ့ဖက်ပြီး ပြောနေစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

“နှင်းဒေဝီကတော့ သူ အဘောရှင်းဖြစ်တာနဲ့ ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး ဟိုရမ်း ဒီရမ်း ရမ်းမှာပဲ။ ဝတီ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

“ဝတီတို့က သူစိမ်းတွေပါ ကိုကိုရယ်”

“လာပြန်ပြီ၊ အဲဒါတွေ စိတ်ညစ်တာ။ တောပြန်ပြေးဖို့ တော့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့။ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထိပြေးလည်း လိုက် ရှာမှာပဲ။ လိုက်ခေါ်မှာပဲ”

“Why”

မေးပြီးမှ ဝတီ နောင်တရသွားသည်။ ရေလာမြောင်း ပေးကြီးလား။ သူနှင့်ကိုယ်က ရွယ်တူလေးတွေလည်းမဟုတ်၊ အလွှာလည်းမတူ။

ကိုကိုက (၂၄)၊ ဝတီက (၁၈)။

ကိုကိုကဘွဲ့ရပြီး၊ သူမက (၁၀) တန်းလေးအောင်ရုံ။

ကိုကိုက သူဌေးသား၊ သူမက သူတို့အိမ်မှာ ကပ်နေရသူ။

စိတ်ကူးကတော့ ယဉ်ခွင့်ရှိတာပေါ့။

လူသားတွေအားလုံးဟာ အပြင်လောကမှာ အဆင်မပြေကြသရွေ့ စိတ်ကူးယဉ်လောကမှာ စိတ်ကြည်နူးမှုရှာနေကြတာ။ သို့သော် ခင်လွန်းဝတီဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးတော့မဟုတ်။

သူမ၏ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ

ကွန်ပျူတာဦးနှောက်နှင့်တွက်ချက်နေမိပါပြီ။

ညီအစ်မ (၂) ယောက်လုံးအတွက် အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံတွေ မြည်နေပြီ။ နှင်းဒေဝီတစ်ယောက် သည်လောက် ခါးခါးသီးနေတာကို သူမတို့ ကုတ်ကတ်နေဖို့ သင့်တော်ပါရဲ့လား။

“မခွဲနိုင်လို့ပေါ့၊ ဝတီကို မမြင်ရရင်၊ ဝတီအသံကို မကြားရရင် ကိုကိုနေလို့မရတော့ဘူး”

“ညီမလေးလိုပေါ့”

“ဟုတ်မယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရဲ့အစ်ကို လင်းမဟာထက်လည်းစိုတယ်။ မရိုးတော်နဲ့ဆို ဝေးရော”

သူမတို့ပြောနေကြတုန်း အပေါ်ထပ်မှ နှင်းဒေဝီတို့ ဆေးရုံဆင်းလာကြသဖြင့် လင်းအဂ္ဂ ပြေးကြိုးရသည်။ အစ်ကိုမျက်နှာက ရှိသေးသည်။

လွန်းဝတီကတော့ သွားမကြိုတော့ပါ။

အပြီးလေးနဲ့ပြီးသွားကြိုမိတဲ့ ခွေးလေးကို သူတို့က နှာနု ဖြတ်ကန်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အအော်လည်းမခံချင်တော့။ အပြောလည်း မခံချင်တော့။

နှင်းဒေဝီ၊ ယွန်းဒေဝီနှင့် လင်းမဟာ။ သူဌေးတွေမို့

(၃-၄) ရက် ဆေးရုံတက်သည့် ဝန်စည်စလယ်တွေက အများ အပြား။

ကားနောက်ဖုံးထဲမှာ ပြည့်သွားသည်။ နှင်းဒေဝီ ကား ရှေ့ထဲမှာ အခန့်သား ထိုင်နေသည့် ခင်လွန်းဝတီကိုမြင်လိုက်ရ တော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန် တူးခါးသွား၏။

သည်ကောင်မလေးတွေကို အိမ်ပေါ်ကကန်ချမယ်၊ ငါ့ အကြောင်းပြရဦးမှာပေါ့။

“မောင် နှင်း ဘယ်မှာထိုင်ရမှာလဲ”

“နောက်မှာထိုင်မယ်လေ နှင်းရဲ့”

“ဖြူစုတ်၊ ပျော့ဖတ်နေတဲ့ရုပ်နဲ့ နှင်းကို သေသွားစေချင် လို့လား။ ရှေ့မှာထိုင်မယ်”

လင်းမဟာ အကျပ်ရိုက်သွားဆဲ လင်းအဂ္ဂကပင် စကား နည်းရန်စဲ ဝင်ရောက်ဆုံးဖြတ်ပေးရသည်။

“ကိုကိုမောင်၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကစီနဲ့ပြန်လာခဲ့မယ်။ ကားယူသွားလိုက်တော့”

“ငါ့ကားကရော ဘယ်သူမောင်းမလဲ”

“ယွန်းဒေဝီ မောင်းခိုင်းလိုက်”

“သူက မကျွမ်းဘူး၊ လူတွေရော၊ ဝန်စည်စလယ်တွေ

ရော ကား (၂) စီးမှ အဆင်ပြေမှာ။ ညီ မောင်း”

“ကိုကိုမောင်းတဲ့ကားရှေ့ထဲမှာ သူ့စီးလေ၊ ဘာတွေ ရစ်နေတာလဲ”

“ယွန်းကလည်း ရှေ့ကပဲစီးတတ်တာ။ ကိုလင်း၊ ဝတီက တောမှာ ရွံ့ထဲလျှောက်လာတဲ့၊ ဗွက်ရုန်းလာတဲ့ခြေထောက်ပါ။ ခုမှ တယုတယတွေ လုပ်မနေပါနဲ့”

ပြဿနာကအကြီးကြီး။ တကယ်က လွန်းဝတီရှေ့မှာ နောက်မှ မဟုတ်ပါ။ သူတို့အုပ်စုကြီးကို ကြောက်တာ။

ယခုတော့ ကား (၂) စီးလုံး သူတို့နှင့်ပြည့်နေမည့်အပြင် လင်းအဂ္ဂ ရုန်းထွက်တော့လည်းမရ။ သူတို့စီစဉ်ပုံက -

တစ်ဖက်ကားမှာ လင်းမဟာနှင့်ယွန်းဒေဝီ၊ သည်ဘက် မှာ လင်းအဂ္ဂနှင့် နှင်းဒေဝီ။ ခင်လွန်းဝတီ ကားရှေ့ခန်းမှ ပြန် ဆင်းလိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ်၊ ဝတီ ဘယ်ကစီးစီးဖြစ်ပါတယ်။ ဝတီ နောက်ဘက်ကစီးမယ်”

ပြောပြီး ကားနောက်ဘက် ဝင်သွားတော့ လင်းအဂ္ဂ မကျေနပ်တာလေးတော့ သိအောင်ပြချင်၏။

“ဒါဆို ယွန်းဒေဝီ ငါ့ဘက်လာစီး။ ကိုကို ကိုယ့်ကိုစွဲကြီး

၂၀၈ နဂါးကြယ်စင်မှူးဝေ

ကိုယ်ခေါ်”

“အို နင်းက ဒီကားစီးမှ အဆင်ပြေမှာ”

“ဒါဆို ကိုကို ဒီလာမောင်း၊ ကျွန်တော် ဟိုကားမောင်း
မယ်”ပြဿနာမဟုတ်တာ ပြဿနာလာရှာနေသည့် အဖွဲ့အား
လင်းအဂ္ဂ စိတ်တွေတိုနေမိသည်။ နေမကောင်းတာကို အခွင့်
အရေးယူသည့် မိန်းမတွေ။“ကိုကိုက ကိုယ့်ကားပဲကိုယ်ကျွမ်းတယ်။ ညှိကားကို
မောင်းရတာ လက်မတွေ့ဘူး”လင်းအဂ္ဂ တော်တော်စိတ်ရှည်ထားရပါသည်။ ဝတို့ကို
လည်း အားနာလှပါပြီ။ ဝတို့ကို ခွေးလောက်ပဲ သဘောထားသူ
တွေ။“ကဲ ခင်ဗျားတို့သဘောအတိုင်းပါပဲ။ ဝတီ၊ လာ ကိုကို
ကားငှားပေးမယ်။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော်။ ကိုကို ကားနံပါတ်ကို
မှတ်ထားမယ်။ အိမ်ကိုအတူတူရောက်မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အသက် (၁၈) နှစ်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ ဖြူဖြူစင်စင်၊
နုနုငယ်ငယ်၊ မြင်ရုံနှင့် စပယ်ဖြူလေးမှန်း သိသာစေသည့်

အမှန်တစ်ဆင့် လွှမ်းမိုးရန် ၂၀၉

ကောင်မငယ်လေးတစ်ယောက်ကို။

တက္ကစီတစ်စီးပေါ် လင်းအဂ္ဂ တင်ပေးလိုက်မိပါသည်။
နံပါတ်တော့ မှတ်ထားလိုက်တာပေါ့။ဒါဟာပဲ သူတို့ဘဝကို မှန်တိုင်းထန်စေမည်ဖြစ်ကြောင်း
လင်းအဂ္ဂ အနည်းငယ်မျှ မတွေးမိခဲ့ပါချေ။

* * *

အခန်း (၁၆)

ကားမောင်းသူက အသက် (၃၀) ကျော်၊ လူရည်သန့် တစ်ဦးပါ။

သူကားပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ တောင်ကျရေလို စီးဆင်း နေသည့် လုံမငယ်လေးအား နောက်ကြည့်မှန်မှ လှည့်တကြည့် ကြည့်။ သူ့နောက်မှ ကား (၂) စီးလိုက်လာပေမယ့် ခိုင်မြဲအောင် တို့က ကျွမ်းပြီးသား။

ကားလောကမှာ လုပ်စားနေတာကြာပြီ။ လမ်းမှာ လိုင်း တွေကျပ်၊ ကားတွေကျပ်နေတာကလည်း အခွင့်ကောင်း။

တကယ်ကျ သူက ရန်ကုန်ကားသမားစစ်စစ် မဟုတ်။

တောင်ကြီးက ဆင်းလာတာ။ သည်လိုပဲ ကူးချည်သန်းချည်။

သူ့ရဲ့ကားနံပါတ်ဆိုတာလည်း အတု။ ကားမောင်း လိုင်စင်တွေကလည်း (၂) မျိုး (၃) မျိုး။ သူဟာ ပန်ကာထိပ်က ဝက်အူ။

လည်လွန်းအားကြီးလို့ ထင်တောင်မထင်ရ။ လူဆိုးပုံ လည်း မပေါက်၊ ကြည့်လိုက်လျှင် ဂျန်းတဲလ်မန်းပုံ။ ဥပမိရုပ်က သန့်သည်။ သရုပ်လည်းဆောင်တတ်သည်။

ကားတွေကျပ်လို့ ရပ်နေရတော့ နောက်မှကားတွေနှင့် သူကားက နည်းနည်းလှမ်းသွားသည်။ သူ ပြုံးလိုက်ပြီ။

နောက်မှ မချောလေးကလည်း ငိုကောင်းတုန်း။ သူ ကားနောက်ခန်းထဲသို့ မေ့မှူးစေတတ်သည့် ဓာတ်ငွေဘူးလေးကို ရှုခနဲဖွင့်ပြီး မသိမသာ ပစ်ချလိုက်သည်။ ဓာတ်ငွေကားသည့် နှာခေါင်းစည်းနှင့်မျက်မှန် သူကတပ်ပြီးသား။

လေလေးတချွန်ချွန်နှင့် သူ ကားဆက်မောင်းလာရင်း နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေး အိပ်ပျော်နေ ပေပြီ။

“အိုကေ”

ခိုင်မြဲအောင် သည်လိုပဲ တိုးဝှေ့ ကပ်သတ်မောင်းရင်း

နောက်ကား (၂) စီးကို မျက်ခြေဖြတ်ကာ အမြန်လမ်းမကြီးဘက်သို့ ဖောက်ထွက်ခဲ့ပေပြီ။

စားရက်ကြုံတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲဆိုတာ ဒါပေါ့။

သည်လို ချောချော၊ နုနုလေးမျိုးဆို ဝယ်လက်နဲ့ဆက်။ အနည်းဆုံး သိန်း (၃၀၀) (၄၀၀)။ ဝယ်လက်တွေကလည်း သူ့အချိတ်အဆက်နှင့်သူ။

ခိုင်မြဲအောင် ကားမောင်းရင်း သီချင်းတွေပင် ဆိုလို့။

သူ့ဆေးရုံအာနိသင်အရ အနည်းဆုံး (၆) နာရီလောက်တော့ အိပ်ပျော်နေမှာပဲ။

(၆) နာရီဆို အနည်းဆုံး မိုင်နှစ်ရာကျော် သုံးရာကျော် ပေါက်ပြီးသားပဲ။

မြို့ပြင်ရောက်မှ ကားနံပါတ် ပြောင်းရမည်။

တိုက်ရှေ့ထိုးဆိုက်သည်နှင့် တိုက်ထဲမှ မဝေရီတို့အဖွဲ့ ပြေးလာပြီး ကြုံဆိုကြရသည်။ ချစ်လို့တော့မဟုတ်ပါ။ ဆူလူ

ငြိုငြင်မှာကြောက်လို့ပါ။

သူတို့ချစ်တာ ခင်လွန်းတို့ ညီအစ်မ။

“အစ်ကိုလေး ဝတီရော”

“ဒီမှာဟာ မိဖုရားတို့ ပြဿနာရှာနေတာနဲ့ တက္ကစီငှားပြီး လွှတ်လိုက်ရတယ်။ မရောက်သေးဘူးလား၊ တောက် ဒီကားကလည်း”

မအေးနွဲ့က ရင်ဘတ်ကို ဗြန်းခနဲပုတ်လိုက်ပြီး မျက်ပြူးဆံပြာနှင့်။

“ဟာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ခုခေတ်က မသမာမှုတွေ၊ ရာဇဝတ်မှုတွေ၊ မဖွယ်မရာတွေ အရမ်းများတာနော်။ ရဲအုပ်တွေလည်း အသတ်ခံရလို့ခံရ။ ဝတီလို ငယ်ငယ်ချောချော၊ နုနုဖတ်ဖတ်ကလေးကိုများ တက္ကစီနဲ့ လွှတ်တယ်၊ အံ့ရော အံ့ရော”

“ဟာ နင်တို့ပြောမှ စိတ်တွေပိုပူလာပြီ။ ကဲ ချ ချ ဒီ ဝန်စည်စလယ်တွေ ချကြစမ်းဟာ”

လင်းအဂ္ဂ ရင်ပူသွားပြီး သူ့ကားထဲမှ အထုပ်အပိုးတွေကို ဆွဲချနေလေ၏။ အရေးထဲ မိဖုရားက ကားပေါ်မှ အောက်မရောက်သေး။ နန္ဒပြီး မူးတော့မလို ဝေတော့မလို၊ ကြွေတော့မလို၊ သူ စိတ်မရှည်။

“ကိုကို လာ၊ ကိုယ့်မဟေသီကိုယ်လာပင့်ဦး။ ကျွန်တော် ဝတီနောက်လိုက်သွားဦးမယ်။ တောက် ဝတီတစ်ခုခုဖြစ်များနေပြီ လား။”

သူ နှင်းဒေဝီကို ကားပေါ်မှ အတင်းဆွဲချချင်စိတ်ကို မြဲသိပ်ထားရ၏။ လင်းမဟာ လာပြီးတွဲချတာတောင် မဖုရားက ရွှေ့သည်။ ကြွေရသေး၏။

သူကတော့ နှင်းဒေဝီ ကားပေါ်မှအောက်ရောက်သည် နှင့် ကားပေါ်တက်ကာ တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ရှင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်း ထွက်သလို ပူတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ လင်းအဂ္ဂတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေပြီ။ စိတ်ပူလွန်း လို့ လူက ထုံနေ၏။

သူဦးနှောက်တွေလည်း ပူထူနေပြီ။ သူငယ်ချင်းတွေထံ ရော ဖေဖေထဲပါ လှမ်းပြီး သူဘာလုပ်ရမလဲ အကြံဉာဏ်တောင်း ရ၏။

“ရဲကိုသာ တိုင်လိုက်တော့သား။ အကြောင်းကြားပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်လိုက်တော့။ ကြာရင် ပိုပြီးနစ်မွန်းတော့မယ်”

“ကားနံပါတ်နဲ့ ကားအမျိုးအစား အရောင်မှတ်ထား လား။”

“မှတ်ထားတယ်။ တောက် ဝတီသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့များ တော့ကွာ”

“ကားနံပါတ်ကရော အစစ်မှဟုတ်ရဲ့လားကွာ။ မင်း ပြောတဲ့အတိုင်းဆို ကားပုံစံကလည်း မြန်မာပြည်မှာ အများဆုံး ရှိတတ်တဲ့ကားမျိုး။ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ တက္ကစီကားတွေ အားလုံး တစ်ဆင်တည်းပဲ”

နောက်ဆုံး သူသူငယ်ချင်းတွေလိုက်လာ။ တိုင်ချက်ဖွင့် ကြ။ လက်လှမ်းမီသမျှ တစ်နယ်လုံး ပိုက်စိတ်တိုက်ရှာကြ။

ခင်လွန်းဝတီရဲ့ပုံစံကို ပြောပြရသည်။ ဓာတ်ပုံလည်း ပြစရာမရှိ။ ယုတ်စွအဆုံး တောသူမလေးမို့ ဖုန်းလည်းမရှိ။

ဖုန်းဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်မထားမိ။ ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ် ပျောက်သလိုဖြစ်နေပြီ။ ခင်လွန်းကြင်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်တာမို့ သူမ ပုံကိုပဲ ရိုက်ပြီး ရဲဌာနများသို့ ပေးရသည်။

“သူနဲ့ဆင်တဲ့ ရုပ်ကလေး။ အသက်က (၁၈) နှစ်။

ချောချောနုနုလေး။ ဝတ်ထားတာအစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက် အိအိလေး”

ရဲစခန်းအချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ပြီး အဝေးပြေးလမ်းဂိတ်တွေ အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်ပြီးရှာကြ ဖွေကြသည်။

သို့သော် သိသည့်အတိုင်း တစ်ဖက်မှ ကားသမား ခိုင်မြဲအောင်တို့ကလည်း လည်ပြီးသာ။ ကားကို ရုပ်ဖျက်ထားသလို ကောင်မလေးကိုလည်း ရုပ်ဖျက်ထားသည်။

သူမကို မူးယစ်ဆေးတွေ ထိုးပေးထားသလို အပေါ်မှလည်း အနွေးထည်တွေ ထပ်ဝတ်ပေးထားသည်။ အနွေးထည်အနက်လေးက ခေါင်းစွပ်ပါစွပ်လျက်သာ။ စောင်လည်းခြုံပေးထားသည်။

ပေါ်နေသည့်မျက်နှာလေးကျတော့လည်း ဆေးညိုညိုတွေ လိမ်းပေးထားလိုက်သည်။

အေးဆေးပါပဲ။

ကားကနံပါတ်လည်း ဖျက်ပြီး၊ လူကလည်း လုပ်နေကျအလုပ်မို့ သွေးအေးအေး။

မနက် (၈) နာရီလောက်ကတည်းက ထွက်လာခဲ့တာ။ ယခု ညနေ (၆) နာရီလောက်ထိ အခြေအနေက အေးအေး

ဆေးဆေး။

လမ်းမှာ စစ်ဆေးကြတော့လည်း -

“ကျွန်တော့်ညီမလေးပါ။ နေမကောင်းလို့ အိပ်လိုက်ခဲ့တာ။ သူ နီးသွားပါဦးမယ်ဗျာ”

ကားကို အသာတကြည် ရပ်ပေး။ အစစ်ဆေးခံသည်။ လွတ်လာခဲ့တာပါပဲ။

သူကတော့ လမ်းမှာ စားလိုက် သောက်လိုက်။ ခင်လွန်းဝတီ ယခုထိ သတိကောင်းကောင်း မရသေး။ မူးယစ်ဆေးဝါးအထိုးခံထားရတာမို့ လူက မူးနောက်ရီစေပြီး ဘာမှန်းညာမှန်းကို မသိတော့။

ခင်လွန်းဝတီ၏ ကံကြမ္မာသည် ခိုင်မြဲအောင်၏လက်ထဲမှာ တည်ရှိနေပြီ။

ခိုင်မြဲအောင်ကတော့ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖဲရိုက်လို့၊ ဒီကောင်မလေးကို သူကိုယ်တိုင် နယ်စပ်သို့ သွားရောင်းစားမည်။ ဈေးအမြင့်ဆုံးရအောင်ရောင်းမည်။

တရုတ်တွေက အပျိုစစ်မှန် ဈေးကောင်းပေးတတ်ကြတာမို့ သူ ဈေးဦးဖောက်လို့တော့မဖြစ်။

ငွေရလျှင် ဘယ်လိုသုံးလိုက်မည်၊ ညာလိုသုံးလိုက်မည်

ဟု စိတ်ကူးဖဲရိုက်ရင်း ကားလေးက တစ်ခိုပ်ခိုပ်ပြေးလျက်။

လင်းအဂ္ဂနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ကားများနှင့် ဖြန့်ရှာလည်း ခင်လွန်းဝတီ၏သတင်းအစအနပင် မရတော့။

လင်းအဂ္ဂ ပေါက်ကွဲပြီ။ မနက် (၈) နာရီကတည်းက ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ကောင်မလေး။ ယခု ညနေမိုးချုပ်သည် အထိ ပြန်ပြီးရှာမတွေ့သေး။

နာရီပိုင်းမျှ ပျောက်ဆုံးသွားလျှင်ပင် ဘာမဆိုဖြစ်သွားနိုင်သည်မို့ သူကလေး၏ ကံကြမ္မာကို မတွေးဝံ့။

ည (၉) နာရီလောက်ထိ အရှူးကြီးတစ်ယောက်လို လျှောက်ရှာပြီး မတွေ့တော့ သူ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ရသည်။

အိမ်ရောက်တော့ လင်းအဂ္ဂ ပေါက်ကွဲပြီ။ လင်းမဟာ နှင်းဒေဝီနှင့် ယွန်းဒေဝီတို့ကတော့ အမြင်တစ်မျိုး။

“သူဘာသာ လင်နောက်လိုက်သွားတာလားမှ မသိတာ”

“တို့ကို ပြဿနာလာမရှာနဲ့နော်။ သူ့ဘာသာ ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတဲ့ကိစ္စ”

“တော်စမ်းဗျာ။ ဝတီ ဒီရောက်တာ လပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ ဘယ်ရည်းစားမှ မရှိဘူး”

“ခုခေတ်က ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လပိုင်းထားရက်ပိုင်းနဲ့တောင် ရည်းစားတွေရကြ၊ ချိန်းတွေ့ကြ၊ ညားနေကြတာပဲလေ”

ခင်လွန်းဝတီ ပျောက်ဆုံးသွားသည့်ကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့လေးသဘောထားကာ သူ့ခိုးကပင် လူ လူဟစ်နေတော့ လင်းအဂ္ဂ ကြိုတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ရသည်။

ကိုယ့်အစ်ကို၊ ကိုလည်း စိတ်နာသည်။ နှင်းဒေဝီနှင့် ယွန်းဒေဝီဆိုတာကိုတော့ အသံပင်မကြားချင်တော့။ မျက်နှာတွေ မြင်နေရတာလည်း မီးထက်ပူသည်။

ကောင်မလေးအတွက် ခံစားနေရသည်ကလည်း ငရဲမီးအဟပ်ခံနေရသည့်နယ်။

သူ ခံစားရလွန်းလို့ လူက ရူးချင်ပြီ။ သည်စဉ် သူရှိရာသို့ မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ဆင်းလာသည့် ခင်လွန်းကြင်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ ပိုပြီးကြေကွဲရသည်။

ခင်လွန်းကြင်အသွင်က ချုံးချုံးကျနေပြီး အဝတ်စုတ်လေး ရွှေ့လာသလို။

“အစ်ကိုလေး၊ ညီမလေး ပြန်မတွေ့သေးဘူးလားဟင်။ ညီမလေး ရောင်းစားများဆံ့နေရပြီလား။ တီဗီကလာတဲ့ ထိုင်းကားထဲကလို ရောင်းစားခံရရင်တော့ ညီမလေးဘဝ သွားပါပြီ။ ကျွန်မ ကျွန်မကိုပါ သတ်လိုက်ကြပါတော့”

ပြောရင်း ခင်လွန်းကြင် ခွေခနဲ ခွေကျသွားတော့ နှင်းဒေဝီတို့ညီအစ်မက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့။

“နင့်ညီမ အလည်မပါ။ ကြာရင် ငါတို့ကိုတောင် ရောင်းစားမယ့် အလည်မပါ။ သူ့ဘာသာ လင်နောက်လိုက်သွားတာကို ပြဿနာရှာပစ်ခဲ့တဲ့ မီးမွှေးပစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မ။ ပြန်တွေ့မှ ရိုက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

နှင်းဒေဝီ မညှာမတာ စွပ်စွဲနေတော့ လင်းအဂ္ဂ ပိတ်အော်ပစ်လိုက်သည်မှာ စိတ်မထိန်းနိုင်လို့ပါ။

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား။ နင်တို့ကြီးကျယ်လို့ တစ်ကားတည်း စီးရရင်ပဲ နှုမလို ကြီးကျယ်ကြလို့၊ ခုလို ... ဝတီပျောက်ဆုံးသွားရတာ။ မိန်းမသားချင်း မစာနာတတ်ကြတဲ့ မိန်းမတွေ”

“ဟင် မောင် မောင့်ညီ ပက်ပက်စက်စက်တွေပြောနေတာ ကြားကောင်းနေသလား။ နှင်း နှင်းကို မတရားပြောနေ”

မင်းသမီးက အိုက်တင်ပိုမိုနှင့် မူးမေ့လဲကျပြတော့ လင်းအဂ္ဂကို လင်းမဟာ စိတ်ဆိုးသည်။

“ညီ တော်တော့၊ နှင်းခမျာ သွေးနုသားနုနဲ့ မင်းလွန်းဝတီကလည်ပါတယ်။ နှင်းပြောသလို ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတာ ဖြစ်မှာပါ”

“အလကား၊ အစ်မကလည်း မူယာ မာယာများလိုက်တာ။ သူ့ကိုယ်သူ ဝေဠုမြတ်စွာမင်းသမီးလို လေတိုးတာနဲ့ လဲပြနေတယ်”

ခင်လွန်းကြင်ခမျာ ညီမဖြစ်သူပျောက်ဆုံးသွားသည့်အတွက် ပူဆွေးသောကရောက်လွန်းသဖြင့် တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားဖြစ်ဘဲ ကိုယ် စိတ် နှလုံး ညှိုးချိုးရတာမို့ -

ခွေခနဲ လဲရတာကို သူတို့က ဟန်မူယာတွေပိုသည်ဟု ယူဆသည်။

ဦးကျော်ခေါင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အမြန်ဆင်းလာပြီး ခင်လွန်းဝတီ၏သတင်းကိုမေးသလို ခင်လွန်းကြင်ကိုလည်း ဖျောင်းဖျာအားပေးခဲ့သည်။

“သမီးရယ်၊ ပြန်တွေ့မှာပါ။ ဝတီက ဒီလောက် မနံ့မအပါဘူး။ သူ့အန္တရာယ် သူကြည့်ရှောင်နိုင်မှာပါ။ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါကွယ်”

ညွှတ်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေသည့် ခင်လွန်းကြင်ကို မွေ့ယူပြီး ဦးကျော်ခေါင် ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ပေးသည်။ အနားမှာ ထိုင်ပြီး မျက်ရည်သုတ်ရင်း ချောနေတော့ နှင်းဒေဝီတို့အဖွဲ့ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ရွဲ့ပြီး ညွှတ်ခန်းထဲမှထွက်သွားကြသည်။

လင်းအဂ္ဂ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မကြာမီ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့် ပြန်ထွက်လာ၏။

“သား ဘယ် ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ပယောဂကြောင့် ဝတီ ပျောက်သွားရတာ ဖေဖေ။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ အခန့်သားထိုင်မနေနိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရဘူး”

“သားရယ် ဘယ်ကိုများ သွားပြီးရှာမလို့လဲကွာ။ ရဲစခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ထားပြီ မဟုတ်လား”

“ဘုရားလောင်း ရှဉ့်မင်းဘဝမှာ သူ့သားလေးတွေ ရေထဲကျသွားတော့ သမုဒ္ဒရာရေကို သူ့အပြီးလေးနဲ့ ပက်ထုတ်သတဲ့။ သမုဒ္ဒရာရေကုန်တာ မကုန်တာထက် သူ့သားသမီးအတွက်

လုံ့လ ဝီရိယနဲ့ ကယ်တင်တာက အဓိကပါပဲ”

“သားလည်း ဝတီကို တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မတွေ့သည်ဖြစ်စေ သတင်းစုံစမ်းပြီး ရှာနေမှာပဲ ဖေဖေ။ သတင်းစာတွေထဲကလည်း ကြော်ငြာထည့်မယ်”

“ဘယ်အခါပဲရောက်ရောက် သားကြောင့် နစ်မွမ်းရမယ့် ဝတီကို သားတစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပါရစေ ဖေဖေ”

ဖခင်ကိုကန်တော့ပြီး လင်းအဂ္ဂ ထွက်ခွာသွားသည်ကို နှစ်ထောင်းအားရဖြင့် ချောင်းကြည့်နေသူတွေကတော့ -

လင်းမဟာနှင့် နှင်းဒေဝီ။

ကောင်းတယ်၊ အရှုပ်ထုပ်တွေ ရှင်းသွားတာပေါ့။

အခန်း (၁၇)

ခင်လွန်းဝတီ။

သူမက ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ မူးမေ့စေသော ဓာတ်
ငွေ့တွေ မူးယစ်ဆေးတွေကို ပြယ်စေတော့ ညရောက်ပေပြီ။

ကားကတော့ ဆက်မောင်းနေလေဆဲ။ အေးစိမ့်လာ
သည့် ရာသီဥတုကြောင့် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်သို့များ ရောက်လာ
ပြီလား။

သူမ ဘာဖြစ်တာလဲ။

ကားထဲမှာငြိမ်ပြီးစဉ်းစားမိသလို အခြေအနေကိုလည်း
သုံးသပ်ရသည်။ ပရမ်းပတာလုပ်ပစ်လို့မဖြစ်။

ကိုကိုက တက္ကစီတစ်စီးပေါ် သေသေချာချာ ပြောဆို၊
နံပါတ်မှတ်ပြီးတင်ပေးလိုက်တယ်။

“ကိုကိုတို့နောက်မှာ ပါလာတယ်နော် ဝတီ။ မကြောက်
နဲ့” တဲ့။

တက္ကစီ အရင်တာထွက်ခဲ့တယ်။ ကိုကိုတို့ ကားတွေက
တာထွက်နောက်ကျတယ်။

နောက် ငါ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ မူးဝေပြီး အိပ်ချင်နေ
တာပဲ သိတယ်။

ကိုကိုရေ ပန်းဝင်ပြီလား။ ပန်းတိုင်ရောက်ပြီလား။
အဖြစ်အပျက်တွေက သွေးပျက်စဖွယ်။

သူမ စတင်ပြီး ကားပေါ်ပါလာတာ မနက် (၈) နာရီ
လောက်ကပါ။ ယခု မိုးချုပ်ပြီလား။ မိုးလင်းတော့မှာလား။

သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်ပါဘူးဆိုတဲ့စကားကရော
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

မိန်းကလေးမို့ ဘဝပေးအခြေအနေအရ မိမိကိုယ်ကို
ပြန်လည်ဆန်းစစ် တွေးတောကြည့်တော့ ညောင်းညာ ကိုက်ခဲ
နေတာပဲရှိသည်။

သူမ မယိုယွင်းသေး။ မဖွယ်မရာ နာကျင်မှုတွေ

မရှိသေး။ အဆိုးထဲက အကောင်းပါပဲ။

လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ကိုယ့်ဘဝရဲ့ လွတ်မြောက်လမ်းကို ရှာရမည်။

အခြေအနေကြည့်ရတာတော့ တက္ကစီသမား စဉ်းလဲ ကောက်ကျစ်တာဖြစ်ရမည်။

ကားက မောင်းနေရာမှ ရပ်လိုက်တော့ ခင်လွန်းဝတီ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ရသည်။ ငါ့ကို ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ။ ငါ့ဘဝသွားတော့ မှာလား။ ငါ့ကို ရောင်းစားကြတော့မှာလား။

ဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ။

သူမ တွေဝေစဉ်းစားနေမိဆဲ ကားတံခါးပွင့်လာပြီး သူမ ကို ပုတ်နှိုးနေသည့်ကားသမား။

“ဟိတ်ကောင်မလေး၊ သတိရပြီလား။ သတိရရင် လည်း ထ၊ နင်မဆာဘူးလား။ တစ်ခုခုစားရအောင်”

“ဆာ တယ်”

တကယ်လည်း သူမ အာတွေ လျှာတွေ လေးနေတာ။ ထထိုင်မယ်ဆို ဖြစ်နိုင်လောက်ပေမယ့် လွန်းဝတီ အိုက်တင်ပို ထားလိုက်သည်။ မလှုပ်နိုင်ဘူးထင်မှ ပေါ့လျော့စွာထားမှာ။

“အောက်ဆင်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ နင့်ဖို့ ငါ ကြာဆံ

ကြော်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ဖြစ်ဖြစ် ဝယ်လာခဲ့မယ်”

“အခု ဘယ်ရောက် နေ တာ လဲ”

ခိုင်မြဲအောင် မပြောပါ။ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မောင်း လာခဲ့တာမို့ ယခု ပြင်ဦးလွင်ကျော်နေပြီ။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှ ရပ်နားလိုက်တာ။ ဆိုင်ကြီးကြီး တွေမှာ မရပ်ဘဲ ဆိုင်ခပ်သေးသေးတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်ကာ အန္တ ရာယ် ကြိုတင်ကာကွယ်တာပါပဲ။

မူဆယ်မရောက်ခင်ဝယ် လက်နှင့်ချိတ်ဆက်ပြီး လှုပ်ရှား ရမည်။ လှမ်းပြီးချိတ်ဆက်ထားတာ (၂) နေရာ။ ဈေးပိုပေးနိုင်သူ နှင့် လက်လွှဲလိုက်ရုံပါပဲ။

“ငါလည်း မသိဘူး။ ရှမ်းပြည်နယ်ထဲမှာ”

“ရှမ်း ပြည်”

ခင်လွန်းဝတီ ခေါင်းမွေးတွေထောင်ကုန်သလား မှတ် လိုက်ရသည်။ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်အတွက် ရှမ်းပြည်ဆိုတာ ကြီးက ရောမ အဝေးကြီး။

ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချခံလိုက်ရတဲ့ ဖားသူငယ်။ ငါ့ကံခနဲ ထထိုင်မိပြီးမှ သူမ သတိတရ ပြန်လှုံချလိုက်ရသည်။ နှုတ်မှ လည်း ပလုံးပထွေး။

“ရှင် ရှင် ယုတ်မာလိုက်တာ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ မင်းကို နတ်ပြည်ပို့ပေးမလို့ပါ။ ငါတို့ မြန်မာပြည်ထက် တရုတ်ပြည်က ပိုပြီးသာယာတယ်။ ခမ်းနားတယ်။ နင့်လို ချောချောလှလှ၊ ငယ်ငယ်နုနုလေးဆို သူတို့က လက်ထပ်ယူမှာပါ။ နင့်ကို ပိုပြီးကောင်းစားစေချင်လို့”

“သေလိုက်၊ ရှင် လဲသေလိုက်။ ရှင့်နှမကို သွားရောင်းပါလား”

“ငါ့မှာ နှမ မရှိလို့ပေါ့။ ကဲ ဘာမှမပူနဲ့။ နင့်ကို တရုတ် သူဌေးကြီးတစ်ဦးဦးက ဝယ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးမယ်”

သူမကို ကားထဲ ပြန်ပြီးလော့ချပ်တံခွဲပြီး သူကတော့ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားကာ ခပ်သုပ်သုပ်စား၊ သောက်နေလေ၏။

ခင်လွန်းဝတီ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချောက်ချားလာမိ၏။ ငါ လွတ်ပါဦးမလား။ ငါ တကယ်ပဲ တရုတ်ပြည်ထဲ ရောင်းစားခံရမှာလား။

ကြယ်ဂေါင်တို့၊ ဘာတို့ရောက်ပြီး ဘဝဆုံးရတော့မှာလား။ ကိုကိုက လာမကယ်တော့ဘူးလား။ ဘုရားရေ ငါ မမနဲ့ အဘနဲ့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ဘူးလား။

မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျရင်း ခင်လွန်းဝတီ ပူလောင်နေမိလိုက်တာ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး အရည်ပျော်လှပတတ်။

ခဏကြာလျှင် ခိုင်မြဲအောင် ပြန်ရောက်လာပြီး သူမအတွက် စားစရာများကို ပေးသည်။ ကြာဇံကြော်နှင့် အအေးတစ်ဘူး။

“နင် ငါ့ကို ဆေးခပ်ဦးမှာလား”

“မခပ်စေချင် ငြိမ်ငြိမ်နေလေ။ အစားအသောက်ထဲမှာတော့ ဘာမှမခပ်ထားပါဘူး။ စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းသာချလိုက်ပါတော့ဟာ။ နင် ထွက်ပြေးလည်း အသိအကျွမ်းမရှိတဲ့ နယ်မြေမှာ စုတ်ပြတ်သတ်သွားလိမ့်မယ်။ သိတယ်မလား။ ခုခေတ်က ကျားရဲတွေ ပေါ်တဲ့နေရာချည်းပဲ”

သူမကို လှိမ့်ခြောက်ပြီး အစားအသောက်များကို ကျွေးသည်။ အစားမစားရသည်မှာ (၂၄) နာရီကျော်ပြီမို့ ခင်လွန်းဝတီ ကြိုးစားပြီး စားသောက်လိုက်ရသည်။

ရောင်းစားမယ့်သားကောင်မို့ သတ်တော့မပစ်လောက်ပါဘူးလေ။

အခန်း (၁၈)

(၂) ရက်ကြာသည်အထိ ခင်လွန်းဝတီ၏ သတင်းကို အစအနပင်မရ။ ခင်လွန်းကြင်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းတစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းနေရပြီ။

(၂) ရက်အတွင်း မျက်နှာလေးချောင်ကျသွားပြီး ပိန်သွယ်သွားသည့် ကောင်မလေးကို ဦးကျော်ခေါင် ချောမော့ ဖျောင်းဖျပေမယ့် သူမက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ပါ။

ယုတ်စွအဆုံး သူ့ကို ဆေးတိုက်တာတောင် ဆေးဘူးတွေယူလာပြီး ဆေးတွေ လက်ဝါးထဲလာထည့်ပေးရုံ။ မျက်ရည်ဥလေးများက မျက်ဝန်းမှာအသင့်။ ပထမ

တုန်းက သူညီမလေးကို တတွတ်တွတ်နှင့် အရူးမီးဝိုင်း လျှောက်မေးနေသော်လည်း ယခုကျ မည်သူ့ကိုမျှ မမေးတော့ပါ။

တစ်ယောက်တည်း ငွေ့ဝိုင်တွေဝေနေတတ်သည့် ကောင်မလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ အာတွေရှိနေမလဲ။ ကာယကံရှင်ပဲ သိတော့မည်။

ဦးကျော်ခေါင် ယခုရက်များမှာ ကုမ္ပဏီမသွားနိုင်ပါ။ ခေါင်းမူးတယ်၊ သွေးတိုးတယ်ဆိုပြီး အိမ်မှာနေတာ ခင်လွန်းလေးကို စိတ်မချလို့ပါ။

အားငယ်တတ်သည့် ယုန်ကလေးဟာ ကြောက်တတ်လွန်းရင်လည်း သေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

သူမ ဘာတွေတွေးနေသလဲ။ သွေးရင်းသားရင်းဆိုလို့ ညီအစ်မ (၂) ယောက်ပဲရှိတော့တာမို့ တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့မှုက မှန်းဆလို့မရ။

ပြီး သေသွားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ဘဝ၊ ဘယ်အခြေ၊ ဘယ်သောင်၊ ဘယ်ကမ်းရောက်နေလေပြီလဲ မသိ။

တွေးလေ တွေးလေ ဖြေမဆည်နိုင်စရာ။ သူကရောတဲ့။

သားငယ် လင်းအဂ္ဂတစ်ယောက် ခင်လွန်းဝတီကို ရှာဖွေ

ရအောင်ဆိုပြီး ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာသွားလေတာ။

တွေ့ရော တွေ့ပါ့မလား။ တွေ့လျှင်ရော ဝတီ ဘယ် အခြေဆိုက်နေရှာမလဲ။

ဆုတ်စူး၊ စားရူးရသည့် အခြေအနေတွေ။ ရင်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေး။

အေးစက်ဝံ့တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခြေအနေ။ နှင်းဒေဝီပင် ဆူညံ ပူညံမလုပ်တော့။ သို့သော် မျက်နှာကြောကတော့ ခပ်တင်း တင်း။

သူတို့ကိုပဲ ကြောက်နေရတော့မည့်အသွင်။ ဦးကျော် ခေါင် တရားရနေမိပါသည်။

ကိုယ်ပြုစောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးလာခဲ့သည့် သားသမီး များပင် ဖြစ်လင့်ကစား ယခုတော့ မီးလိုပူစေ၊ ကျားလို ဟိန်း ဟောက်ကြတော့မလို။

ခင်လွန်းကြင်ကတော့ ထမင်းဝိုင်းတွေထဲသို့ ဝင်မလာ တော့ပါ။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ တစ်ခွေခွေ။

မဝေရီနှင့်အဖွဲ့က သူမကို စေတနာရှိကြသည်မို့ အစား သောက်များ ချော့မော့ပြီး သွားပို့ကြတော့လည်း နှင်းဒေဝီက မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့်နေသဖြင့် နောက်ထပ်မပို့ကြ။

ရင်ကွဲနာကျနေတာလား။

ကြွေကွဲနေတာလား ကလေးရယ်။

သည်ရက်များဟာ သူ့အထွက် ခရဲကျနေသည့်ရက်များ ပါပဲ။ သားငယ်ကလည်း ထွက်သွားကတည်းက ဖုန်းဆက်မလား။ သူဆက်တော့လည်း ဖုန်းက ဆက်သွယ်မှုပြင်ပ ရောက်နေတာ များသည်။

အိမ်မှာရှိသည့် သံယောဇဉ်မလေးကရော သူ့ရင်ကို မီး လောင်တိုက်သွင်းရက်ကြပါပေသည်။

သည်နေ့တော့ ဦးကျော်ခေါင် ကုမ္ပဏီမှာ အရေးတကြီး အစည်းအဝေးရှိတာမို့ စိတ်မချ၊ လက်မချနှင့်ပင် ထွက်သွားခဲ့ရ ပေသည်။

ခင်လွန်းကြင် ထမင်းကို ဟုတ်ပီပတ်တိ မစားတာ သူ့ညီမပျောက်ဆုံးသွားကတည်းကမို့ (၃) ရက်ရှိပါပြီ။

နှင်းဒေဝီ ဘယ်လောက်ပင် စိတ်ပုပ်ပုပ် မဝေရီမနေနိုင်။

နွားနို့ပူလေးတစ်ခွက်နှင့် ပူတင်းလေးဖုတ်ပြီး ခင်လွန်း
ကြင်ထံ သွားပို့ဖို့ သူမ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထွက်လာရသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ချောချောမောမော ခင်လွန်း
၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားရသဖြင့် မဝေရီ ဝမ်းသာရသည်။

အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လေးနှင့် ရုပ်မချောပေ-
မယ့် မဝေရီသည် စိတ်ကောင်းရှိပါသည်။ အမှန်တရား၏ ဘက်
တော်သားလည်းဖြစ်သည်။

ခုတင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လဲလျောင်းနေသည့် ခင်လွန်း
ကိုမြင်လျှင် မဝေရီ ယူကြိုးမရဖြစ်ရသည်။ သူတို့နှင့် တစ်သား
တည်းဖြစ်သည့် အခြေခံလူတန်းစားမလေး ခင်လွန်း။

သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးကိုလည်း ပါးပါးလေးနှင့်
မျှပေးခဲ့သည့် ခင်လွန်း။

နှင်းဒေဝီက မစ္စရိယစိတ်ကြီးမားသူမို့ အိမ်အကူတွေကို
မသေရုံသာ ကျွေးထားလိုပေမယ့် -

ခင်လွန်းကြင်တို့ ညီအစ်မကို မပြောသာတာကြောင့်
သူမတို့ ညီအစ်မကြိုက်သည့်ဟင်းများကို ချက်စားခွင့်ပြုရသည်။

ထိုအခါ ခင်လွန်းလေးဟာ မဝေရီတို့အတွက်ပါ အမြဲ
ထည့်ပြီး ပိုပိုသာသာ ချက်ခဲ့တာ။

သူကလေးပြောတဲ့ ဆင်းရဲသားဟင်းပေါ့။ ချဉ်ပေါင်ဟင်း
စပ်စပ်၊ ငရုတ်သီးထောင်း။

ပုစွန်သုပ်နှင့် ဟင်းချိုပူ။

ငါးပေါက်ကလေး အိုးကပ်ချက်နှင့် ငါးပိတို့စရာ။ ဟင်း
ရွက်ကြော်၊ အသုပ်။

မဝေရီတို့ ထမင်းမြိန်ကြရသည့် ဟင်းတွေ။

“ညီမလေး”

နွားနို့ခွက်နှင့် ပူတင်းဗန်းလေးကို စားပွဲပေါ်ထိုးတင်ပြီး
မဝေရီ ခင်လွန်းကို ပွေ့ထူလိုက်တော့ ကိုယ်တွေ့ ခြစ်ခြစ်တောက်
ပူလို့။

“အမလေး ညီမလေးရယ်၊ ညက မအိပ်ဘဲ ပြတင်း
ပေါက်ဖွင့်ထိုင်နေတယ် ထင်တယ်။ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်
ဘူး ဆရာကြီးကို ဖုန်းဆက်ရမယ်”

“နေပါစေ မမရယ်၊ ခင်လွန်း သေချင်တယ် ခင်လွန်း
ပြန်ချင်တယ်”

သူမ၏အသံ တိုးတိုးလေးက မဝေရီ၏ရင်ဘတ်ကြီးကို
ပြန်းပြန်းကွဲစေမတတ်။

“မဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကုသိုလ်

ကံကြမ္မာဆိုတာ အဆုံးတွက်လို့မရပါဘူး။ ဝတီလေးပြန်ရောက်လာမှာ။ ပြန်လွတ်လာမှာပါ။ အဲဒီအခါ ညီမလေးက မကျန်းမမာ ဖြစ်နေရင် ဝတီလေး ဘယ်စိတ်ချမ်းသာတော့မလဲကွယ်”

“ခင်လွန်းမှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ညီမလေးကို ခင်လွန်း စောင့်ရှောက်ရမှာ။ တောမှာညီအစ်မနှစ်ယောက် အင်းထဲ ကန်စွန်းရွက်ခူးရောင်းတာကမှ စိတ်ချမ်းသာ၊ လက်ချမ်းသာနဲ့ အေးအတူ ပူအမျှ နေကြရဦးမယ်။

ခုတော့ နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးကို မက်မောငေးမောပြီး နေမိခဲ့လို့ ညီမလေး ဒုက္ခရောက်ရရှာပြီ။ ခင်လွန်း မိုက်တာ၊ ခင်လွန်း အဘလွတ်ကတည်းက ကန့်ကွက်ခဲ့ရမှာ။

ခု လောကကြီးက ခင်လွန်းတို့ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပြီ။

ခင်လွန်း အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး မမဝေရီရယ်။ အဘရော ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ ညီမလေး ဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲ။

မမဝေရီရယ်၊ ခင်လွန်း ရွာပြန်မယ်။ မသေရရင်လည်း တောပြန်မယ်။ အဘကို ပြုစုလုပ်ကျွေးမယ်။ ဟင်းရွက်ခူးရောင်း သစ်သီးခူးရောင်းရင်းနဲ့ ညီမလေးကို ရွာကပြန်စောင့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်”

သူမ၏အသံလေးက တိုးပေမယ့် အနားရောက်လာသည့် ဦးကျော်ခေါင် ကောင်းစွာကြားရပါသည်။

ခင်လွန်းကတော့ မျက်စိမှိမ့်၊ မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်း သူမ၏ရင်ထဲမှ စကားလုံးများကို ဖွင့်ဟပြောပြနေဆဲ။

မဝေရီ အင့်ခနဲ ရှိုက်ခါ အပြင်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ထွက်သွားပေမယ့် ခင်လွန်းမသိပါ။

မျက်ရည်ကြားမှ မျက်နှာလေးက ပြုံးယောင်ယောင်၊ မချိုပြုံး၊ ရင်နာပြီးလေးပေါ့။

“ရင်ထဲပူလိုက်တာ မမရယ်။ ဘာဘာအတွက်လည်း ခင်လွန်း ပူပါတယ်။ ဘာဘာကိုလည်း နောက်ဆံတင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လေ ဘာဘာက သူဌေးကြီးပဲနော်။ သားတွေ၊ ချွေးမတွေလည်း ရှိတယ်။ ခင်လွန်းမရှိလို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခင်လွန်းကို တကယ်လိုအပ်မှာ အဘနဲ့ညီမလေးပါ”

“ညီမလေးခမျာ ခုလောက်ဆို ဘယ်ဘဝရောက်သွားရရှာပြီလဲ။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်အတွက် အပြင်လောကဆိုတာ အန္တရာယ်တောကြီးပါ။ ခုလောက်ဆို ရောင်းစားခံနေရလောက်ပါပြီ”

မဝေရီ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ သည်းထန်စွာ ရှိုက်ငိုနေ

၂၃၈ နဂါးကြယ်စင်မှူးဝေ

မိမိ။

သည်ယုန်မလေးဟာ ဖြူစင်၊ နုနယ်လွန်းတယ်။ ယုန်
ကလေးတွေလိုပဲ သေလွယ်မှာလား။

သူမ စိတ်ပူလွန်းသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာမိပြန်
သည်။

“ဆရာကြီး၊ ညီမလေးကို ဆေးခန်းပို့မှထင်တယ်။
အစာမစားတာလည်း (၃) ရက်ရှိနေပြီ။ ကိုယ်တွေလည်း ပူနေ
တယ်”

နေရာမှာပင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တောင့်တောင့်ကြီးရပ်
နေမိသည့် ဦးကျော်ခေါင်၊ ခင်လွန်းကို ပွေ့ချိုလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးခန်းသွားမည်။

နူးညံ့သည့် ယုန်မလေးကတော့ သူလက်ထဲမှာ အိပ်ပျော်
သွားတာလား။ သတိလစ်မိန်းမောသွားတာလား မသိတော့ပါ။

ယုန်မလေးရေ။

တတိယအရွယ်ရဲ့ ဒုတိယဝေဒနာကို ဘာ သေသည်

အထိ မျှိုသိပ်ခံစားသွားလိုက်မှာပါ။

မင်းကလေးရဲ့ဘဝ လှပသာယာဖြောင့်ဖြူးပါစေ။

အခန်း (၁၉)

ခင်လွန်းဝတီ။

သူမရောက်နေတာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်မြို့မှန်းကိုမသိ။
သူမမှာ ဖုန်းလည်းမပါ။ လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်
ထားခံနေရသည်။

နယ်စပ်မြို့လို့တော့ ပြောတာပဲ။ သူမကို တိုက်ခန်းတစ်ခု
မှာထည့်ပြီး ပိတ်ထားသည်။

သေနာကြီး။ သူကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အပြင်ထွက်
ပြီး ဘာတွေလုပ်နေသည်မသိ။

ခင်လွန်းဝတီမှာ အစားတောင်အချိန်မှန်မစားရ။ ငြိတင်း

မှန်မှ ချောင်းကြည့်တော့လည်း သူမရောက်နေတာ အမြင်ကြီး။
ဘယ်နှစ်ထပ်မြောက်မှန်းမသိ။

မှန်တွေတော့ ပေးထားပါသည်။ ဆာရင် မှန်တွေပဲစား
ပေါ့။ ဘီစကစ်တို့၊ ကိတ်တို့။ နောက် တရုတ်မှန်တွေ။

သူမရောက်တာ (၃) ရက်ရှိပြီ။ ကားပေါ်တုန်းကလည်း
ကားတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားသည်။ ဂိတ်တွေကို ကျော်ဖြတ်တုန်း
ကလည်း သူမက ဆေးကြောင့် မူးဝေ ထုံထိုင်းလို့။

ယခုလည်း ဂိတ်လှောင်ထားတာ။ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချ
ရအောင် အကူအညီတောင်းရအောင်လည်း အထပ်ကအမြင်ကြီး။
လူလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့။

ဘဝက သည်လိုနဲ့ပဲ နှစ်မွန်းတော့မှာလား။ တော်သေး
တာက ကားသမားဟာ သူမကို ယခုထိ မဖျက်ဆီးသေးတာပါပဲ။

“တရုတ်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လှမ်းချိတ်ထားတယ်။
နင့်ကိုလာကြည့်လိမ့်မယ်။ သူတို့က ပါကင်မပျက်မှ ငွေတောင်း
သလောက် ပေးတာ။ ဒါကြောင့် နင့်ကို အလှူကြည့်နေရတာ။
တောက် အသည်းနာတယ်။ ငါ့ရှေ့ သိပ်ပြီးဟန်ရေးပြမနေနဲ့”

ယခုထိ ဝတ်စုံလေးတစ်စုံထဲ ကပ်ဝတ်နေရသည့် သူမ
အတွက် ခိုင်မြဲအောင်က ဝတ်စုံတစ်စုံ ယူလာပေး၏။ သူဝတ်စုံက

ပေါ်ပေါ်ရော်ရော်။

“မဝတ်ချင်ပါဘူး။ ငါ့ဘာသာ နံနံစော်စော်”

“သူဌေးလာရင်တော့ လဲရမယ်။ နင့်ကိုငါက ဈေးအများ
ကြီး မျှော်လင့်ထားတာ”

“မလဲဘူး”

“နင်မလဲရင် ငါက အတင်းချွတ်လဲပေးမှာ။ ကိုယ့်ဘာ
သာလဲမလား။ ငါလဲပေးတာ ခံမလား။ ဒါပဲစဉ်းစား”

ခိုင်မြဲအောင် ညဘက်ပြန်လာအိပ်ပေမယ့် တစ်ခန်းစီ။
သူမနေရသည့်အခန်းကလည်း သော့နှင့်ဘာနှင့် လုံလုံခြုံခြုံပါ
သည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငိုရတာလည်းမောပြီ။ မမနှင့်အဘကို
စိတ်ပူရသလို ကိုကိုကိုကျ စိတ်နာရမလို လွမ်းရမလို။

ကိုကိုပဲ သူမကို ဒီယမမင်းကားပေါ် တင်ပေးလိုက်တာ။
အေးလေ။ သူလည်း မသိလို့နေမှာပေါ့။

သည်နေ့တော့ ခိုင်မြဲအောင် မနက်ကတည်းက အပြင်
မထွက်တော့။

“ဒီနေ့ သူဌေးလာမယ်ဟေ့။ ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲထား။
အလှပြင်ထား။ အသားအနာမခံချင်ရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်”

ရိုက်မည်ဟု ပြောတာပေါ့။ အသားတော့ အနာမခံချင်။
ဒီလိုပဲ အခွင့်အရေးကို ချောင်းနေရမှာ။

သည်စဉ် အောက်ဘက်မှာ ဖုန်းလှမ်းဆက်သဖြင့် ခိုင်မြဲ
အောင် သုတ်သီးသုတ်ပြာ ဆင်းသွား၏။ တံခါးကတော့ ပိတ်
သွားတာပါပဲ။

သို့သော် ဖုန်းတစ်ခု စားပွဲပေါ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့သဖြင့်
ခင်လွန်းဝတီ လျင်မြန်စွာပင် ခေါင်းထဲမှာ မှတ်မိနေသည့် နံပါတ်
တစ်ခုနဲ့ ဆက်လိုက်သည်။

စိုင်းစည်သာ။ ပြီးတော့ သူက ပြင်ဦးလွင်မှာနေတာ။
သူ့ဖုန်းနံပါတ်က သူမ၏မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် ဆုံးတာမို့ မှတ်မိနေ
တာ။

“ဟဲ့လို”

ကံအားလျော်စွာပင် ဖုန်းက ဝင်သွားတော့ ဝတီ တုန်
တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောပြ အကူအညီတောင်းရ၏။

“ကိုစိုင်းစည်သာ၊ ဝတီပါ။ ခု အဖမ်းခံ အချုပ်ခံနေရ
တယ်။ ဝတီကိုရောင်းစားမှာ။ ဝတီ အခုအချုပ်ခံနေရတာ လားနို့
ထင်တယ်။ ဝတီ မြင်နေရတာ ကားနံပါတ်က လောလောဆည်”

သူမ တိုက်ပေါ်မှ မြင်နေရသည့် ထင်ရှားသော အမှတ်

အသားတွေ ပြောပြနေတုန်း ခိုင်မြဲအောင် ပြန်လာသဖြင့် ဖုန်းကို
ပိတ် နံပါတ်ဖျက်လိုက်ရသည်။

ခိုင်မြဲအောင် ဝင်လာတော့ ဖုန်းက သူထားရာနေရာမှာ
ရှိနေပြီး ဝတီကလည်း စောစောကနေရာမှာ ပြန်ခွေထိုင်လျက်
မလှုပ်နိုင်သည့်ပုံစံ။

“ငါတို့ နေရာပြောင်းရမယ်၊ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေး
နေတယ်။ နင့်အစ်ကိုဆိုတာ လိုက်များရှုတ်နေသလား၊ မသိဘူး
တောက်”

သွားပါပြီ။ စိုင်းစည်သာ လာကယ်တောင် သူမက
နေရာပြောင်းနေရပြီ။

စိတ်ဓာတ်ကျစွာနှင့်ပင် သူမ ခိုင်မြဲအောင်ခေါ်သွားရာ
နောက်သို့ လိုက်ဖို့ တိုက်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းရသည်။

“ဝင် ဝင် ဝင်”

ခိုင်မြဲအောင်က ဝတီလက်မောင်းကို တရားခံ တစ်
ယောက်လို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကားထဲသို့ အတင်းဝင်စေတော့
ဝတီ ဆောင့်ရုန်းပြီး လမ်းမပေါ် စွတ်ပြေးပါတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ဆေးရုံမှာ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကုသ၊ ဆေးတွေသွင်းနှင့် ကုသလိုက်တော့ ခင်လွန်းကြင် ပြန်ပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူမ သတိရတိုင်း အနားမှာ ဦးကျော်ခေါင်ရှိနေတာ။ သူမကို အမြဲပြုစု၊ စောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့တာ။

ဆေးရုံရောက်ပြီး (၂) ရက်ကြာတော့ ခင်လွန်းကြင် ကောင်းကောင်းနေသာ နေပေပြီ။

သူမ၏လက်ကလေးများကို ဦးကျော်ခေါင် နှိပ်နှယ်ပေး နေတော့ ခင်လွန်း မျက်ရည်ဝဲရသည်။

“ဘာ ခင်လွန်း သတိရတိုင်း ဘာကို အမြဲမြင်နေရ တယ်။ ခင်လွန်း အိပ်မက်မက်နေတာလားဟင်”

“ဘာ ခင်လွန်းအနားမှာ အမြဲရှိနေပါတယ်ကွယ်”

“အို ဘာ အိမ်မပြန်ဘူးလား။ မအိပ်ဘူးလား ဟင်”

သူမ တက်နေတာ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံရဲ့ နေရသည့်အခန်း က ပြည့်စုံပါသည်။

လူနာအိပ်ရာအပြင်ဘေးမှာ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင် ဆက် တီ၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ အပြည့်အစုံ၊ လူနာစောင့်အတွက်လည်း ဆိုဖာရှည်ကြီးပေးထားသဖြင့် လုံလို့ရပါသည်။

“သမီးကို စိတ်မချလို့ ဘာ မပြန်တော့ဘူး”

“အို ဒုက္ခပါပဲ။ ဘာမှာ သွေးတိုး၊ နှလုံး အကုန်ရှိတယ် လေ။ ဟင့်အင်း၊ ခင်လွန်းက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘာ အနားယူ ဘာ လာ ဒီရတင်ပေါ်မှာ ခဏအိပ်လိုက်ပါ။ ဆေးတွေရော၊ သောက်နေကျဆေးတွေရော။ အို ဘာကြည့်ရတာ အရမ်းအား နည်းနေတယ်”

လူနာရတင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းကာ ခင်လွန်း၊ ဦးကျော် ခေါင်အတွက် အဆမတန် စိုးရိမ်ပူပန်နေတော့ ဦးကျော်ခေါင် ကျေနပ်ရသည်။

“ခင်လွန်း နေကောင်းသွားမှ ဘာဘ ဆေးရုံတလဲတက်မယ်။ ခင်လွန်းအနားမှာ စောင့်မယ့်သူ မရှိဘူး”

“အို ခင်လွန်း စိတ်မချပါဘူး။ ဘာဘပါ တစ်ခါတည်း ဆေးရုံတက်။ (၂) ယောက်တက်လို့ရအောင် စီစဉ်ပေးခိုင်းမယ်”

“ကွာ ခင်လွန်းကလည်း လူကြီးမကောင်းပါဘူး”

“မကောင်း ကောင်း၊ ဘာဘရဲ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်လောက်နဲ့ အိမ်ကမမဝေရီ ခေါ်ထားလေ။ ဘာဘကလည်း”

နည်းနည်းသက်သာလာသည်နှင့် လူကြီးလေးလို တပျစ်တောက်တောက် ပြောကာ စီစဉ်ခိုင်းနေတော့ ဦးကျော်ခေါင်ကျေနပ်၊ ကြည်နူးစွာဖြင့် စီစဉ်ရသည်။

နောက် ဆရာဝန်များကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ အခန်းရွှေ့ပြောင်းပေးကြပြီး ဦးကျော်ခေါင်နှင့် ခင်လွန်းကြင်တို့ ဆေးရုံအတူတက်ရသည်။

အစောင့်တွေကတော့ မဝေရီနှင့် အလုပ်သမား ကောင်လေး (၂) ယောက်။

ခုတင်ချင်းယှဉ်ထားတာမို့ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် လဲလျောင်းရင်း စကားစမြည်တွေလည်း ပြောရသည်။

အများဆုံးကတော့ ခင်လွန်းကြင်ကို ဦးကျော်ခေါင်

ဖျောင်းဖျနေရတာပါပဲ။

ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေပြောကြ၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ပြောကြနှင့်။

“ဘာဘ ခင်လွန်းနေကောင်းရင် ညီမလေးကို လိုက်ရှာချင်တယ်၊ ခွင့်ပြုပါနော်”

“ခင်လွန်းရယ်၊ ဘာဘကို တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူ သုံးပူဆင့်အောင်မလုပ်ပါနဲ့။ ခုဆို ဝတီလည်း ရှာမတွေ့သေးဘူး။ သားကလည်း နောက်ကလိုက်သွားပြီး ရှာနေပြီ။ ရဲစခန်းလည်း တိုင်ထားတာပဲကွာ။ ခင်လွန်းလိုက်မရှာလည်း သက်ဆိုင်ရာတွေက ရှာနေကြပါပြီ”

“ခင်လွန်းလည်းရှာချင်တယ်။ ညီမလေးကတော့ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေဆိုက်နေတယ် မသိဘဲနဲ့ ခင်လွန်းက ဘာဘရဲ့အရိပ်မှာ သက်သောင့်သက်သာနေရမှာ လုံးဝ မြို့မကျဘူး”

မျက်ရည်လေးများဝဲရင်း ခင်လွန်းပြောပြနေတော့ ဦးကျော်ခေါင် သနားကြင်နာလွန်းရသည်။

“သမီးရယ် ... ဘာဘကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာပေးပါမယ်။ အိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေကျန်ခဲ့ပါကွယ်”

“ဟင့်အင်း ... ခင်လွန်းလည်း လိုက်မှာပဲ။ ညီမလေး

၂၄၈ နွယ်စင်ပျဉ်

ကို ခင်လွန်းကိုယ်တိုင် ရှာမယ်။ အဲလိုမှမရှာရရင် ခင်လွန်း တောမှာပဲ ပြန်ပြီးနေတော့မယ်”

“ဘဘကိုသာ သတ်သွားလိုက်တော့၊ ဒီအတိုင်းတော့ မထားခဲ့နဲ့”

လူနာခန်းထဲမှာ လောလောဆယ် မည်သူမျှမရှိ။ မဝေရီ က အဝတ်တွေသွားလုန်းနေပြီး အလုပ်သမားကောင်လေး ငမျိုး က စားသောက်စရာများ သွားဝယ်နေသည်။

ဦးကျော်ခေါင် ကြေကွဲနေမိသဖြင့် အသံပင် ကောင်း ကောင်းမထွက်။

“ဘာဆိုလို့လဲ ဘဘကလည်း”

“မဆိုင်ရင်လည်း ထားခဲ့တော့။ ခင်ဗျားလုပ်ချင်တာသာ လုပ်”

“အန် ဘဘကလည်း”

ကြိုးချင်းထားလို့ ကြိုးချင်းငြိတာတော့မဟုတ်။ အနေနီး လို့ သံယောဇဉ်အထူးတွယ်မိကြတာလား။ ခင်လွန်းကြင် ဘာမှ င... မပြောခဲ့တော့ပါ။

တော်ကြာ သံယောဇဉ်တွေ ပေါက်ကွဲ၊ တိမ်းစောင်းကုန် ကြလျှင် မကောင်း။

အမန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင် ၂၄၉

“အိပ်တော့၊ ဘဘ အနားယူတော့”

“အင်း... ခင်လွန်းလည်း ရွာပြန်ဖို့တွေ၊ ဘဘကိုထား ခဲ့ဖို့တွေ မပြောခဲ့တော့။ ခင်လွန်းရဲ့ညီမလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် ဘဘ ရှာပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“တကယ်လို့ ညီမလေးဟာ ရောင်းစားခံရပြီး မကောင်း တဲ့ဘဝ ရောက်သွားရင်ရော”

“ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် သူလော်မာလို့ ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ။ ဘဘတို့ လက်ခံရမှာပေါ့။ အဖတ်ဆည်ပေးရမှာ ပေါ့”

“မနှင်းဒေဝီတို့ စိတ်ဆိုးနေမှာပေါ့ ဘဘရယ်။ ခင်လွန်း တို့ ညီအစ်မ တောပဲပြန်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါရစေ”

“လာပြီ ခွေးမလေး။ ဘဘ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမှာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ကျန်းမာအောင်သာနေ။ စစ် မရောက်ခင် မြားမကုန်စေနဲ့”

ခင်လွန်း၏မျက်ရည်ညလေးများကို ဦးကျော်ခေါင် လှည်း သုတ်ပေးလိုက်မိပါသည်။ အကျိုးစီးပွားမလွန်ပါနဲ့ ကံကြမ္မာကြီးရယ်။

ကြည့်ကျက်လည်း လုပ်ပါဦးနော်။

အခန်း (၂၁)

ခင်လွန်းဝတီ လမ်းမပေါ်မှာ စွတ်ပြေးနေရတာကမှ လုံခြုံမှုရှိမည် ထင်သေးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း လျှောက်အော်ပြော၏။

“ကယ်ကြပါရှင် ကယ်ကြပါ။ ကျွန်မကို ရဲစခန်းပို့ပေးကြပါ”

ခိုင်မြဲအောင် ဒေါသတွေ့စွတ်ထွက်နေမိသည်။ တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားမိတာရယ်။ ကောင်မလေးကို မူးယစ်ဆေးကြောင့် မလှုပ်နိုင်ဘူးထင်တာရယ်ကြောင့် ပေါ့လျော့မိတာ။

“တောက် သောက်ကောင်မ ဖုတ်ဝင်နေသလို လျှောက်

ပြေးနေတယ်”

သူ ကားနှင့်လိုက်ပြီး သူမကိုပိတ်ရပ်လိုက်ပေမယ့် ကောင်မလေးက ကားကိုကွေ့ပြီးပြေးနေတာ။

သည်စဉ် ကားတစ်စီး သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာပြီး-

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျုပ်ညီမပါ။ စိတ်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးနေလို့ လိုက်ဖမ်းနေရတာ”

ကောင်မလေးက အော်ဟစ်ငြင်းဆိုပြီး ဆက်ပြေးနေလေဆဲ။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကျွန်မကိုရောင်းစားမှာ။ ရဲစခန်းပို့ပေးကြပါရှင်။ ရဲစခန်းပို့ပေးကြပါ။ ကျွန်မ ရှိခိုးပါတယ်နော်”

လူတွေဝိုင်းလာကြပေမယ့် ခိုင်မြဲအောင် လက်မလျှော့။ စားရခါနီးမှ စားခွက်ကြောင်ကန် မခံနိုင်။

သူ ကောင်မလေးကို လက်မောင်းအတင်းဖမ်းဆွဲပြီး ဇော်ပိုးကို တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်သည်။

ခင်လွန်းဝတီခမျာ မူးယစ်ဆေးအရှိန်မကုန်သေးသည့် ကြားထဲ အရိုက်ခံလိုက်ရသည်ကြောင့် ခွေခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

သည်တော့မှ ခိုင်မြဲအောင် သူမကို ပွေ့ချီကာ ကားထဲသို့ ထည့်ဖို့ပြင်သည်။

သို့သော် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့်အထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး -

“နေဦး ခင်ဗျားကို မသင်္ကာဘူး။ ကျုပ်တို့ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားထားတယ်။ ခဏစောင့်ဦး။ ခင်ဗျားကို စုံစမ်း စစ်ဆေးရဦးမယ်”

“ဟာဗျာ၊ ဒါ ကျုပ်ညီမဗျာ။ မှတ်ပုံတင်ပြရဦးမလား။ အိမ်ထောင်စုဇယား ပြရဦးမလား။ ကျုပ်ညီမ ဆေးပေါက်ပြီး လျှောက်ပြေးနေလို့ လိုက်ဖမ်းနေရတာ။ မယုံလည်းနေဗျာ။ ကျုပ် ပြဿနာ ကျုပ်ရှင်းမယ်”

ခိုင်မြဲအောင် မင်ကောင်းကောင်းနှင့် ပြောလိုက်ပြီး ခင် လွန်းဝတီကို ကားထဲသို့ ဖွတ်ပင်ထည့်သည်။

တားဆီးနေကြသည့်သူများမှာ ဇေဇေဝါ။ သို့သော် လူကြီးတစ်ယောက် လူအုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး -

“လူကုန်ကူးမှုတွေ အရမ်းများနေတဲ့အချိန်မို့ ဒီပြဿနာ ကို ယုံလို့မရဘူး။ ရဲလာအောင် ခဏစောင့်ပါ”

ပြောနေသည့်ကြားမှ ခိုင်မြဲအောင် ကားကို အတင်းပင်

မောင်းပြေးလျှင် နောက်မှ ကား (၂) စီးလောက်လိုက်ကြသည်။

ခိုင်မြဲအောင်ကလည်း ကားမောင်းကျွမ်းသလို၊ ဒေသခံ တွေကလည်း လှစ်လှစ်ထနေ၏။

နောက်ဆုံး ရဲကားတွေပါ လိုက်လာပြီး ညှပ်ဖမ်းတော့မှ ခိုင်မြဲအောင် ကားရပ်ပေးရတော့၏။ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးလိုက်တော့ လူကုန်ကူးမှု။

ရဲစခန်းရောက်မှ ဖုန်းဆက်ခွင့်ရမှ ခင်လွန်းဝတီ စိုင်း စည်သာဆီ ဖုန်းထပ်ဆက်သည်။ နောက် ကိုကိုထံ ဖုန်းဆက် ရသည်။ ကိုကိုအသံက ဝမ်းသာအားရနှင့် တုန်တုန်ယင်ယင်။

“ကိုကို ဝတီကို လိုက်ရှာနေတာ။ အခု ကိုကို ပြင်ဦး လွင်ရောက်နေတယ်။ လားရှိုးကို ဆက်မောင်းလာခဲ့မယ်”

စိုင်းစည်သာကလည်း ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့မည်ဟု ပြောပါသည်။

ခင်လွန်းဝတီမှာ မူးယစ်ဆေးအရှိန် အရှိက်ခံထားရသည့် အရှိန်တို့ကြောင့် ဆေးရုံပေါ်မှာ ရဲအစောင့်အရှောက်နှင့် လော လောဆည်နေရပါလေသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောမှာပင် လင်းအဂ္ဂရော၊ စိုင်းစည်သာပါ လားရှိုးရဲစခန်းသို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက်လာခဲ့ကြပြီး လင်းအဂ္ဂက အမှုဖွင့် တိုင်ချက်ဖွင့်ရသည်။

ခိုင်မြဲအောင်တို့ကလည်း ရက်ရက်စက်စက်ပါပဲ။ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်။

ခင်လွန်းဝတီကို ဖျက်ဆီးပြီးသည့်ပုံစံမျိုး ပြောပစ်လိုက်သည်။ သူ ဖမ်းခေါ်လာသည့် (၄) ရက်လုံးလုံး သူနှင့် ငြိစွန်းခဲ့သည့် ပုံစံ။

လင်းအဂ္ဂနှင့် စိုင်းစည်သာတို့ သူ့ကို ထိုးမည်၊ ကြိတ်မည်၊ သတ်မည်၊ ပုတ်မည် တကဲကဲ။

ခိုင်မြဲအောင်က မဲပြီးနှင့်။

“ဘာဆန်းသလဲ ငါလိုကောင်မျိုးက ခေါ်လာမှတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ကွာ။ (၄) ရက်တောင်ဆိုတော့ ငါ ဘယ်စိတ်ထိန်းနိုင်မလဲ။ ဘုရား ရဟန္တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါ့နေရာမှာဆိုရင် မင်းတို့ရော စိတ်ခိုင်မလား။”

“ဟေ့ကောင် ခွေးသူခိုး။ တော်တော့ ခွေးလောက်မှ

အသိဉာဏ်မရှိတဲ့အကောင်”

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီကြားထဲ ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ မူးယစ်ဆေးတွေ၊ ဆေးပြားတွေလည်း ကျွေးထား ထိုးပေးထားရတော့ သူကလည်းမလှုပ်နိုင်၊ ငါ့သဘောရှိပေါ့ကွာ။”

ခိုင်မြဲအောင် ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောနေမှန်း မသိပေမယ့် စစ်ချက်ယူရ၊ ထည့်ရေးရနှင့် သက်ဆိုင်ရာတွေ အလုပ်များသွားကြသလို လင်းအဂ္ဂနှင့် စိုင်းစည်သာတို့ (၂) ယောက်မှာလည်း ဒေါသထွက်ရလွန်းလို့။

အံ့ကြိတ်ရလွန်းလို့ သွားတွေကျိုးတော့မတတ်။

“အဲဒီမှာ ဆေးရုံလိုက်သွားကြပေတော့။ ငါ့လက်ချက်နဲ့ မျောနေလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတဲ့ဖြစ်ကြီး။ ဟီဟီ အရသာရှိလိုက်တာ”

ခိုင်မြဲအောင် ရူးနေပြီလားမသိ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ လင်းအဂ္ဂနှင့် စိုင်းစည်သာတို့ ရင်ထုမနာ၊ ယူကုံးမရ ဖြစ်စေချင်တာ။

ခဲတစ်လုံးနှင့် ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်လိုက်တာပေါ့။

လင်းအဂ္ဂ စခန်းမှာတိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့ပြီးတော့ စိုင်းစည်သာနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့သွားကြသည်။ ကား (၂) စီး ရှေ့ဆင့်

နောက်ဆင့်။

လင်းအိပ် ခိုင်မြဲအောင်ကို မုန့်ကိုက်တာ။ ပြဿနာသာ မဖြစ်လျှင် ချက်ချင်းပင် လည်ပင်းညှစ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို အမှုန့် ကြိတ်ပစ်ချင်သည်။

သူ ခင်လွန်းဝတီကို မကြည့်ရက်၊ မမြင်ရက်။ ဘယ်လို နှလုံးသားနှင့် ကြည့်ရမှာလဲ။

ယူကျုံးမရစ်တိကလည်း သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကို တရှိန်ရှိန် လောင်ဟပ်နေလေ၏။

ငါ ငါ ပေါ့ပေါ့လေးစဉ်းစားပြီး ဝတီကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆွဲနှစ်ခဲ့မိတယ်။ တရားခံက ငါ။ ငါမှ တရားခံအစစ်။

စိုင်းစည်သာမှာလည်း အယောင်ယောင်အမှားမှား။ ဝတီ ဘဝကို ငါ ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။

သူကလေးခမျာ ရေနစ်ရာဝါးကူထိုးဆိုသလို ဖြစ်နေရ ရှာပြီ။

တောကလာပြီး ဖိုခိုနေရတဲ့ကြားထဲ အခုလို အဖြစ်ဆိုး ကြီးနဲ့ ထပ်ကြုံရတယ်။

သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်းရမှာလဲ။

နှစ်ယောက်သား ဆေးရုံဝင်းထဲရောက်တော့ ယောင်တိ

ယောင်ချာ။ ခင်လွန်းဝတီထံ မသွားရဲ၊ မမြင်ရဲသလို။

နောက်မှ -

“တို့ (၂) ယောက်လုံးကိုမြင်ရင် ဝတီ ရှက်နေဦးမယ်။ တစ်ယောက်စီသွားတွေ့ကြမယ်ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုအရင်သွားတွေ့လိုက်ပါ။ အစ်ကို မြင်ရင် သူ အားရှိမှာပေါ့”

“မင်းပဲအရင်သွားလိုက်ပါကွာ။ ငါ အားမွေးပါရစေဦး။ သူ့ကိုအားပေးဖို့ စကားလုံးတွေ ရှာဖွေရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်အရင်သွားပြီး နှစ် သိမ့်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော် အစ်ကိုကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျမယ့်စကားမျိုး၊ အားငယ်မယ့်စကားမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့နော်။ သူ့မှာအပြစ်မရှိပါဘူးဗျာ။ သူ့ခမျာ ဓားစာခံဖြစ်ရ ရှာတာပါ။ အစ်ကို သူ့ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့နော်”

“မမုန်းပါဘူးကွာ။ သနားလွန်းလို့ အစ်ကိုရင်ထဲ နာကျင် လှပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား ညီညွတ်ရေးတွေ့ရနေကြပြီး စိုင်းစည် သာကပင် အရင် ခင်လွန်းဝတီရှိရာသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

“အို”

ဝတီအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိုင်းစည်သာ တော်တော် စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ မျက်ကွင်းတွေညိုပြီး မျက်နှာလေး
ချောင်ကျသွား။ အသားအရေတွေ ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်နေသည့်
ဝတီ။

“ဝတီ”

“ဪ ကိုစိုင်းစည်သာ၊ ကိုကိုရောဟင်၊ ကိုကိုရော
မလိုက်လာဘူးလား”

“လာမှာပါ။ သူ အောက်မှာ။ အစ်ကိုအရင်ဝင်လာ
တာ”

“ဪ”

ကိုကိုက ဘာသဘောလဲ။ ဝတီကိုမချစ်တော့ဘူးလား။
မခင်တော့ဘူးလား။ မျက်နှာတောင် မမြင်ချင်တော့ဘူးလား
ကွယ်။

ဝတီအသွင်ကလည်း ဆေးရုံက မှန်တံခါးတွေမှာ မြင်နေ
ရပါ၏။ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက်။

ခိုင်မြဲအောင် ရိုက်ပုတ်ထားတာရယ်၊ မူးယစ်ဆေးထိုးပြီး
အစားအစာ မှန်မှန်မကျွေးတာရယ်ကြောင့် သူမအသွင်က ပိန်ပြီး
ချည်ချည်နဲ့နဲ့။

စောစောကအစောင့်ရဲမေမလေးက သူမကို ပြန်ပြော
နေလေရဲ့။

“ညီမရေ၊ ညီမကိုဖမ်းလာတဲ့လူကို မုန်းလိုက်တာ။ သူ
က ညီမကိုရောင်းစားဖို့ ခေါ်လာတဲ့အကြောင်း၊ ရောင်းမစားခင်
(၄) ရက်အတွင်း ညီမနဲ့သူ”

“ဟင်”

ရဲမေလေးက အဆုံးထိမပြောရက်သလို ဝတီကလည်း
အဆုံးထိမကြားရဲပါ။

“သူက အဲလိုပဲ ပြောသလား”

“ရှုနေလားမသိပါဘူး ညီမရယ်။ သူဖွင့်မပြောလည်း
ဒီလိုလူစားမျိုးတွေရဲ့ လက်ထဲ (၄) ရက်လောက်ရောက်နေမှတော့
ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသားပါ။ ဒါကိုထပ်ပြီး
ဖြောင့်ချက်တွေပေးနေတယ်”

“ဟင်”

လူတွေက ဒီလိုထင်ပြီးသားတဲ့လား။ ကိုယ့်ရှုပ်ကလည်း
စုတ်ပြတ်သတ်နေတာမို့ သူစကားတွေကို သက်သေပြရာ ရောက်
နေပေပြီ။

ယခုမှ ခင်လွန်းဝတီ တစ်ကိုယ်လုံး စော့ချွေးတွေ ပျံလာ

ပါတော့သည်။ စောစောကထိ ဒါတွေ မတွေ့မိခဲ့။
 ဝတီဘဝကြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရပေပြီ။
 “ဒီလိုလူစားမျိုးတွေရဲ့လက်ထဲ (၄) ရက်လောက်ရောက်
 နေမှတော့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာ အားလုံးသိပြီးသားပါ”တဲ့။
 လူတွေက ဒီလိုပဲထင်ကုန်ကြပြီပေါ့။
 သူမတစ်ကိုယ်လုံး အငွေ့ပျံ့သလို အပူတွေ အခိုးအငွေ့
 တွေ တရှိန်ရှိန် ဖြစ်နေစဉ် စိုင်းစည်သာ ဝင်လာခဲ့တာပါ။
 ကိုကိုကတော့ သူမကို မြင်တောင်မမြင်ချင်တော့ဘူး
 ပေါ့။
 ဒီကောင်မတော့ ငါ့ကို အသေကပ်နေတော့မှာပဲဆိုပြီး
 ဝင်တောင်မလာရဲတော့တာလား ကိုကိုရယ်။
 ခင်လွန်းဝတီ၏ အသွင်ကလည်း နွမ်းကြေစုတ်ပြတ်နေ
 တော့ ခိုင်မြဲအောင် ပြောတိုင်း ရနေလေတော့သည်။ ဒါတောင်
 သူပြောတာတွေ ဝတီ နားနှင့်ဆက်ဆတ်ကြားရတာ မဟုတ်။
 ရဲမေပြောသမျှသာ ကြားရတာ။
 ဝတီ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရင်း ပြောစရာ
 စကားမရှိတော့။ သူမ ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှန်းပင်
 မသိ။

“မေ”

တစ်ဦးတည်းသော သွေးသားရင်း မမကိုတော့ ဝတီ
 အကြောင်းကြားရပါမည်။ အင်းလေ ကိုကို သူ့ဖခင်ကို အကြောင်း
 ကြားရင် မမလည်း သိသွားမှာပါပဲ။
 စိုင်းစည်သာ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်ရသည်။
 ဇနီးတာပြောရလျှင် ခင်လွန်းဝတီကို သံယောဇဉ်ရှိပေမယ့် ဟီးရီး
 တော့ မလုပ်ရဲ။ သူတတ်နိုင်တာ ဝတီအဆင်ပြေအောင် ကူညီပံ့ပိုး
 ပေးချင်တာပါပဲ။
 “မငိုပါနဲ့ဝတီရယ်။ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ဘာကူညီ
 ပေးရမလဲ ပြောပါကွယ်။ အားမနာပါနဲ့”
 “ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်
 တစ်ခုခုကို လုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်ချင်ပါတယ်။ အစ်ကို
 ကူညီနိုင်ရင်”
 “ကူညီနိုင်တာပေါ့။ ကိုယ်တို့ဆီမှာကိုပဲ အလုပ်တွေ
 အများကြီး။ ဒါပေမဲ့ ကိုလင်းအဂ္ဂနဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦး။ သူ ဘာတွေ
 ဘယ်လိုစီမံပေးမလဲဆိုတာ နားထောင်ကြည့်ပါဦး”
 “ဝတီ ကိုကိုကို မတွေ့ချင်တော့ပါဘူးရှင်။ ဝတီ ကိုယ့်
 ဘဝကိုယ် ထူထောင်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေပါရစေလော့”

“မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့ခမျာ ဝတီပျောက်သွားကတည်းက အိမ်ကထွက်လာပြီး အရူးကြီးတစ်ယောက်လို လမ်းတကာ လှည့်ရှာနေခဲ့တာပါကွာ”

“ဒါပေမဲ့... ဝတီ သူ့ကိုမတွေ့ချင်တော့ဘူး။ (၄) ရက် ပျောက်သွားခဲ့ရတဲ့အတွက် ဝတီကို လူတွေ အထင်သေးကြပါစေ။ ကိုကိုအထင်သေးမှာတော့ ဝတီ မခံချင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ကြေကွဲတဲ့မျက်နှာ၊ ယူကျုံးရတဲ့မျက်နှာတွေလည်း မကြည့်ရက်ပါဘူး”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဝတီရယ်။ ဝတီအရွယ်က ငယ်ငယ်လေးရယ်။ နုနုနယ်နယ်လေးရယ်။ ဘဝကို ထင်ရာစိုင်းလို့မရဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လို့ မရဘူး။ ဘဝဆိုတာ အပျော်တမ်း ကစားကွင်းတစ်ခု မဟုတ်ဘူး ဝတီ။ တကယ့်တိုက်ပွဲကြီးပါ။ လက်နက်တွေနဲ့ သေသေချာချာ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ကြားက တောင် မထင်မှတ်တဲ့ အချိုးအကွေ့တွေနဲ့ တွေ့ရင် ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်က ကားခနဲ ပြုတ်ကျတတ်တာပဲ”

“အစ်ကိုက သူဌေးသားဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ဒါတွေ ပြောတတ်နေ သိနေတာလဲ”

ဝတီအမေးကြောင့် စိုင်းစည်သာ နာကျင်ပြီးလေး ပြုံးမိသည်။

“အစ်ကိုလည်း အများအမြင်မှာ ရွှေမင်းသားလေး ဖြစ်နေရပေမယ့် တစ်ချိန်တုန်းကတော့ လောကဓံစစ်မြေပြင်မှာ ကားခနဲ ပစ်ကျနေခဲ့ရသူတစ်ယောက်ပါ”

“ဪ”

သူမတို့ စကားပြောနေကြစဉ် လင်းအဂ္ဂ ဝတီအနားသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဝတီ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ညီမလေးရယ်”

လင်းအဂ္ဂ ဝတီခုတင်ဘေးမှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး သူမလက်ကလေးများကို ယုယကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

ပန်းကလေးဟာ ပန်းစားဘီလူးကြောင့် နှမ်းညှိုးခဲ့ရပြီ။ သည်ပန်းလေးကို သူ ဘယ်လိုပြန်ပြီး ယုယပေးဆပ်ရမည်လဲ။

“ညီမလေး”

ဘာစကားမှ ပြောမထွက်တော့ဘဲ လင်းအဂ္ဂ အသံတွေ ဆိုနှင့်ကြေကွဲနေရသည်။ ယောက်ျားတန်ဖိုး ဆိုတက်လာသည့် နှလုံးသားကို လက်နှင့်ဖိရင် မျက်ရည်များက မျက်ဝန်းထဲမှာ အငွေ့ပြန်နေလျက်။

“ကိုကိုတို့ ဒီအမှုကို ရန်ကုန်ရွှေပြီး ရင်ဆိုင်မယ်။ ပြီးရင် ပြန်ကြမယ်နော်။ ဝတီအစ်မလည်း ဝတီစိတ်နဲ့ ဆေးရုံတင်သား

၂၆၄ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရတယ်။ ဖေဖေရော နှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံမှာ”

“ဪ”

“ကိုကို ဝတီကို အဲဒီနေ့ကတည်းက လိုက်ရှာနေတာ။ အရူးကြီးတစ်ယောက်လိုပါပဲကွာ။ ကိုကိုတို့ ပြန်ကြမယ်နော်။ ဖေဖေနဲ့ခင်လွန်းကို ဆေးရုံမှာ ပြုစု၊ စောင့်ရှောက်ကြရအောင်”

ခင်လွန်းဝတီ မျက်ရည်တွေသာ စီးကျရင်း ဘာစကားမျှ မဆိုနိုင်ပါ။

ကိုကိုရယ်၊ ဝတီ နှင်းဒေဝီတို့ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ ရင်ဆိုင်နိုင်အားမရှိတော့ပါဘူးရှင်။ အစကတည်းက မကြည်ဖြူရတဲ့ကြားထဲ။ ခုဆို ပိုပြီး အထင်သေး၊ အမြင်သေး၊ နှိမ်ချတော့မှာပေါ့။ ဝတီအပေါ် ကျရောက်နေတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးကိုရော ဝတီ ဘယ်လိုဖယ်ရှားရမှာတဲ့လဲ။

“မနက်ကျရင် ကိုကိုတို့ပြန်ကြမယ်။ ဒီည ပြန်ဆင်းလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ တောင်ပေါ်လမ်းတွေ ကိုကို မကျွမ်းကျင်ဘူး”

ခင်လွန်းဝတီ ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ သူမအတွေးထဲမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး တဝန်းဝန်း ပြိုကျနေခဲ့ပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ လင်းအဂ္ဂနှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ကားနှင့်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဝတီထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ လင်းအဂ္ဂမှာ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့ရ။

“ကိုကို ကားမောင်းလို့ဖြစ်ပါ့မလားဟင်။ တော်ကြာလမ်းမှာ မူးနေရင် တောင်ပေါ်လမ်းတွေ”

သည်အခက်အခဲကိုတော့ စိုင်းစည်သာက ဖြေရှင်းပေးပါသည်။

“ကျွန်တော့်အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ထည့်လိုက်ပါမယ်။ သူက ကားမောင်းကျွမ်းပါတယ်။ ဝတီတို့ ရန်ကုန်ရောက်မှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့ကိုလိုင်းကားနဲ့ တင်ပေးလိုက်။ နောက်ခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်သွားကြပေတော့”

သူနှင့်အတူပါလာသည့် သူ့ကို ကားမောင်းဖို့ ထည့်ပေး လိုက်သဖြင့် တော်သေးသည်။ လင်းအဂ္ဂနှင့် ခင်လွန်းဝတီတို့ ကားနောက်ခန်းမှာ သက်သောင့်သက်သာ လိုက်ကြရသည်။

ခင်လွန်းဝတီမှာ ကြုံခဲ့ရသည့် ပြဿနာများအတွက် လူက စိတ်ရော လူပါ ညှိုးချိုးကြေကွဲနေရသည်။

“ကိုကို ဝတီကို ရွာပဲပြန်ပို့ပါတော့”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“နှင်းဒေဝီတို့နဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူး။ ဝတီရဲ့နှလုံးသားတွေ ဒီထက်ပိုပြီး မညှိုးချိုးချင်တော့ဘူး။ လုံလောက်ပါပြီ။ ဝတီဘဝ အတွက် ဒီလောက် ဒုက္ခ၊ သုက္ခတွေနဲ့ ခါးသီးခဲ့ပြီမို့ တော် လောက်ပါပြီရှင်”

“ဝတီကလည်း ဝတီ သူတို့နဲ့နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကိုကိုတို့နဲ့နေတာပဲလေ။ ဖေဖေအတွက်လည်း ဂွက်ထော်မရှိရင် မဖြစ်တော့ဘူး။ သူ့အတွက် အမှီသဟဲလေးရနေတာ”

“ဒါဆိုလည်း မမကိုခေါ်ထားလိုက်ပါ ကိုကို၊ ဝတီကို ပြန်ပို့ပါ”

“ဟာကွာ အရမ်း ပါးစိပါးစပ်များတဲ့ကောင်မလေးပဲ”

ကားနောက်ထဲမှာမို့ သူ အသည်းယားတာရော၊ သနား တာပါပေါင်းပြီး ဝတီကို ဆွဲပွေ့ထားမိသည်။ ချမ်းကလည်း ချမ်း တာကိုးလေ။

“ကိုကို ဝတီကို အထင်သေးသွားလို့ ဒီလိုလုပ်တာ လား”

“ဟာကွာ ဝတီကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကို ချစ်လို့ ပါ”

“ဝတီက လူဆိုး၊ လူယုတ်မာရဲ့လက်ထဲ (၄) ရက်ကြာခဲ့ ပြီဆိုတော့”

“တော် တော်ပါတော့ ဝတီရယ်။ ဝတီ အဲလိုအထင်လွှဲ နေမယ်ဆိုလည်း ကိုကို မထိတော့ပါဘူး”

သူမကိုပြန်လွှတ်ပေးပြီး လင်းအဂ္ဂ ကားတစ်ဖက်မှာကပ် ပြီး ဖိုအိပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုရယ် ဝတီဟာ ကျိန်စာသင့်သွားတဲ့ပန်းတစ်ပွင့် ပါ။ လူ့ဘောင် လူ့လောကအလယ်မှာ မျက်နှာပန်းမလှနိုင်တော့ ပါဘူး။ မပြေးသော် ကန်ရာရှိ၊ လူယုတ်မာ လူကောက်ကျွန်ရဲ့ လက်မှာ (၄) ရက်လောက်ကျရောက်ခဲ့ရတာမို့ ဘယ်သူကမှ

အကောင်းမထင်တော့ပါဘူး။ ဝတ် တောပြန်ပြီး ရိုးသားသန့်စင်မှု အရိပ်မှာ အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံပါရစေတော့ရှင်”

နတ်မှ အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှ တောင်းပန်ရင်း လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေးဖို့သာ ခင်လွန်းဝတ် ကြိုးစားအားပေးနေရပါ တော့သည်။

ဝိပါက်ကြွမှာ မပြေးသာတော့ဘူးလေ။

ကိုကိုကတော့ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမကို ယုယကြင်နာ ဖေးမ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

ဝတ်ဘဝကန္တရအတွက် ကိုကိုဟာ အိုအစစ်ကြီးပါပဲ နော်။

အိမ်သို့ လင်းအဂ္ဂ၏ကား ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကြိုဆိုနေကြသည်မှာ ဘာ၊ မမခင်လွန်းတို့နှင့်အတူ နှင်းဒေဝီ၊ ယွန်းဒေဝီ၊

လင်းအဂ္ဂကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားပြီလေ။ ခင်လွန်းကြင်က သူညီမကို ပြေးဖက်ပြီး မျက်ရည်ဖြိုဖြိုကျနေ၏။ ဦးကျော်ခေါင်

ကလည်း ဝတ်အနားသို့ ရောက်လာကာ ပခုံးလေးကို ပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

မရှုစိမ့်နိုင်တာ နှင်းဒေဝီတို့ ညီအစ်မပါပဲ။ လက်များကို ခပ်မိန့်မိန့် ပိုက်ထားကြပြီ။

“အမလေး ရှေ့တန်းပြန်ကြိုနည်းကို ကြုံနေကြတာပါလား။ ဘယ်နှယ် ရှေ့တန်းမှာ တော်တော်မှ စုတ်၊ ပြတ်၊ သတ် လာခဲ့ရဲ့လား။ လင်းစမ်းပါဦး၊ အတွေ့အကြုံလေး ဘာလေး”

“ဒယ်ဒီတို့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီလိုအပုပ်အမွေတွေကို လက်ခံထားတော့ အိမ်ကျက်သရေ ဘယ်လိုလုပ်ရှိပါတော့မလဲ။ တော်ကြာ ကိုယ်ဝန်တွေ၊ ဘာတွေရှိလာမှ ဒုက္ခရောက်နေမယ်။ ကြည့်လည်း လက်ခံကြဦး။ ဘုရားလောင်းတို့ရဲ့”

နှင်းဒေဝီ တိုက်ခိုက်နေလျှင် ဦးကျော်ခေါင် တားဆီးလိုက်ရသည်။

“နှင်းဒေဝီ ... ဒီမှာ ဒုက္ခရောက်လာရတဲ့ကြားထဲ ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

“ဒယ်ဒီတို့ မတွေးမိတဲ့စကားကို ထောက်ပြနေတာလေ။ တော်ကြာ ကိုယ်ဝန်ပါလာမှ ဒယ်ဒီတို့ကို လက်ညှိုးထိုးနေဦးမယ်”

ဝတီတို့ညီအစ်မကို အသက်ရှိတယ်လို့တောင်မမှတ်ဘဲ ဒီလောက်ထိ ပက်ပက်စက်စက်တွေ ပြောနေတော့ ဝတီ ခေါင်းကို မတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာတို့ စေတနာကို ဝတီလေးစားပါတယ်။ တန်ဖိုးထားပြီး ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။ ဝတီကို တောပြန်ခွင့်သာ ပေးပါတော့ရှင်”

ဝတီ တောင်းဆိုလျှင် ခင်လွန်းကြင်ကလည်း မနေ။

“ငါပါလိုက်မှာပေါ့ ညီမလေးရယ်။ တို့ညီအစ်မ (၂) ယောက် သေအတူ ရှင်မကွာ အတူနေကြမယ်။ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး”

ညီအစ်မ (၂) ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး သံယောဇဉ်တွေ ကြီးနေကြလျှင် ဦးကျော်ခေါင်နှင့် လင်းအဂ္ဂတို့ နှင်းဒေဝီကို တောင်းပန်ရသည်။

“ကဲ နှင်းဒေဝီ၊ ဒီအိမ်မှာ ဖေဖေက အိမ်ထောင်ဦးစီးပါ။ အားလုံး ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမှာ။ နင်က ဖေဖေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် တမင်လုပ်နေတာပဲ”

“ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာ။ အိမ်မှာ ကျက်သရေခွဲတယ်”

“တော်ပြီ နှင်းဒေဝီ၊ ဖေဖေ ကိုကိုတို့လင်မယားကို အိမ်ခွဲပေးလိုက်ရင် ဒီပြဿနာ အေးရော”

“အံ့မယ် ... မဆင်းနိုင်ပါဘူး။ ဒီလောက် ခမ်းနားတဲ့ တိုက်ကြီးထားခဲ့ပြီး ဘယ်သူက ဆင်းသွားမှာလဲ။ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ သူတွေကျတော့ အိမ်ပေါ်တင်ထားပြီး”

“ကဲ ... အားလုံးတော်ကြပါတော့”

ဦးကျော်ခေါင် တားဆီးလိုက်ပြီး ယခုမှ ဆေးရုံဆင်းစ ဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလျှင် အနီးဆုံးရှိ ခင်လွန်းကြင် ပြေးပြီး ဖေးမမိ၏။

လင်းအဂ္ဂပါ တွဲပြီး တိုက်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့မှ ရန်ပွဲကငြိမ်းတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

ညီအစ်မ (၂) ယောက် သံယောဇဉ်တွေအားလုံးကို ကျောခိုင်းခဲ့ပါပြီ။

မျက်ရည်ကျပြီးမှ ဖျော်ရွှင်ရမည့် သံပြာပူနန်းတော်ကြီး ထဲမှာ မနေချင်တော့ပါ။

ထိုနေ့က လင်းမဟာနှင့် ဘာဘဦးကျော်ခေါင်လည်း စကားများရသည်။ သည်အိမ်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးမရတော့တာ သူတို့ ညီအစ်မကြောင့်ပေါ့။

ပြဿနာရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကို သိလျက်နှင့် သူမတို့ ဆက်ပြီး မနေချင်တော့ပါ။

သည်တော့ မိုးမလင်း။ တလင်း အားလုံးအိပ်မောကျနေ စဉ်မှာပဲ ခင်လွန်းကြင်နှင့် ဝတီတို့ညီအစ်မ အိမ်မှထွက်ခဲ့ကြပါပြီ။

သူတို့ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစား၊ လက်ဝတ်လက်စား လေးများပါ အားလုံးထားခဲ့ပြီး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် ဝတီတို့ ထွက်ခဲ့ပြီ။

ရွာပြန်ကြမယ်။

အေးချမ်းမှုကလည်း လူ့ဘဝမှာ လိုအပ်တာပါပဲ။

တိမ်ပေါ်တက်ပြီး တိမ်ညွန့်စားသည့် အဿထိုင်မြင်းတွေ လည်း မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

မြေသားမှာနေပြီး မြေဆီမှာရှင်သန်သည့် ကန်စွန်းနွယ် လေးပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါတော့။

တက္ကစီ မစီးရဲကြတော့ပြီမို့ လိုင်းကားတိုးစီးရအောင် ညီအစ်မ (၂) ယောက် လက်တွဲလျှောက်လာကြစဉ် သူတို့အနား သို့ ကားနှင့် ရောက်လာသူက လင်းအဂ္ဂ။

သူ့အသွင်က ကန်ရေပြင်ကြီးလို တည်ငြိမ်ပြီး ခန့်မှန်းရ ခက်ပေမယ့် ဒေါသဖြစ်နေသလား၊ ကြေကွဲနေသလား မခန့်မှန်း တတ်။

“ဒီလောက်ပြန်ချင်နေရင် ငါလိုက်ပို့မယ်။ တက်ကြ၊

ရောက်အောင်ကို ပြန်ပို့ပေးမယ်။ ဖေဖေကိုတော့ မဝေရီ နို့ကျန် ခွဲတယ်။ လိုက်လာရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာရှင်းကြပေတော့”

“ဟင် ... ဘာ နေမကောင်းဘဲနဲ့”

ခင်လွန်းကြင် စိုးရိမ်ပူပန်နေလျှင် လင်းအဂ္ဂ မဲ့လိုက်၏။

“အပိုတွေ၊ ချစ်သယောင် ခင်သယောင် အမူအရာတွေ လုပ်ပြမနေနဲ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နင်တို့ညီအစ်မပဲ အကောင်းဆုံးပါ။ အချစ်တတ်ဆုံးပါ။ ပုံစံတွေက မြင်တဲ့လူတိုင်း ဖမ်းရောင်းစားချင် စရာ ရုပ်တွေ။ ကဲ တက်ကြ၊ ကျုပ်လိုက်ပို့မယ်”

ကျားကြီးလို လင်းအဂ္ဂ ဟိန်းဟောက်နေတော့ ညီအစ်မ (၂) ယောက်သား ကုပ်ကုပ်ကလေးတက်လိုက်ကြရသည်။

လင်းအဂ္ဂမျက်နှာ ထန်တင်းနေတော့ ဝတီတို့ညီအစ်မ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

“တောရောက်ရင် ဘာလုပ်စားကြမှာလဲ”

“ဟင်းရွက်ခူးမယ်၊ သစ်သီးခူးမယ်။ ဈေးရောင်းမယ်”

“ပြီးရော”

ဝတီတို့ (၂) ယောက်ကို တင်ပြီး လင်းအဂ္ဂ ရွာထိအောင် လိုက်ပို့ဖို့ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးရောက်အောင် သွားနေစဉ်ပဲ နောက် မှ အိမ်ကကားလိုက်လာလေ၏။

ကားရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကားကို စောင့်သည်။ ထွက် လာသူက ဒယ်ဒယ်နှင့် ဦးကျော်ခေါင်။

“ဘာ”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ခင်လွန်းကြင် ပြေးဖက်တော့ လင်း အဂ္ဂ ပခုံးတွန့်ပြီးလက်ခါပြသည်။

“တွေ့လား၊ သူများသားသမီးတွေက တကယ်ချစ် တာ”

“ဟင်”

“ဟိုမှာလေ၊ ဖေဖေကို ဂွက်ထော်က တကယ်ချစ်တာ။ အရွယ်ကွာ၊ ဂုဏ်ခြပ်ကွာ၊ ညီမမိဆိုးကို ထောက်ပြီး တောပြန် လိုက်ရမှာ။ သူ့အသည်းတစ်ခြမ်းက ဖေဖေဆီမှာ”

ကားပေါ်ကျန်ခဲ့သည့် လင်းအဂ္ဂနှင့် ခင်လွန်းဝတီ။ သူ ပြောတော့ ဝတီ မျက်ရည်ကျသည်။ ဘာမှပြန်မပြော။ လင်းအဂ္ဂ တစ်ဖက်သတ်ကြီးပြောနေရသလို၊ ဘက်က မညီ။

“ဪ ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ ဖေဖေဒုက္ခကလည်း ကြီးမား လိုက်တာ။ သမီးအရွယ်လေးဆိုတော့ ယူရမှာလည်း ကျပ်။ သူငယ်ချင်းမျက်နှာလည်း ထောက်ရ။ ဖေဖေနေရာမှာ ကိုကိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘူကွာ။ တစ်ခါတည်း

ခိုးပြေးပစ်လိုက်မယ်”

သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော ခင်လွန်းဝတီ ပြန်မပြော။
သူမမနှင့် ဘာဘကိုသာ ကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ခဏလေး ခွဲလာရတာတောင် ရက်ပေါင်းတစ်ရာ အဲ
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ဆွေးနေကြသည့် ကိစ္စရာမောင်နံတွေလို ဘာ
နှင့် မမ။

လူကြီးတွေမို့ ကူခြေဆည်နေကြပေမယ့် ဘာဘကို မမက
ပြေးဖက်တော့ ဘာဘရင်ခွင်ထဲမှာ ခင်လွန်းမမျှ မျက်ရည်လည်
ရွှဲ။ လင်းအဂ္ဂ မနေသာ။ ဝင်ရောက်ပြီးစိစဉ်ရသည်။

“ကဲ ဖေဖေနဲ့ဝှက်ထော် ... လူတွေရှေ့မှာ ကဲ သည်း
မနေကြနဲ့။ လာ ကားထဲ။ ဂျမ်းပုံမက ဒီရှေ့လာ”

ဦးကျော်ခေါင်ကို ယုယစွာတွဲပြီး ခင်လွန်းခေါ်လာတော့
လင်းအဂ္ဂ၏အမိန့်အတိုင်း ဝတီ ကားရှေ့ သူ့အနားသို့ သွားရ
သည်။

“သားသမီးဆိုတာ မိဘအပေါ် အလိုက်သိရတယ်။
နေဦး ရှေ့ကဆိုင်မှာ လိုအပ်တာလေးတွေ ဆင်းဝယ်ဦးမယ်”

ဖေဖေစီးလာသည့်ကားကို ဒရိုင်ဘာဦးညိုအောင် ပြန်
မောင်းသွားစေပြီး သူတို့ကားလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဖေဖေ စိတ်မဆင်းရဲနဲ့နော်။ သားရွှေအိုးထမ်းပုံပြင်လို
ဖေဖေလည်း ရွှေအိုးထမ်းစေရမှာပါ”

“အေးပါကွာ ... ငါ့သားလက်ထဲပဲ ဖေဖေဘဝကို
ပုံအပ်ထားပါတယ်”

ပညာတတ်တွေမို့ အရိပ်ပြရုံနှင့် အကောင်မြင်သည်ထင်း
ဝတီတို့ ညီအစ်မကတော့ အကောင်လည်း မမြင်၊ အရိပ်လည်း
မမြင်။

လင်းအဂ္ဂ ဈေးဝယ်နေတာတွေကြည့်ပြီးလည်း နား
မလည်။

“ရော့ ဖေဖေ ... အေးတယ်ဗျ။ စောင်ခြုံ”

“အေးပါ သားရယ်၊ အေးပါ ကျေးဇူး”

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဦးကျော်ခေါင် စောင်ခြုံပြီးနေ
သည်။ သူ့ဘေးမှာတော့ ခင်လွန်းကြင်က ယုန်ကလေးလို ကြောင်
ကလေးလို။

ခင်လွန်းဝတီ နောက်ဘက်သို့ တကြည့်ကြည့်ရှိလျှင်
လင်းအဂ္ဂ ပိတ်ဟောက်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ နောက်ကဲ့ပဲကြည့်နေတာလဲ။ ရှေ့ကိုကြည့်”

“ဘာလို့လဲ မကြည့်ရဘူးလား”

“မကြည့်နဲ့၊ သူများတွေကောင်းစားနေတာ”

“ဟင်...ဘာဘနဲ့မမက”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ အချစ်မှာမျက်စိမရှိဘူး”

“အို ကိုကို ကိုကိုတို့က သဘောတူသလား”

“ဘာမတူစရာရှိ၊ ဂွက်ထော်က ဖေဖေကို တကယ်ချစ်တာပဲ။ ဘာမှလည်းမမက်အော့ဘူး။ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ဖေဖေကို ပြုစုယူသလားမှာ”

“ကိုကို ဘယ်လိုသိ”

“သိတာပေါ့၊ အပွေးမြင် အပင်သိ။ အသွေးမြင် အသွင်သိ။ ဖေဖေခမျာ မထွေးနိုင် မမျိုနိုင်နဲ့ အချစ်ဝေဒနာခံစားနေရရှာတာ။ ကိုကိုက မိဘကျေးဇူးဆပ်မှာ။ သူလိုချင်တာ ဖေးလိုက်မယ်လေ”

“ကိုကိုအစ်ကိုနဲ့မရီးကရော”

“နားထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒီ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ ထည့်မတွက်ဘူး။ ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်တဲ့ အတ္တသမားတွေ”
“ဝတီ မနေနိုင်တော့၊ ကားနောက်ထဲ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဘာနှင့်မမ စောင်ခြုံထဲ အတူရောက်သွားပြီ -
ပွဲခင်းသာကဗျာထဲကလို

မောင့်ရွှေကိုယ်နဲ့သာခဲနှင့်

လူပုံမှာ တူစုံနဲ့ရတယ် ဖြစ်သွားပြီ။

“ဟေ့ ရွှေလှည့်။ ဝါသနာအိုးမ၊ သူများချစ်သူတွေကို ချောင်းမကြည့်နဲ့”

“အင်းပါ”

ခင်လွန်းဝတီ စဉ်းစားလို့မရ၊ မမက ဘာဘကို ချစ်သူလိုချစ်သွားတာကို နားမလည်။ ရွယ်တူလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

အင်းလေ၊ ရွာထဲမှာလည်း ချမ်းသာတဲ့အဘဦးကြည်က သမီးအရွယ်လောက် မမဝက်မကို ယူတာပဲ။

ဟာ အဲဒါက ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ငွေမက်တာ။

“ဟင်”

သူမမကြည့်ရတာတော့ တကယ့်ကို စုံစုံမက်မက်။

“ဝတီ”

“ရှင်”

သူမ လန့်ပြီးထူးတော့ လင်းအဂ္ဂမဲ့ပြသည်။

“သူများစုံတွဲတွေကြည့်ပြီး ဘာတွေအားကျနေလဲမှ မသိတာ”

“မကျပါဘူး၊ ကိုကို ဘာမေးမလို့”

၂၈၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဆာပြီလား၊ ရွှေကဆိုင်မှာ ဝင်စားကြမယ်။ နောက်က
(၂) ယောက်ကတော့ ဆာရုန်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုကလည်း စောင်ခြုံတာပဲ”

“အဲဒါ စောင်ခြုံတာကို ခင်ဗျားလေးက ပေါ့ပေါ့မှတ်
နေသလား။ စောင်ခြုံထားတာဟာ အန္တရာယ်ဗျ။ ဆိတ်ကွယ်ရာ
လို့ခေါ်တယ်”

“ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ခင်ဗျားကို နောက်ကြိုတော့မှ လက်တွေ့ပြမယ်။
စောင်သင်ခန်းစာပို့ချမယ်”

“တော်ပါ”

ကိုကို စားသောက်ဆိုင်ရှေ့ကားရပ်တော့ သူတို့ (၄)
ယောက် နံနက်စာ ဖိုက်ဖြည့်ရသည်။

မမကြည့်ရတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေလျှင် ဝတီ
ခေါင်းခြောက်ရသည်။

စောင်ခြုံထဲမှာ ဘာတွေများ။

* * *

အခန်း (၂၄)

အဘက ဘုန်းကြီးဖြစ်နေပြီမို့ လှူဖွယ်ရာဝတ္ထုအစုစုနှင့်
ကန်တော့ကြရသည်။

သူတို့ နားနားနေနေ မောင်းတာမို့ ရွာရောက်တော့
ညနေ (၅) နာရီ။

နေ့တစ်နေ့၏အလှဆုံးအချိန်ပါပဲ။

သာယာလှပသည့် ရွာကလေးရယ်။ ရွာလမ်းဖွေးဖွေး
လေးရယ်။ ရှေးသီချင်းမောင်မောင်ညွန့်ရဲ့ သီချင်းထဲကလို ရပ်ကြီး
သူထင်ပါရဲ့။

ထုံးဖြူဖြူ တမာတန်း ရွာလမ်းဖွေးဖွေးက ကြိုမယ်။

ခုလည်း ကားလေးမောင်းလာခဲ့ပြီး အဘဦးစံလွန်းရှိရာ ရွာဦးကျောင်းကို အရင်ဝင်ကြသည်။ ကန်တော့ကြသည်။

အဘဦးစံကွန်းက ကျောင်းလေးတစ်ဆောင်မှာ သီတင်း သုံးသည်။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစုကတော့ လင်းအဂ္ဂ စီစဉ်လာခဲ့တာ။

အဘက တည်ငြိမ်စွာပင် မြေး (၂) ယောက်နှင့် သူငယ် ချင်းကိုကြည့်သည်။

အသက် (၄) နှစ်လောက်ကွာပေမယ့် ရုပ်သွင်ကတော့ တခြားစီ။

ဦးစံလွန်းက သစ်ခြောက်ပင်နှင့်တူနေပြီး ဦးကျော်ခေါင် ကတော့ စိုပြည်နေသည့်သစ်ပင်။

သူရဲရယ်မှာ ကိလေသာတွေ ကိန်းအောင်းနေတုန်းကိုး။

ကန်တော့ပြီး စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောကြသည်။

ဦးကျော်ခေါင် စကားအစရကျပ်နေတော့ လင်းအဂ္ဂပင် လျှောက် ထားရသည်။

သားသမီးလိမ္မာ ဖအေအာပတ်လွတ်ပေါ့။

“ဘုန်းကြီးဘုရား... ဖေဖေနဲ့ခင်လွန်းကြင်ကို ဆေးပေး

မီးယူ သဘောထားခွင့်ပေးပါ ဘုရား”

ဦးစံလွန်း အံ့သြဟန်မရှိပါ။

ပုထုဇနော ဥဗ္ဗတကော ဆိုတာ သူနားလည်ပြီး ဖြစ်ပေ မည်။

“ဒကာတို့ သင့်သလိုသီ စီစဉ်ကြပေါ့။ ဘုန်းကြီးက တော့ လူကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါချင်တော့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုန်းကြီး စိတ်အေးသွားရတာပေါ့လေ။ နောက်ဆံမတင်းရတော့ ဘူးပေါ့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ အစစအရာရာ စိတ်ချပါဘုရား”

“အေးကွယ်... အေး၊ ကဲ သွားကြ နားကြပေတော့”

အဘဆီမှထွက်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ခြံဝိုင်းရှိရာသို့ ကားဆက် မောင်းလာကြသည်။ ရွာလေ့အရ ကားရှားတာမို့ ထွက်ကြည့် ကြလို့။

“ဟယ်... လွန်းကြင်တို့ညီအစ်မ ကားကြီးနဲ့ပြန်လာ တယ်တော့”

“ဟယ် (၂) ယောက်လုံး ယောက်ျားရလာကြတယ်။ ကောင်းလိုက်တာ။ မြို့သားချောချောကြီးတွေ၊ ချောချောလေး တွေ”

ခင်လွန်းဝတီတို့ခြံဝိုင်းက ရွာစွန်နည်းနည်းကျသည်။ အိမ် ကတော့ သစ်သားအိမ်သေးသေး။ ရွာသူရွာသားတွေ ဝိုင်းလာပြီး

နှုတ်ဆက်ကြ၊ ဟင်းခွက်တွေ၊ ထမင်းတွေလာပို့ကြသည်။

ပြီး အလိုက်တသိပင် ပြန်သွားကြသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ နားကြရသည်။ ခြံဝိုင်းထဲမှ ရေတွင်းမှာပင် ရေငင်ချိုးကြ၊ စားသောက်ပြီးကြတော့ ည (၈) နာရီ။

ဦးကျော်ခေါင် ရွာလူကြီးကို အကြောင်းကြားပြီး ခင်လွန်းလေးနှင့် ညတွင်းချင်းပင် လက်ထပ်လိုက်သည်။

လင်းအဂ္ဂ သူ့အဖေကို လက်ဖျားခါရ၏။

“အဖေတို့ကတော့ ဘာလျင်သလဲမမေးနဲ့။ အဘဦးစံလွန်းဆီက ပါမစ်ရတာနဲ့ လှုပ်ရှားပစ်လိုက်တာ လျှပ်စီးလက်သလား အောက်မေ့ရတယ်”

“နေဝင်တော့မှာကိုး ငါ့သားရ။ ပြီး ဒီဇီးကွက်မလေးကိုလည်း သူပြေးတိုင်း လိုက်မဖမ်းနိုင်တော့ပါဘူးကွာ။ အပိုင်ချည် နောင်ထားလိုက်မှ အေးမှာပါ”

“ပုံကြည့်ရတာတော့ စောင်ခြုံထဲမှာ သစ္စာနဲ့ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ ဒီကောင် ... ကဲ သွား မင်းတို့ (၂) ယောက် ရွာထဲလျှောက်လည်လိုက်ကြဦး”

ဦးကျော်ခေါင် လင်းအဂ္ဂကို မြောင်ကျကျနှင့်လိုက်တော့

ခင်လွန်းက ရှက်ရှက်နှင့် သူ့ကျောမှာ ဖားပျံလေးလို ကပ်နေသည်။

အူကြောင်ကြောင်လုပ်နေသည့် ဝတီလက်ကိုဆွဲပြီး လင်းအဂ္ဂ အိမ်ပေါ်မှဆင်း၊ ကားထဲဝင်လိုက်ကြသည်။

“သူများ ညားခါစ လင်မယားကို ပြူးပြူးကြီးကြည့်နေတယ်။ တော်တော် လူမှုရေးမသိတတ်တဲ့ကောင်မလေး”

“ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါဆို ဝတီတို့က ဘယ်သွားနေရမှာလဲ”

“လမ်းမှာ ရွှေမန်းသဘင် ဇာတ်စင်ကြီးမြင်ခဲ့တယ်လေ။ ဘုရားပွဲ ဘုရားပွဲ ပွဲသွားကြည့်မယ်။ ညလုံးပေါက်။ ကိုကိုမှာ စောင်ပါတယ်”

“လာပြန်ပြီ ဒီစောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပွဲခင်းထဲမှာ နှင်းတွေကျမှာ ချမ်းမှာ။ ပွဲခင်းက အကာပဲရှိတာ။ အမိုးမရှိဘူး”

“ကိုကိုချမ်းမှာ ဖျားမှာပေါ့”

“ချမ်းပါဘူးဗျာ၊ ဖျားပါဘူးဗျာ။ နေဦး ဖေဖေကို လွမ်းခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်။ အင်း ... တို့ (၂) ယောက် ပြန်မလာဘူးဆိုလို့ ဖေဖေ စိတ်တောင်ကောင်းပါ့မလားဘဲ”

လင်းအဂ္ဂ သူ့ဖေဖေထံ ဖုန်းဆက်လိုက်ပြီး လောကလေး

၂၈၆ ကြယ်စင်မှူဝေ

ချွန်ခါ ရွှေမန်းသဘင်ရှိရာ ဇာတ်ရုံသို့ ကားမောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

✱

ပွဲခင်းသာ။

ကိုကိုရင်ခွင်ရှေ့မှထိုင်ပြီး ကိုကိုနှင့်အတူ စောင်ခြုံ။

ပွဲကြည့်နေရတော့ ဝတီ အိပ်မက်လားဟု ထင်မိသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်များက အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံခဲ့ရပြီး

ယခုကျ နတ်ပြည်ရောက်နေပြန်၏။

လောကခံဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

ချိုတစ်လှည့် ခါးတစ်ခါ။

ရေစီးတစ်ခါ၊ ရေသာတစ်လှည့်။

“ကိုကို”

“ဗျာ ဗျ”

“ဝတီ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ အဲလူကြီးက တရုတ်သူဌေးကြီးတွေကို ရောင်းစားမှာတဲ့။ ပါကင်မပျက်မှ သိန်း

အမှန်းတိမ်ဆင့် လွှမ်းနေရင် ၂၈၇

၅၀၀၊ တစ်ထောင်ရမှာ ဆိုပြီး”

“ကိုကိုသိပါတယ် ဝတီလေးရယ်။ တကယ်လို့ ဝတီ ဘာတွေပဲဖြစ်စေဦးတော့ ကိုကို ခွင့်လွှတ်မှာပါ။ အဲ... ဝတီကို ကိုကိုမယူသေးဘူးနော်။ ဝတီလည်း ဘွဲ့ရအောင် ကျောင်းဆက် တက်လိုက်ဦး။ ကိုကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလုပ်ပြီး စီးပွားရေး ထူထောင်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်းပါ။ ဟင်... ကိုကို ဝတီကို တစ်ခါမှ ချစ်တယ် လည်း တရားဝင်မပြောဘဲနဲ့”

“ပြောဖို့လိုသေးလားကွာ။ ဒီလောက် ရူးမတတ်၊ သေ လုမတတ် ချစ်နေမိတာ”

“ကိုကိုရယ်... ကိုကိုတို့သားအဖက ဝတီတို့ညီအစ်မ ကိုယူရင် လူတွေက ဘယ်လိုပြောလဲဟင်”

“ဒါကတော့ ဝတီရယ်... ကိုကိုတို့က တရားဝင်လက် ထပ်ပြီး ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ရိုးမြေကျ ချစ်ကြမှာပဲကို။ သူများ တွေလို ခိုးစားတာတွေ၊ လစ်ဗီးတူကဲသားတွေမှ မဟုတ်တာကွာ”

“နေရောင်အောက်မှာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ရိုးရိုးသားသား သေ တပန် သက်တဆုံး ချစ်သွားကြမှာပဲဟာ။ ဘာမှတွေးမူမနေနဲ့ တော့နော်”

၂၈၈ မွဲ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“အင်းပါ”

ရွှေမန်းသဘင်မှ မင်းသား၊ မင်းသမီးလေးတွေ သစ္စာ
ထားနေတာကိုကြည့်ပြီး နှမိတ်ကောင်း၊ အတိတ်ကောင်းဟု နှစ်
ယောက်သွား ယုံကြည်နေမိကြတော့တာ။

ကြယ်စင်မှူးဝေ
၃-၁-၂၀၁၇

၂၀၁၇ ဇွန်လ

တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါပြီ...

မမသဒ္ဓါဇာတိ

ဒက်ရာနောက်က မျက်ရည်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အမုန်းတိမ်ဆင့် လွမ်းနေရင့်

မိုးစက်ပွင့်

မဝိတတ်သူရဲ မျက်ရည်

လှိုင်းကြွေ

အဆိပ်တက်အိပ်မက် အိပ်ပျက်ညပေါင်း

ကုဇေကုဇာ